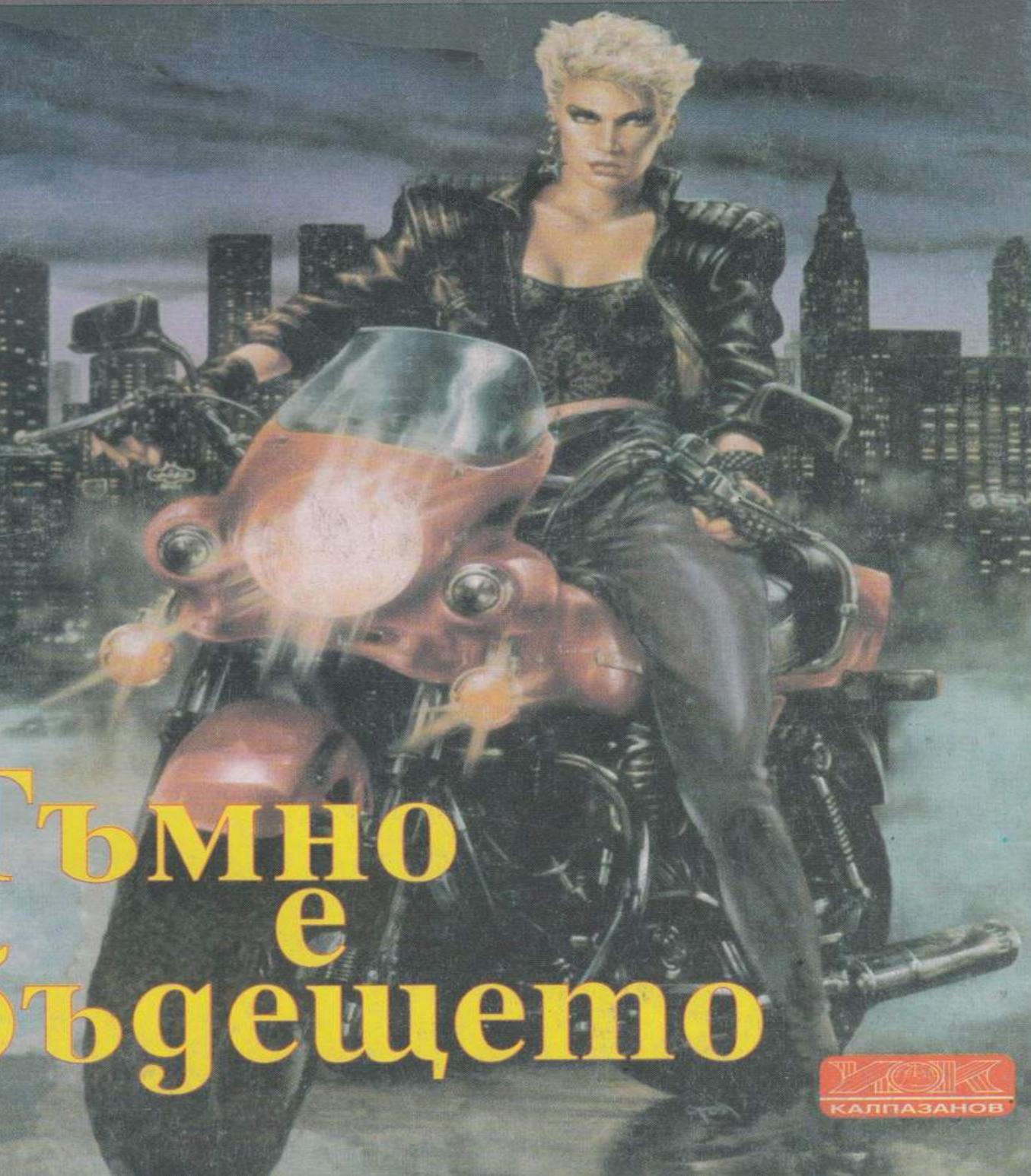

ВОЛФГАНГ ХОЛБАЙН

ЧЕРНІЦІ

КАЛПАЗНОВ 203,002 - 1994

**Тъмно
е
бъдещето**

ХОК
КАЛПАЗНОВ

ВОЛФГАНГ ХОЛБАЙН

ТЪМНО Е БЪДЕЩЕТО

Превод: Веселин Шопов

chitanka.info

Година 2055. В един подземен бункер се пробужда Черити Леърд, най-младата и най-добра жена пилот на американските космически сили. Минали са доста години. Черити ги е прекарала в сън при отрицателни температури. Когато намира пътя към повърхността, тя вижда една Америка, която се е променила неузнаваемо.

Там, където някога милиони светлини са осветлявали Ню Йорк, сега цари мрак. Чуждите окупатори от Вселената са водили опустошителна война срещу хората и почти са унищожили човешката цивилизация. Само тези, които живеят на малки групи в планините, са се спасили от робство. Но точно те започват да преследват Черити.

Волфганг Холбайн е от най-добрите немски автори на фантастика. И с този том, втора книга от серията за Черити Леърд, най-добрата жена от космическите сили, той доказва, че може да пише увлекательно и научна фантастика.

1.

Събуди я болката. Не усещаше какво точно я боли. Милиард острозъби дребни твари се движеха в тялото ѝ, пълзяха по жилите ѝ, ръфаха нервите ѝ. След това — една несвързана, привидно безсмислена фраза: „Ще боли. Силно.“ Някой ѝ го казал, някога и някъде, преди милион светлинни години в миналото. Кога, къде и кой — не си спомняше. А може би никога не го бе знаела.

А после друг спомен: едно тясно лице с очи, изпълнени с безумен страх, една... пушка, насочена към нея, натиснат спусък.

Добре, помисли си тя. Спомените ѝ се връщаха. Все още нямаха смисъл и тя не можеше да отграничи истинските спомени от това, което вероятно бе резултат от преживияния безкраен кошмар. Но даже само тази нейна мисъл доказваше, че сивата паяжина в съзнанието ѝ започваше да се разпада.

„Ще продължи дълго. Може би дни.“

Тя опита да се раздвижи. Невъзможно. Нищо, сега имаше време. И без това бе по-разумно най-напред да възстанови реда в главата си. За начало най-лесното: Да си спомни коя беше...

Не помнеше даже собственото си име и това я доведе почти до паника — за пръв път, откакто отхвърли оковите на този мъртвешки сън, в който бе изпаднала някога, преди безкрайно дълго време. Изпитваше смътно чувство, че не бе изпаднала доброволно в това състояние и че...

Всичко стана така внезапно, че би изкрешяла, ако бе в състояние да го стори. Една огромна десетопръста лапа на гигантско насекомо разби мислите ѝ и разкъса воала от сива паяжина, който ги бе покрил.

Черити се събуди.

Тя бягаше. Животът учеше пустинниците отрано, как да оцеляват и да преодоляват опасностите. Известни ѝ бяха всички трикове, с

които можеха да бъдат отклонени езачите от върната следа, знаеше достатъчно хитрини и уловки, за да надхитри даже хищниците.

Днес обаче дузина хищници с мотоциклети бяха по следите ѝ; видяла бе и отпечатъците най-малко на трима ездачи.

Шансът да се измъкне не бе особено голям. Наистина, в момента бе в безопасност, но скалната пещера, в която бе се укрила, ѝ осигуряваше защита за кратко време. Хищниците не бяха глупави, а на всичкото отгоре пещерата беше обитавана от паяк-ловец, това личеше по безбройните малки купчинки кости, които пукаха под босите ѝ крака. Животното нямаше да се върне преди падането на здрача, освен това едва ли въобще би нападнало такъв голям противник, какъвто е човекът. Нет нямаше обаче желание нито сама да се убеди в това, нито да сподели нощния си подслон с това отвратително десетокрако същество, едро като човешка глава. Оставаше ѝ все пак повече от час, преди да се наложи да напусне скривалището си. А тогава...

Тя се приближи предпазливо до изхода на пещерата и огледа отсрешните възвищения. Струващо ѝ се, че трябва само да протегне ръка, за да докосне подножието им. Но тя знаеше, че това впечатление бе измама. Прозрачният въздух тук горе изкривяваше разстоянията. Най-близките хълмове бяха на няколко мили разстояние. Съмнително бе дали и там щеше да бъде в безопасност — наистина, езачите никога не влизаха в планините, но напоследък проклетите хищници проникваха все по-дълбоко на юг.

Проклятие, къде направи грешка? Далеч не за пръв път се промъкваше до керван ездачи, за да открадне храна! Защо те устроиха внезапно такава хайка подире ѝ, като че ли бе задигнала златната клозетна дъска на губернатора?

Тя затвори очи и напрегнато се ослуша. За секунда ѝ се стори, че чува далечното бръмчене на машината на хищник, но откри, че това е само външение. Не — поне в момента изглеждаше, че са загубили следите ѝ.

Ръката ѝ поsegна към оръжието, скрито под дрехата ѝ. С болка си припомни, че запасът ѝ от муниции — скачаци червеи — се бе стопил. Оставаха ѝ още само два от тях, освен това от три дни не бе хранила животните и може би оръжието вече въобще не функционираше. С примирение си помисли, че ще се наложи да го осъзнае. Не можеше да

си позволи да жертва единия от двата си последни изстрела само за да провери.

Нет се измъкна предпазливо от пещерата, изправи се и се завъртя в кръг. Тук светлината блестеше безмилостно и почти белият пясък на пустинята отразяваше всеки отделен слънчев лъч като огромно огледало. Не биваше да идва толкова на север. Но вече бе попаднала в тази ситуация и абсолютно никого не можеше да обвини за това. Сама се бе подредила така.

Нет отложи тези безсмислени упреци към себе си за по-късно, за по-сигурно се огледа още веднъж на всички посоки и потегли. Бе жадна, но отсреща, в планините, щеше да намери достатъчно вода. Ако успееше да достигне дотам. Много неща говореха за противното.

Черити се събуди окончателно. Отвори с мъка очи, погледна втренчено голия бетонен таван пет метра над главата си и осъзна, че камерата се бе отворила. Паметта й се бе върнала — внезапно, без предупреждение. Черити неохотно си призна, че всъщност това бе причината да изпадне в безсъзнание. Смешно, но като истерична стара мома просто от ужас бе изпаднала в несвяст, когато разбра, къде се намира.

Опита да се раздвижи. Всяко движение на тялото й причиняващо адски болки.

„Велики боже, никога вече няма да мога да ходя“, помисли си тя. Даже дишането я затрудняваше. Напрягайки всички сили, тя се надигна бавно, притегли коленете си и се опита да се хълзне в положение, в което да може поне да разгледа тялото си.

Изглежда бе понесла задоволително дълбокия сън, въпреки че първоначално не й се струваше така: дузината фини иглички в китката на лявата й ръка бодяха с изгаряща болка, раната на дясното й бедро туптеше в такт със сърцето, а лявото си рамо чувствуващо като потопено в огън. „Камерата функционира безупречно“, помисли си тя навъсено. Не само бе запазила тялото й от стареене, но бе оставила неизлекувани и двете й рани.

Изчака почти пет минути, преди да протегне ръка към металната гривна около лявата си китка и със стиснати зъби да се опита да я освободи. Болеше ужасно и там, където бяха забити иглите, се появиха

малки яркочервени капчици кръв. С ярост, помисли си тя, би разбила зъбите на Стоун. По един за всяка капка кръв, която се стичаше сега по ръката ѝ.

Гневът събуди в нея нови сили. Стенейки, тя се изправи, погледна надясно, после наляво и след това огледа съседната камера — шестметров блестящ саркофаг от хромова стомана, в който лежеше Стоун. Другата камера бе все още затворена.

Прониза я внезапен ужас. Дали не бе мъртъв? Спомни си, че шансовете да се оживее след съня в хиберационната камера, бяха петдесет към петдесет. Тя се бе събудила, но може би със Стоун бе свършено и той се разлагаше вече от столетие в своя ковчег, струващ двадесет милиона долара.

Едва ли щеше да научи, ако продължаваше да стои така, втренчена в камерата. Черити изчака, докато се почувства достатъчно силна, надигна се от камерата, опира несигурно с крак, търсейки първото стъпало на малката стълба, и треперейки, заслиза надолу. После остана седнала десетина минути, разтреперана и задъхана, като се бореше ту с гаденето, ту с обзелата я нова вълна на немощ.

Силите ѝ се възвръщаха бързо. Преди половин час не ѝ достигаше енергия да вдигне ръка, камо ли да се спусне по високата метър и половина стълба. Тя стана, направи крачка към камерата на Стоун, но се върна назад. Преди да продължат свадата си, която бяха прекъснали преди десет или може би двадесет хиляди години, сигурно бе по-добре най-напред да си изясни някои неща — например отговора на въпроса колко бе продължил нейният принудителен сън.

Трябаше да отиде от другата страна на камерата, за да достигне до компютъра на управлението. Дотогава не бе забелязала, че камерата е дълга цели две мили. Такова ѝ се стори разстоянието, което преодоля с мъка, с малки крачки, все покрай блестящата метална стена, приведена напред като стогодишна старица и задъхвайки се от напрежение.

Резултатът не си струваше усилията. Компютърът бе безжизнен: дузината малки контролни лампи бяха изгаснали, екранът бе тъмен и покрит с прах. От механичният цифров брояч до апарата насреща ѝ се хилеше едно 888.

Осемстотин осемдесет и осем години? Объркана — и доста изплашена, — тя се наведе и почука с пръст покритото с прах стъкло.

Нещо щракна. Средната от трите осмици се превърна в нула и Черити осъзна какво вероятно се бе случило: както компютърът, така и броячът просто бяха предали духу дух. Вероятно аварийната автоматика бе активирала процеса на събуждане и бе отворила камерата. Тя тихо благодари на неизвестните техници, които бяха конструирали този апарат. Тяхната предвидливост бе спасила живота й.

Все още не знаеше колко време бе продължил сънят й. Засега това не бе особено важно. Бе жива и само това имаше някакво значение.

Внезапно я обзе друга, далеч по-неприятна мисъл. Целият комплекс за хибернация имаше собствено захранване с енергия и съвсем логично камерите се ползваха с върховен приоритет. Бледото мъждукане на ярко белите някога осветителни тръби на тавана говореше достатъчно за състоянието на реактора. Как, по дяволите, да се измъкне оттук? Оживя споменът й за тежащата тонове бронирана врата, която Стоун бе затворил след тях.

Черити поседя отново десетина минути, преди да предприеме обратния път. Сега камерата й се стори дълга само една миля, а за експедицията до камерата на Стоун отсреща й бе необходим по-малко от четвърт час. Още няколко дни и щеше да може да прекоси цялото помещение, без да припадне нито веднъж от изтощение.

Пултът за управление на камерата на Стоун бе също така безжизнен, цифровият му индикатор показваше само нули. Тя протегна ръка към големия червен бутон, който задействаше механизма за отваряне, но бързо отдръпна пръста си. Дори чудото да станеше и камерата да се отвори — тя внезапно изпита страх, като си помисли какво би могла да намери там.

Черити пропъди тази мисъл, протегна отново ръка и този път докосна бутона. В първата, изпълнена с ужас секунда, не се случи нищо, но после някъде от вътрешността на камерата проникна тих металически звук и чудото стана: стоманеният саркофаг се раздели на две и се разтвори като чифт крила на огромен бръмбар.

Камерата бе празна.

В продължение на няколко секунди Черити изумена гледаше подложката от мек порест материал, която още пазеше очертанията на човешко тяло. Изпита едновременно и облекчение, и ярост;

облекчение, че не откри нито мумифициран труп, нито купчинка прах и бели кости, а ярост, защото празната камера можеше да означава само едно: Стоун се бе събудил преди нея, не си бе направил поне труда да я събуди, а...

Объркана, тя се огледа наоколо. Огромното помещение бе натъпкано с апаратура и шкафове, голяма част бе заета от шестте огромни камери. Въпреки това нямаше скривалище, достатъчно голямо да побере възрастен човек.

А това отново доказваше, че той бе открил изхода...

За момент Черити превъзмогна изтощението. Тя се отдалечи от камерата на Стоун, огледа се възбудено и едва се задържа да не падне, когато краката отказаха да й служат.

„Само без паника“, помисли си тя. Решение сигурно имаше. Конструкторите на инсталацията би трябвало да са предвидили такава ситуация. Само да запази спокойствие, да разсъди логично и би могла...

Погледът ѝ се спря върху някакъв червен предмет, който се намираше в празната камера на Стоун. И в следващия момент изпита желание сама да си удари плесница. Просто бе забравила за тази пластмасова папка с инструкции за аварийни ситуации. Имаше по една във всяка камера, не само в тази на Стоун. Охкайки, тя се надигна до ръба на отворения стоманен саркофаг, измъкна червената папка и се зачете в нея. Две дузини плътно напечатани страници съдържала всичко, което трябваше да знае.

Въпреки това изминаха повече от два часа, преди да бъде готова да напусне бункера. Черити видимо се възстановяваше, това се дължеше не на последно място на таблетките, които намери в един шкаф и без да се колебае, нагълта цяла шепа от тях. Нямаше представа какво я очакваше навън, но щеше да се нуждае от силите, които би могла да получи.

Очевидно и Стоун бе следвал инструкциите; един от шестте опаковани торнистори липсваше, взети бяха също две лазерни пушки и един автомат. Ако броеше и личното оръжие на Стоун, излизаше, че този безумец бе помъкнал четири пушки със себе си. Черити поклати глава с въздишка, препаса един лазер през рамо, след кратко колебание взе още един нож и един малък сгъваем автомат от шкафа за оръжие.

Излизането от бункера се оказа сравнително лесно, но и много опасно. Аварийният изход също бе затворен от тридесетсантиметрова стоманена броня, но за разлика от главния вход, тук конструкторите бяха монтирали електрическо устройство, което държеше вратата затворена.

При прекъсване на електрическото захранване двете крила на стоманената броня се отваряха автоматично. Самата врата не бе проблем. Това обаче, което следваше зад нея, бе причината по челото й да избие студена пот.

То бе кръгло, с диаметър един и половина метра и черно като катран. Авариен изход, който представляваше пълзгащ улей с увеличаваща се спирала и водеше надолу в бездната. Черити изпита панически страх при мисълта, че трябва да го използва. Тя се бе спускала като стрела по подобни малки съоръжения в един свят, където все още имаше плувни басейни и паркове за почивка, но това тук бе нещо съвсем различно. Нямаше никаква представа какво я очакваше в долния му край, както и дали това проклето съоръжение въобще бе в ред. Припомни си как взривовете разтърсаха цялата планина и никак не ѝ се понрави възможността да бъде изхвърлена върху някакви развалини, летейки с осемдесет или сто мили в час. Изпитваше страх от това, което предстоеше, дори то да водеше навън от тази дупка.

Но имаше ли друг избор?

Тя вдигна решително своя торнистор, прехвърли го през ръба на шахтата и го пусна. Постоя известно време неподвижно, ослушвайки се със затаен дъх, но от дълбочината не дойде никакъв звук. Налагаше се сама да установи какво я очакваше в края на улея.

Черити включи джобното си фенерче, пъхна го под колана си така, че лъчът да е насочен надолу, и предпазливо се надигна над ръба на кръглия отвор. Почуства, че сърцето ѝ започна да бие лудо. Премести се внимателно още напред и погледна в посоката на светлината на фенерчето. Светлинният сноп потъващ някъде на петшест метра надолу в мрака. Студена пот покри челото ѝ.

Спускането започна. В началото пътешествието към неизвестността бе бавно, но действително това бе само в началото, след това премина през първия завой и тунелът направи остри чупка.

Спускането продължи може би минута, но бе едно от най-неприятните преживявания в живота й. Пластмасовата материя, с която бе облицован улеят, бе десет пъти по-гладка от леда. Черити крещеше и напразно се опитваше да се задържи някъде, а скоростта й растеше. Като никакъв жив снаряд тя се носеше надолу със седемдесет, осемдесет, може би със сто мили в час.

Най-после спускането в ада свърши. Светлинният лъч на фенерчето, който танцува по бялата пластмаса, внезапно изчезна в тъмнината. Крещейки, тя прелетя в безтегловност една безкрайна ужасяваща секунда, като същевременно омагьосана следеше полета на фенерчето, което се бе откачило от колана й и се люшкаше в пространството.

Тогава връхлетя върху нещо.

Ударът бе толкова силен, че почти загуби съзнание, но не беше толкова болезнен, колкото очакваше. Замаяна, остана да лежи няколко секунди, като сеслушваше, преди да се осмели да отвори очи.

Вече виждаше. Не бе толкова тъмно, колкото й се стори първоначално. Лежеше на пода на огромна пещера, чийто сводест таван се издигаше на сто метра, а може би по-високо, над нея. Отнякъде проникваше светлина — ярка слънчева светлина, която прорязваше тъмнината.

Все още замаяна, но без наранявания, Черити се надигна и се огледа внимателно.

Хангарът. Аварийният тунел я бе спуснал точно в хангара за космически кораби на бункерната станция, една огромна пещера, разположена две мили встрани и една миля под самия бункер, на дъното на един естествен каньон. Гигантски и неясни, тя разпозна силуетите на двата космически кораба, които бяха разположени в готовност за старт върху платформите си в задната част на пещерата. Не се чуваше никакъв звук.

Тя се изправи с мъка, едва запази равновесие и тогава си спомни, че нещо бе смекчило удара при падането й. Объркана, тя откри върху какво се бе приземила: не бе нищо друго, освен куп матраци и одеяла, които някой (Стоун?) бе струпал в края на улея на тунела. На едно одеяло личеше златно „С“. Като се наведе и изследва пода, откри засъхнало петно кръв. То изглеждаше много старо и без съмнение бе кръв. Във всеки случай петното не бе отпреди няколко часа, както

инстинктивно бе оценявала дотогава преднината на Стоун. Да, това трябваше да е бил Стоун. Вещите бяха от КОНКУЕРЪР. Очевидно той се бе наранил при падането и бе искал да й помогне.

За момент я обзе страх да не открие някъде трупа на Стоун. Разбира се, това бе безсмислица — импровизираната спасителна мрежа, която бе подготвил за нея, показваше, че не се е наранил тежко. Със сигурност се е потрудил доста да извади всичко това от кораба и да го донесе дотук.

Гневът й срещу Стоун отслабна значително, когато разбра, че може би той бе спасил живота ѝ. Все пак не разбираше неговите подбуди за действие — защо, по дяволите, не я бе събудил, щом е бил така загрижен за нейната безопасност?

Започна бавно да събира нещата си — торнисторът бе само на няколко крачки от нея, джобното фенерче бе счупено от удара. Погледна още веднъж двете гигантски космически совалки и реши да премине оттатък и ги огледа.

Но не го направи. Имаше ли смисъл? Не бе в състояние сама да стартира корабите. Сигурно и без това те имаха само стойност на старо желязо. Годините, през които бяха стояли безполезни в очакване на екипаж, вероятно ги бяха разрушили напълно.

Внезапно тя си спомни последната радиограма на Бекър. Той бе казал, че заедно с другите ще я чакат в кораба. Черити нямаше особено желание да се натъкне на труповете им, ако влезеше в КОНКУЕРЪР. Всичко, което се бе случило след нейното събуждане, й приличаше на голяма игра: възбуждаща, зловеща, също така опасна, но някак си несериозна. Но да открие мъртвец — дори само някакъв скелет на петстотин или пет хиляди години — това би направило играта изключително сериозна.

Тя се обърна към светлината и тръгна.

Нямаше да успее. Нет осъзна това преди час. Първоначално изпитваше само сковаващ страх, който превъзмогна като обикновена нервност, но сега вече бе на края на силите си. На всичкото отгоре тя бе настъпила някакъв остьр камък, който бе причинил кървяща рана на десния ѝ крак. Сега, малко преди падането на здрача, с болка осъзна, че този път се бе надденила.

Бе открила следите им: отпечатъците от роговата броня на краката на гигантските насекоми и тесните, но дълбоко вкопани следи от гуми. „Ездачи и хищници“, помисли си Нет с огорчение. Освен това бе видяла светлините в планината: на половината от пътя до прохода трепкаше червеното око на огън. Не бе проблем да го избегне, но имаше и друго: От време на време по скалите се пъзгаха призрачно бели проблясъци от фарове това бяха хищници, които се движеха по завоите в скалите със своите машини. Не бе необходима голяма фантазия, за да проумее какво правеха. Търсеха нея. Но и досега не разбираше защо. Какво сгреши, черни богове на Морон?

Нет си призна — доста наивно бе да си внущи сериозно, че шансът непрекъснато ще е на нейна страна. Може би по пътя насам вече бе изразходила своя шанс. Ако само бе допускала, че ще се изложи на такава опасност — да бъде преследвана от една малка армия, никога не би се отдалечила толкова много.

Въпреки тези мрачни мисли, Нет продължи нататък, тъй като знаеше, че връщането бе невъзможно. Никога нямаше да успее да намери отново пещерата. А да прекара нощта беззащитна в равнината...

Нет предпочете да не довърши мисълта си. Вместо това бързаше да напредне, колкото е възможно повече. Краят бе близо, но щеше да се бори.

Сенките вече се сливаха в черна стена, когато Нет достигна подножието на планината. Светлината на огъня изглеждаше по-ярка в падащия мрак, а от време на време вятърът донасяше гласове на хищници, които обаче така и не се приближиха на опасно разстояние до нея.

Не им се налагаше да правят това. Нет бе свикнала да върши неща, смятани от другите за невъзможни, но даже и един пустинник беше все пак само човек, а всеки човек имаше нужда от вода. Единственият извор в доста обширна околност се намираше на половината на пътя до билото, там, където гореше огънят. На хищниците им трябваше само да чакат.

Обзета от мрачни мисли, Нет бръкна под дрехата си, извади оръжието и веднага го прибра обратно. Нямаше по какво да стреля, а държейки оръжието открито в ръка, би се издала на хищниците, че е въоръжена.

Това едва ли щеше да промени нещата. Осъзнаваше, че няма шанс да остане жива. Един от двата скачащи червея в гладката, черна цев на оръжието бе пред назначен за нея самата. Ужасна смърт, но все пак нищо в сравнение с това, което биха й сторили хищниците, ако я хванеха жива.

Тя продължи да се промъква предпазливо напред. Бледите светлинни от фаровете на машините на хищниците се стрелкаха неспокойно по скалите. Може би все пак имаше някакъв шанс, тъй като склонът ставаше все по-трудно достъпен. Машините им бяха с висока проходимост, но все пак не можеха да летят.

Бе се стъмнило напълно, когато достигна лагера. Опасенията й се оправдаха — бяха хищници и лагерът им бе устроен до самия извор. Нет откри три от техните машини; големи блестящи черни чудовища, чиито изгасени фарове я гледаха като някакви големи сребърни очи. Трима или четирима други обикаляха с мотоциклетите си околността и я търсеха; можеха всеки момент да се върнат. Сега бе моментът да действа.

Тя се придвижи безшумно още напред, извади оръжието изпод дрехата си и притаена се огледа. Три машини, три силуeta — но това не означаваше, че са само трима. Хищниците често се движеха по двойки и може би още машини бяха спрени наблизо, извън трепкащото червено полукълбо на светлината на огъня. Нет се учуди на безгрижието, което проявяваха хищниците днес. Огънят се виждаше от мили разстояние, а тримата говореха доста високо помежду си. За пръв път от началото на отчаяното й бягство през равнината тя изпита съмнение, че цялата тази акция действително бе заради нея.

Нет пропъди тази мисъл и насочи оръжието към най-близкия. Той седеше на по-малко от пет метра пред нея. Блестящият му черен гръб бе чудесна цел, която не би могла да пропусне.

Поколеба се, но не натисна спусъка. Имаше само два изстрела и даже да успееше да застреля двама, което съвсем не бе сигурно — хищниците бяха почти толкова бързи, колкото и брутални — щеше да остане още един, който или щеше да се хвърли към нея, или да извика другарите си на помощ. Перспективата да нападне хищник с голи ръце, не й се понрави особено.

Вместо да използва оръжието, тя се изправи внимателно върху скалата, огледа се още веднъж зорко на всички страни и с пружиниращ

отскок се намери в малкото езерце.

При шума на разплисканата вода тримата хищници се обърнаха моментално, както и се очакваше, но все пак тя бе по-бърза. С един скок — водата едва стигаше до коленете ѝ — тя беше на брега и оръжието ѝ бе насочено към най-близкия от тях.

— Стойте на място! — каза тя рязко. — Само едно движение, и си мъртъв!

Хищникът се вцепени, двамата му другари също замръзнаха. Нет не можеше да разпознае лицата им, скрити под черните маски от кожа и метал, но не бе трудно да се усети какво чувстваха при вида на оръжието. Съществуваха и по-неприятни видове смърт, отколкото да бъдеш разкъсан от скачащ червей, но не бяха много.

— Без движения! — каза тя още веднъж. Предпазливо стана, придвижи се на няколко крачки наляво и със свободната си ръка посочи манерката, която висеше на резервоара на една от машините.

— Не искам нищо от вас. Само малко вода. Ти там! — Тя посочи с глава този, в чийто гръб се беше целила. — Напълни манерката. И внимавай!

Хищникът се подчини, докато другите двама продължаваха да я гледат мълчаливо.

— Коя си ти? — попита най-после единият. Гласът му звучеше необичайно изпод тежкия кожен шлем. Не изглеждаше обаче, че се страхува особено. — Какъв е този театър? Ако наистина си жадна, вземи си вода. Тук има достатъчно. Няма причина да размахваш това нещо.

Нет не отговори, а хищникът съвсем погрешно изтълкува нейното мълчание. Той стана внезапно, протегна заповеднически ръка и направи крачка към нея.

— Дай го тук, малката, преди да си наранила някого.

Без да губи време за нови предупреждения, Нет леко наклони оръжието надолу и натисна спусъка. Скачащият червей излетя с пронизителен звук от цевта и пред краката на хищника изригна пясъчен фонтан с височината на човешки ръст. След като прахът се разнесе, в пясъка пред черната фигура зееше половинметров кратер.

— Следващият ще улучи — каза тя студено. — Разбрано?

Хищникът кимна с глава.

— Не искам да се бия с вас — каза Нет отново. — Само малко вода. И вашето обещание да не ме преследвате.

Тя размаха почти празното си оръжие, за да подчертава думите си, и посочи нагоре към прохода.

— Ти... ти си от пустинниците, нали? — каза неочеквано хищникът, по който бе стреляла. И като се засмя, тихо добави: — Никой друг не би бил достатъчно луд, за да върши тези неща. Можеш да ни вярваш.

— На един хищник? — Нет вложи такова презрение в тази единствена дума, че той се отказа да я убеждава повече.

— Тогава не вярвай — каза той, като сви рамене. — Но ако искаш да чуеш един добър съвет от мен, малката...

— Не искам — каза Нет, но хищникът продължи да говори, без да ѝ обърне внимание:

— ... тази нощ не бих се изкачил там — той посочи към склона.

— Може да стане много неприятно.

Странно, но за момент Нет бе почти убедена, че той говори истината.

— Щях да ти кажа, ако се нуждаех от помощта ти — каза тя и със властно движение се обърна към останалите:

— Какво стана с водата?

Хищникът се изправи бавно, затвори капачката на манерката и се насочи към нея. Когато я приближи на около два метра, Нет посочи с повелителен жест:

— Достатъчно. Пусни я долу.

Той се подчини.

За част от секундата погледът на Нет проследи падането на манерката — и хищникът използва своя шанс. Нет видя връхлиташа я сянка, чу крясък, който издаде един от останалите, за да отклони вниманието ѝ, и съвсем инстинктивно натисна спусъка.

Улучи го. Хищникът извика, после викът му премина в безумно висок, зловещ писък и в същия момент той се сблъска с нея. Нет се опита да отскочи встрани, но бе вече късно. Хищникът умря веднага, но при сблъскването тя падна и тялото му я затисна. Нет извика, опита се да се претърколи и да отблъсне тежкото тяло от себе си. Внезапно цялата бе залята с кръв. Обзе я неописуемо отвращение.

Тогава другите двама се нахвърлиха върху ѝ. Единият дръпна тялото на убития си другар, другият грабна ръката ѝ и така грубо я дръпна, за да я изправи на крака, че тя изкрещя от болка. Една ръка в черна кожа я удари през лицето и почти загуби съзнание от болка.

След като кървавият воал се вдигна от погледа ѝ, пред себе си тя видя лицето на хищник в черна кожена маска. В очите му тлееше желанието да убива.

— Гадина! — той я удари отново. Този път Нет успя леко да завърти главата си и така да смекчи силата на удара. Въпреки това отново простена от болка.

— Какво чакаш? — попита този, който я държеше. — Прережи ѝ гърлото.

Ръката на другия посегна към колана, където имаше окачен нож, но се спря.

— Имам по-добра идея — каза той и поклати глава.

— Нямаме време за това — отвърна другият. — Утре можем да имаме жени, колкото си поискаме, а ако Скъдър узнае какво се е случило тук, тогава...

— Защо пък трябва да узнае? — прекъсна го хищникът. — Нямам предвид това, което си мислиш. Не, малката трябва да си плати. Но само с нож ще ѝ бъде леко. — Той се изсмя злобно, обърна се и вдигна оръжието, което Нет бе изпуснала при падането си:

— Ще пукне по същия начин, както Ден. Пусни я.

Мъжът зад нея отскочи ужасен встрани и Нет залитна. Падна на колене, за момент остана неподвижна и се изправи отново. Цевта на собственото ѝ оръжие бе насочена към главата ѝ.

— Е? — попита хищникът. — Сега ще хленчиш ли?

— Не — отговори Нет и се хвърли към него. Спусъкът на празното оръжие щракна бързо два пъти последователно и очите зад черната кожена маска се разшириха от изненада, когато хищникът осъзна, че в ръката си държи само едно безполезно парче дърво. Нет не му остави време да извади собственото си оръжие, а удари с всички сили. На едно място, където и хищниците бяха особено уязвими.

Той изпъшка, изпусна оръжието и се преви. После бавно и без звук падна на колене. Половин секунда по-късно политна назад, след като Нет му нанесе удар с коляно в лицето.

Но шансът отново ѝ изневери. Тя чу шум зад гърба си, обърна се светкавично и видя как третият замахва с юмрук към лицето ѝ.

Ударът я свали на земята. Тя простена, инстинктивно вдигна ръце, за да предпази лицето си, и се преви от болка, когато хищникът я изрига отстрани. Разбра, че сега вече ще я пребие до смърт.

Но внезапно някъде зад нея прозвуча ясно металическо щракване.

— Престани! — изрече един строг глас. Изумен, хищникът замръзна за момент.

После се изправи, объркан се огледа диво наоколо и замахна отново с крак.

Изтрещя изстрел. Нет видя оранжев пламък с големината на човешка длан, който проблесна от сенките, и в същия момент нещо разпръсна пясъка между краката на хищника.

— Казах, престани — продължи гласът. — Или си глух, приятелче?

Чуха се стъпки. Нет се надигна мъчително на лакти, стенейки изви глава и едва сподави надигащия се отчаян вик.

Една висока, стройна фигура бе излязла от тъмнината. В ръка държеше някакво странно оръжие с къса цев, което бе насочено заплашително към хищника.

Видът на непознатата доведе Нет едва ли не до полууда. Не друго, а необикновеното облекло на странната фигура и неестествено бледият, почти бял тен на лицето, което се открояваше даже на светлината на огъня, я смразиха до мозъка на костите.

„Боговете наистина си играят жестоко с мен“ — помисли си тя с огорчение. Това не бе спасение — прогонвайки дявола, бе дошъл сатаната.

Пред нея стоеше една подземна!

2.

Това бе 10 000 волтов електрошок, който порази душата ѝ и заличи нещо в нея. Смяташе, че е подготвена за всичко, и докато изкачваше хълма, бе обмислила различни възможни ситуации.

Пътят се оказа тежък, но въпреки това единственият, който изглеждаше възможен. Каньонът, в края на който бе огромната врата на хангара, бе дълъг няколко мили и не водеше практически доникъде, освен до една малка гола равнина. Тя трябваше обаче да върви в противоположната посока, на юг, като прехвърли билото на хълма, под който се намираше бункерът.

Сега вече почти съжаляваше, че пое този път. Поразена, Черити гледаше пейзажа, който се простираше долу, осветен от загасващата дневна светлина. По-рано, преди няколко вечности, тази местност бе една от най-плодородните в Съединените щати, а сега...

Мислено тя бе проиграла всевъзможни варианти, очаквала бе както осеян с кратери пейзаж, така и радиоактивно изльчване, но не би могла, преди да си представи тази безутешна, кафява равнина, която се простираше до хоризонта. Нищо не растеше на тази изгорена земя; тук и там се забелязваха грозни черни петна, където земята се бе превърнала в напукано стъкло. Въпреки че вече се спускаше мрак и температурата рязко падаше („Сигурно сега е есен, а може би зима“ — помисли си неволно). Тя чувстваше зноя, който денем превръщаше тази земя в огнена пещ.

„Велики Боже, какво се е случило тук?!“

Спомените ѝ се върнаха ненадейно. Спомни си синьобелите огнени слънца, които отново и отново проблясваха някъде на север, тътена и разтърсването на земята, мириса на дим, който висеше във въздуха, избликоващите гъби от пламъци и жарава, които бяха погълнали нощта. Със закъснение и с подобаващия ужас тя се сети да погледне своя Гайгеров брояч. Стрелката се отклоняваше леко; радиоактивността бе повищена, но под опасната област. Или бомбите

са били хвърлени доста по-далеч на север, отколкото бе предполагала, или бе изминало много време оттогава.

Тя прибра уреда, завъртя се в кръг и реши да продължи по пътя, който вече бе поела. Планините изглеждаха така, както са изглеждали преди двеста или триста милиони години, но ѝ се стори неразумно да поеме напосоки нагоре.

Не бе направила и две крачки, когато видя огъня.

Той гореше някъде на половината път до билото на хълма, недалеч от някогашния вход на бункера. Внезапно забеляза и ярката светлина на фарове; три, четири, пет, които като някакви пияни светулки танцуваха около огъня, после се заклатушкаха надолу по склона. Значи тук все още имаше живот.

„Някой или нещо, който търси някого или нещо“ — помисли си Черити с ирония. Това бе пълното и единственото описание на ситуацията. С въздишка тя пое нататък.

Пътеката нагоре по склона бе трудна. Снаряжението ѝ тежеше и скоро се задъха. Все още не бе в добра форма. Стъмни се далеч преди да достигне до огъня. Нощта бе странна: различна от всички нощи, които бе преживяла дотогава. Небето бе невероятно ясно, звездите изпращаха бледата си светлина надолу към Земята. Бе тихо, като че ли животът бе изчезнал от тази част на планината.

Като се приближи до огъня, Черити продължи движението си по-предпазливо. Вятърът донесе гласове; значи в този пустинен свят все още живееха хора. Въпреки това тя се спря, огледа се с търсещ поглед и се отклони от пътеката, за да се приближи отстрани към лагера. Продължи още по-предпазливо.

Пред нея се водеше бесен ръкопашен бой. Черити не можеше да различи много на трептящата светлина на пламъците, но ѝ се стори, че са трима — две фигури в плътно прилепнали, черни кожени униформи, които държаха една млада жена и разярени ѝ викаха нещо. Една трета фигура в черно кожено облекло лежеше неподвижно на няколко метра от тях.

Черити освободи предпазителя на оръжието си и отново се огледа. Картината бе толкова странна, че в първия момент сериозно се запита дали не сънува. Двете фигури в черна кожа изглеждаха като правнуци на Лудия Макс. Облеклото им бе изпокъсано и поправено с малки парчета кожа и метал, лицата им бяха скрити под кожени

шлемове, а под тях носеха допълнително черни маски. И като допълнение на картината, от другата страна на огъня бяха спрени три тежки мотоциклета.

За момент тя си пое облекчено дъх. Тук имаше мотоциклисти, значи не бе попаднала много далеч в бъдещето — поне не осемстотин осемдесет и осем години, както се бе опитал да ѝ докаже компютърът на нейната камера. Двете фигури обаче не събуждаха особено доверие. Докато единият държеше момичето, другият ѝ нанесе звучна плесница.

Черити вдигна оръжието, но все още се колебаеше. Момичето бе много младо, на не повече от двадесет, с късо подстригана тъмна коса и тясно, но енергично лице. Съвсем инстинктивно Черити взе нейната страна. Но на земята лежеше неподвижният (и може би мъртъв!) мотоциклист, затова бе по-добре да продължи да наблюдава, преди да се намеси.

Единият от двамата мъже вдигна някакво оръжие и го насочи към момичето, докато другият панически се отдръпна. Черити насочи нощния оптически мерник на автомата си към десния крак на единия и показалецът ѝ леко допря спусъка.

Не се наложи обаче да стреля. Момичето далеч не бе така безпомощно, както изглеждаше досега. Вместо да побегне, то спокойно приближи към мъжа и с крак му нанесе удар между бедрата. Той се свлече, но вторият скочи, нанесе на младата жена удар в шията и я ритна отстрани, докато тя падаше.

Черити излезе с решителна крачка от укритието си и умишлено щракна предпазителя на автомата.

— Престани! — извика тя високо.

Мотоциклистът замря, но само за момент. След това замахна за нов, още по-яростен ритник към падналото момиче. Черити въздъхна, прицели се бързо и изпрати един единичен изстрел в земята точно между краката му.

— Казах, престани — повтори тя чувствително по-твърдо, отколкото първия път. — Или си глух, приятелче?

Бавно, с насочено оръжие, тя излезе на светлината на огъня и със заплашително движение накара мъжа да отстъпи крачка назад. После се наведе над момичето, без обаче дори за секунда да изпуска от погледа си подобието на Лудия Макс.

Момичето се надигна на лакти и я погледна ужасено. По брадичката ѝ се стичаше кръв от разбитата долна устна. Тялото ѝ трепереше.

— Не се страхувай, малката — каза Черити. — Той няма нищо да ти стори. Добре ли си?

Нямаше представа дали момичето въобще разбираше думите ѝ, но се надяваше, че поне ще усети успокояващия тон и усмивката, с която ги придружи.

Не успя.

Изглежда, че нещо по начало не бе наред. Черити разбра това едва половин секунда по-късно. Момичето внезапно скочи, издаде кратък вик на ужас и със свити юмруци я заудря по шията.

Черити падна. За две, три секунди не ѝ достигаше въздух. Тя рухна, претърколи се инстинктивно и политна повторно назад, след като момичето ѝ нанесе грубо удар с босия си крак в лицето.

После, докато момичето се съвземе и избяга, нападна мотоциклистът. Черити видя само насочения към нея огромен, обкован с желязо ботуш, инстинктивно вдигна ръце и така поне смекчи силата на страхотния удар. Кожената маска веднага повтори атаката. Той се хвърли към нея и в ръката му блесна нож.

Черити отчаяно скочи към ръката на нападателя, хвана я и успя да спре острието на ножа на сантиметър от лицето си. Веднага разбра обаче, че не можеше да мери силата си с този мъж. Ножът се върна малко назад, след това отново се приближи и одраска бузата ѝ.

Черити заложи всичко на карта. Вместо да продължи да се брани срещу ножа, тя изненадващо пусна ръката му, светкавично завъртя главата си встрани и същевременно с всички сили сви колене към тялото си. Острието на ножа се плъзна като нажежен до бяло метал по лицето ѝ и той падна със звън на земята, на половин пръст разстояние от шията ѝ. Нападателят загуби равновесие от неочеквания тласък. Той падна с вик на изненада, затърси ножа си, опипвайки с две ръце по земята, и изпъшка от болка, когато Черити се изтръгна от хватката и същевременно му нанесе удар отстрани по шията.

Ударът ѝ не бе обезвредил нападателя, но за момент той остана замаян, достатъчно дълго, за да може Черити да скочи на крака и да отстъпи две-три крачки. Момичето отдавна бе изчезнало в тъмнината. С крайчеца на окото си Черити забеляза как, олюлявайки се, вторият

мотоциклист се изправя на крака. Едва ли би могла да издържи борбата с двамата мъже едновременно. Особено в състоянието, в което беше в момента. Тя се обърна, засили се една крачка и скочи. Мъжът в кожените дрехи инстинктивно вдигна ръце с движение, което доста убедително показва на Черити, че този вид борба в никакъв случай не му е непознат. Той беше обаче все още малко замаян и защитата му закъсня с част от секундата.

Краката на Черити се стовариха в гърдите му и той се олюя назад. Размахвайки бясно ръце, той се бълсна в един от мотоциклетите, събори го и падна по гръб върху машината. Изпод кожения му шлем се чу задавен вик на болка.

Черити светкавично скочи на крака и отново бе при него. С ръба на дланта си тя му нанесе удар по шията с всичката сила, която успя да събере. Мъжът изстена, обърна очи и изгуби съзнание. Черити се изправи моментално, обърна се — и се смрази на място.

Вторият държеше собственото й оръжие и се прицелваше в нея. Цевта на миниатюрния автомат бе насочена точно към гърдите ѝ. Черити видя как пръстът върху спусъка започна леко да се свива.

Но изстрелът, който очакваше, не последва. Вместо изстрел, над цевта на автомата присветна малко, рубиненочервено око и върху гърдите на Черити се появи осветено червено кръгче с големината на монета. Мъжът премига изненадано, изгубил самообладание, погледна надолу към оръжието и натисна повторно лостчето на лазерния мерник, вместо спусъка.

Черити се възползва от грешката му и не дочака той да проумее механиката на непознатото за него оръжие. С един скок стигна до него, изби автомата от ръката му и го свали на земята с ритник под коленете. После се наведе, взе автомата и изчака спокойно, докато той се опита отново да се изправи, тогава го удари с приклада по тила. Не толкова силно, че да го убие, но достатъчно, за да му осигури няколко часа сън и силно главоболие. След това тя скочи светкавично и описа кръг, насочвайки оръжието в различни посоки.

Наоколо нямаше никого, по когото би могла да стреля.

Мина още малко време, докато Черити осъзнае, че всичко бе свършило. И че наスマлко всичко щеше да бъде окончателно свършено за нея. Този път само шансът й помогна. Ако мъжът в кожените дрехи не бе натиснал погрешното копче...

Изтощена, тя се отпусна на седалката на единия „Харли“. Всичко се въртеше около нея. Сърцето ѝ биеше лудо, а в устата си усети вкус, от който ѝ се гадеше. Кратката борба я бе изтощила напълно.

— Господи — прошепна уморено. — Заменям кралство за вълшебен меч и крилат кон.

— Е — каза някакъв глас зад гърба ѝ, — за вълшебния меч можем да поговорим, но откъде да взема крилат кон и аз самият не знам.

Нещо прошумоля в тъмнината зад нея. Черити скочи на крака, рязко насочи оръжието и включи лазерния мерник. Червената точка подскачаше по скалите и сухите клони и накрая се спря върху едно сбръкано лице, което наподобяваше парцал за под.

— Не стреляй! — изписка едно тънко и много изплашено гласче.

— Аз не съм от хищниците!

С лявата ръка Черити откачи джобното си фенерче от колана, включи го и насочи светлината към съществото, което бе изскочило иззад гърба ѝ от храсталака. Уплахата ѝ премина в изумление и объркване. Човекът бе... един оживял карикатурен образ.

Лицето му бе набраздено и имаше неестествен, сивкав тен. Под огромното, изпъкнало чело, което преминаваше в блестяща плешивина, святкаха две малки очички. Носът му изглеждаше така, като че ли някой го бе настъпвал, а устата беше тясна, със светли, почти прозрачни устни. Оттам срещу Черити се хилеха най-развалените зъби, които бе виждала. Черепът бе громен, а тялото на непознатия — дребно и тънко като пръчка. Човекът носеше дълго до земята наметало от кафяви и сиви парциали, изпод което се подаваха само ръцете му. Бяха много мършави и почти сиви.

Набръканото лице се сви в гримаса.

— Проклятие! Махни тази светлина — изписка непознатият, като сочеше изпадналия в безсъзнание мотоциклетист. — Или искаш другарите му да те видят и да дойдат?

Черити нервно изключи лампата и най-после преодоля ужаса си.

— Кой сте вие? — попита тя.

Джуджето не отговори, а се приближи със ситни крачки, така че попадна в светлината на огъня и Черити можеше да го разгледа по-добре. Непознатият се наведе с любопитство към един от лежащите в

несвяст, подритна го грубо с крак и кимна, след като не последва реакция.

— Безупречна работа — каза той с уважение. — Би трябало обаче да ги убиеш, докато можеш да сториш това. Няма да се зарадват, като се събудят.

Черити не обърна внимание на думите му.

— Кой сте вие? — повтори тя въпроса си.

— Кой съм аз? — сивото лице се изкриви, с което собственикът му изразяваше усмивка. — Откъде идеш, сладката ми, че не си чувала за мен? Няма значение — отдавна не бях срещал някого, който да се справи така с хищниците.

— Това не е отговор — каза Черити раздразнено. Тя вдигна заплашително оръжието, но изглежда джуджето добре знаеше, че няма намерение да го използва. Той се усмихна още по-широко, приближи се, тепайки със ситни стъпки, и се поклони ниско пред нея.

— Позволете да ви се представя, непозната красавица — изчурулика той. — Името ми е Абн Ел Гурк Бен Амар Ибн Лот Фудел Четвърти, поръчки от всякакъв род, информация, контрабандна стока и оръжия, drogi и наемни убийци срещу надценка, винаги на разположение.

Черити погледна Абн Ел еди кой си с изумление и се запита дали всичко не бе сън.

— Приятелите ми казват просто Гурк — продължи особнякът. — А ти, естествено, се числиш към тях. Предпочитам всеки, който се противопоставя така на хищниците, да бъде мой приятел, вместо враг.

— Аха — каза Черити.

Абн Ел Гурк Бен Амар Ибн Лот Фудел Четвърти, поръчки от всякакъв род, информация, контрабандна стока и оръжия, drogi и наемни убийци срещу надценка, винаги на разположение, се усмихна, но бързо стана пак сериозен и каза:

— Трябва да изчезваш оттук, скъпа. Изстрелите сигурно са чути на мили разстояние и тук скоро ще гъмжи от хищници.

Черити хвърли тревожен поглед към трите неподвижни тела и запита:

— Има ли още такива типове? — и още преди Гурк да отговори, си спомни светлините на фаровете.

— Разбира се — каза гномът. — Ако бях на твоето място, бих изчезнал, преди да дойдат. Освен ако имаш някакво убедително обяснение за това, което се е случило тук. — Гурк въздъхна и продължи: — Впрочем, не е лесно въобще да обясниш нещо на тези негодници с лица като задници.

Черити потисна усмивката си. Начинът на изразяване на Гурк не беше подходящ за печат, но беше напълно точен. Вероятно той имаше право. Трудно би се справила с тези имитатори на Лудия Макс.

— Изчезвай — повтори Гурк. — С удоволствие бих побършил още малко с теб, но не държа да се срещна с тях. Ако имаш нужда от нещо, обърни се към мен.

— Но как? — попита Черити развеселена. — Предполагам, че ще те открия в телефонния указател.

— Просто попитай за мен — извика Гурк. — Тук всички ме познават.

Той се обърна, но преди да тръгне, се поколеба и каза:

— И един съвет, по изключение безплатен: Стой по-далеч от Севера! Там гъмжи от хищници.

Черити гледаше след него, докато той изчезна в тъмнината. Бе объркана, но и развеселена. Този Ел Гурк в никакъв случай не бе така безобиден, както изглеждаше, но й се струваше, че има честно отношение към нея.

„Освен това бе дяволски прав — помисли си тя, — като ме предупреди“. Тя самата бе видяла светлините на фаровете, явно имаше още много от тези типове с мотоциклети („Как ги нарече Гурк? Хищници?“). Трябваше да изчезва.

Обърна се и тръгна, но след няколко крачки се спря. Погледна замислено трите поразени от ръждата мотоциклети „Харли“, върна се и разви вентилите на гумите на двата от тях. Сипа и по шепа пясък в резервоарите им. Третата машина остави в изправност.

Не се чувствува особено сигурна, когато се качи на седалката на огромния мотоциклет. Контактният ключ беше на мястото си. Машината запали веднага като включи стартера. Приглушеното боботене сигурно се чуваше на мили разстояние. Освен това още не бе сигурна дали ще се справи с тази машина, но имаше неприятното чувство, че пеша няма да стигне далеч.

Черити решително включи на скорост и даде газ.

След като най-после успя отново да изправи тежката машина и повторно се настани в седалката, тя потегли много по-предпазливо от първия път.

Скудър замахна светкавично. Ударът бе така тежък, че Рег се олюя и загуби равновесие. Ако двама от другите не го бяха хванали, той щеше да падне.

— Идиот — каза Скудър хладно. Лицето му бе напълно спокойно, в гласа му не звучеше заплаха, не личеше даже възбуда. Това бе измамно впечатление. Привидното спокойствие бе по-скоро предупреждение за тези, които го познаваха.

Рег се надигна с мъка, отблъсна ръцете, които му помагаха, и с опакото на дланта си избърса стичащата се по брадата му кръв. Ударът на Скудър бе разцепил долната му устна. В очите му се четеше само страх, когато погледна Скудър и каза:

— Ние не сме виновни, Скудър.

— Не сте виновни, така ли? — повтори Скудър студено. Той удостои Рег и застаналия прав до него Барт с поглед, който ги накара да потръпнат, и поклати подигравателно глава.

— Разбира се, че нямате вина — продължи той, но вече с определено саркастичен тон. — Би трябвало да зная, че от вас се иска повече от възможното, нали? — И като сви ядно юмрук, със святкащи очи добави: — Проклятие! Изпращам осем от най-добрите си хора да заловят една жена. И какво става? Един се оставя да бъде убит, а понеже всичко това ви се вижда малко, губите и три машини! Идиоти ли са всички около мен, или просто забравихте да вземете мозъците си със себе си?!

Барт сведе виновно поглед, но в очите на Рег се надигна упорство.

— Ти каза, че трябва да заловим една жена — отговори той и продължи възбудено: — Тя не беше жена, тя... тя бе една дива котка! Малката беше въоръжена до зъби и се биеше като мъж!

Скудър хвърли продължителен критичен поглед към Рег и каза подигравателно:

— Разбрах — предполагам едновременно срещу трима ви.

— Да — отговори Рег, усмихна се колебливо и почти веднага се поправи. — Всъщност не. Първо тя се справи с Барт, а после и с мен. Нямах никакъв шанс.

— Там се появиха и пустинници. За тях въобще не предполагахме — добави Барт. За Скудър не остана незабелязан бързия, почти съзаклятнически поглед, който той размени с Рег. — Не можеш да ни държиш отговорни, че там бе устроена засада, за която не знаехме нищо — продължи Рег.

— Пустинници? — Скудър не обърна внимание на последното изречение на Рег. — Колко?

Рег изведнъж изгуби увереност и Скудър знаеше, че той лъже, когато отговори:

— Аз... аз не знам точно. Петима или шестима може би. Или няколко по-малко, или повече.

— Или може би само един? — каза Скудър приятелски. Рег мълчаше.

— Как изглеждаше? — продължи Скудър. — Откъде дойде?

— Беше едно момиче — отговори Барт, без да го поглежда. — Почти дете. Изникна като че ли от нищото и застреля Ден.

„Изглежда поне, че това е истината“, помисли си Скудър гневно. Мъжете бяха донесли трупа на Ден и той го бе прегледал основно. Без съмнение, застрелян бе с оръжието, което използваха само пустинниците — скачащите червеи. Една отвратителна смърт.

— А след това? — продължи той.

Барт погледна насторани и започна неспокойно да рови земята с върха на ботуша си, докато погледът на Рег блуждаше неспокойно, като че ли отчаяно търсеше изход. Рег продължи:

— Разбира се, че заловихме малката. Обаче Барт тъкмо я беше хванал, когато изникна другата и го повали с удар изтазад.

— А ти наблюдаваше най-спокойно — предположи Скудър.

Лицето на Рег потъмня от гняв и той просъска:

— Не, скочих срещу нея, но...

— Той нямаше никакъв шанс, Скудър — каза Барт, когато Рег не се доизказа. — Ние очаквахме да заловим някаква неподгответена жена. Okaza се, че малката е добре обучена за ръкопашен бой.

Скудър погледна Барт за секунда, но преглътна гневния отговор, който му беше на езика. Усещаше, че има нещо гнило в разказа на

двамата. Може би бяха вършили и нещо друго, не само просто бяха заловили момичето от пустинниците, както бе разказал Рег. А може би не бе само чиста случайност това, че Черити Леърд бе успяла така да ги изненада. Все пак Ден бе мъртъв, дясното рамо на Рег — счупено, а лицето на Барт изглеждаше така, като че ли някой е танцуval степ върху него. Все едно, дали са били невнимателни, или не — това не бе дело на никаква объркана, безпомощна и неподгответена млада жена, която те трябваше да заловят. Скудър отново сви гневно юмрук.

— Окей — каза той. — Изчезвайте, нещастници. Идете да се лекувате и после вижте да си намерите отнякъде нови машини. Докато ги намерите и се подгответе, ще имате право да помагате в кухнята. Но най-напред погребете Ден.

Двамата не казаха нито дума, обърнаха се нервно кръгом и изчезнаха. Скудър даде знак и на останалите мъже, че желае да го оставят сам. След като излязоха, той поставил внимателно резето и напусна стаята през една друга врата. По ниска бетонна стълба, чиито три долни стъпала бяха пропукани, той се спусна в малко мазе. Помещението бе натъпкано с вехтории, сандъци и ракли. По стените бяха окочени оръжия — започвайки от един модерен автомат, чиито последни муниции бе изстрелял преди повече от година, до лък и стрела и една богато украсена, ръчно изработена томахавка, която бе доста по-ефикасно оръжие в ръцете на човек като Скудър, който умееше да си служи с нея.

Както винаги, когато слизаше долу, погледът му машинално се плъзна по старинните оръжия на стената, за момент се задържа на голямата, пъстра украса от пера, която увенчаваше колекцията му, и се прехвърли към малката масичка до насрещната стена. Тя бе изработена от хромиран метал. Малцина знаеха за съществуването й, както и за модерния телевизионен приемник, който бе поставен върху нея.

Скудър протегна ръка, докосна единственото червено копче отстрани на монитора и зачака търпеливо, докато еcranът светна. От апаратът се чу тих шум, после едно пулсиращо свирене, което накара Скудър да потръпне по същия начин, както когато го чу за пръв път.

За разлика от друг път, само след няколко секунди белият сняг на екрана отстъпи място на образ. В същото време миниатюрната оптика на една камера, която бе свързана с телевизора, се насочи към лицето му. Скудър знаеше, че някъде — където и да бе това място — сега

някой наблюдаваше образа му на подобен еcran, докато на монитора тук както винаги светеше само преплетеното огненочервено „М“ на Морон.

— Скудър? — той разпозна веднага гласа на Даниел, въпреки лошото качество на приемания сигнал. За разлика от друг път, сега не се наложи да чака, докато го извикат. Скудър предположи, че Даниел е чакал с нетърпение около приемника повикването му. Гласът на Даниел издаваше явна възбуда: — Заловихте ли я?

Скудър замълча за момент и поклати отрицателно глава:

— Не.

Пет секунди мълчание. Последва въпрос:

— Какво значи това „не“?

— Тя се изпълзна от моите хора — отговори Скудър колебливо.

— Какво, изпълзнала се? — Даниел почти закрещя. — Ти...

— Аз — прекъсна го Скудър нервно и с леко повишен глас — изпратих осем от моите най-добри хора след нея. Тя уби един, а други двама смаза от бой. Доволен съм, че останалите поне са живи — той замълча отново за момент. — Трябваше да ми кажете, че тази жена е толкова опасна.

Даниел замълча, а когато най-после продължи, за изненада на Скудър, в гласа му нямаше и следа от гняв, по-скоро бе развеселен:

— Типичната капитан Леърд — промърмори той. — Би трябвало да го зная. Въпреки това... — тонът му отново се промени, стана повелителен и студен, както обикновено. — ... трябва да я заловите. По възможност жива.

— Да я заловим? — Скудър се засмя съвсем тихо. — Как си го представяте? Тя открадна една от нашите машини. Може да бъде навсякъде.

— Тогава я търсете! — рязко заповяда Даниел. — Имаш достатъчно хора.

Скудър изсумтя ядно и каза раздразнено:

— Слушайте! Необходима ми е цяла армия, за да претърся равнината за един единствен човек. И даже ако ние я...

— Това за армията е добра идея — прекъсна го Даниел хладно.

— Мога да ти изпратя армия, Скудър. Искаш ли?

Той спря дотам, но Скудър усети едва прикритата заплаха в тези думи. Обзе го чувство на без силна ярост, но не възрази, а само поклати

безмълвно глава.

— Добре — продължи Даниел. — Значи, разбрахме се. Имаш седемдесет и два часа, за да намериш капитан Леърд. Да — и още нещо — добави той подигравателно. — Като я откриеш, ще се пазиш, нали? Тя е опасна.

Червеното „М“ на монитора изчезна, но Скудър продължи още дълго да гледа втренчено трептящия екран, преди да се наведе и изключи апаратата. „Някой ден — помисли си той със злоба — ще си го върна на Даниел. Който и да е той.“

3.

Черити слезе от хълма и чудото, на което се надяваше, действително се случи: въпреки че на няколко пъти видя ярките светлини на фаровете и веднъж една от машините бе съвсем близо, почти в обсега на видимост, не успяха да я открият. Може би това помогна това, че хищниците вероятно я смятаха за един от своите. Черити свикна с мотоциклета за изненадващо кратко време. Реши да последва съвета на Гурк. Вместо на север, тя насочи своя „Харли“ на юг и навлезе в обширната равнина, която бе видяла от прохода горе. Пропътува така почти час, последните четиридесет минути с изгасен фар, преди да се осмели да спре машината и да си потърси място за пренощуване.

Тя прикри грижливо машината, откри една издадена скала и свита под нея се приготви за сън. Остави оръжието близо до себе си и включи защитния еcran на костюма. Поне втората предпазна мярка се оказа уместна. През нощта не се събуди от нищо, но на сутринта забеляза в пясъка до себе си малки отпечатъци от лапи с нокти. Нещо бе идвало през нощта и след като бе получило порядъчен електрически удар, бе изчезнало.

При първите проблясъци на деня тя се изкачи на една скала и огледа внимателно наоколо, търсейки преследвачите си, и след като не откри нищо, потегли отново. Бе жадна, но все още не се осмеляваше да пие от малкия запас вода в манерката. Прецени, че едва ли е минало шест часът сутринта, но слънцето вече жареше безмилостно от небето. Предстоеше горещ ден.

За щастие, поне горивото бе достатъчно. Мотоциклетът бе оборудван с два допълнителни резервоара — по тридесет литра всеки, които бяха монтирани на мястото на багажниците. Щеше да стигне за около шестстотин мили. Теоретично. В действителност едва бе изминалата двайсетина мили и се наложи да спре.

Някаква малка черна точка изплува на хоризонта пред нея, нещо черно, което някак си вдървено пълзеше напред със странни движения.

После от точката станаха две, после пет и накрая бяха толкова много, че Черити се отказа да ги брои. Тя отне газта и продължи с ниска скорост по равната повърхнина. Черните точки на хоризонта растяха бавно? Въпреки че Черити все още не можеше да разбере какво е това, обзе я някаква несигурност. В мислите ѝ проблесна и веднага изгасна странен спомен.

Реши да спре. Пъшкайки, вдигна машината на стойката, изкатери се тромаво на седалката и откачи бинокъла от колана си. Няколкото дузини ситни като мравки точки се бяха превърнали в могъща армия от чернокафяви гиганти, едри като слонове, която прекосяваше равнината, простираща се пред нея. Ръцете ѝ стиснаха конвултивно бинокъла, когато разбра с какво си имаше работа: това не бяха мравки, но асоциацията с тях съвсем не бе неуместна. Животните наподобяваха гигантски шестоноги бръмбари, бронята на които блестеше като полирана стомана на утринното слънце. От огромните черепи излизаха мощни зъби, а даже и от такова разстояние на Черити ѝ се стори, че вижда злобните искрици в преливащите в пъстри цветове фасетни очи. Въпреки почти абсурдните си размери, животните се движеха учудващо бързо и с военна точност. Това не бе случайно. На тила на всеки от гигантските бръмбари седеше по едно мършаво, блестящо същество, което наподобяваше средновековен рицар в черна броня. Само че тези рицари вместо по две имаха по четири ръце.

Повече потресена, отколкото изплашена, Черити свали бинокъла, прокара ръка по лицето си и погледна отново към гротескния керван. Бяха се приближили, но ако не сменяха рязко курса си, едва ли имаше някаква опасност. Щяха да минат на мили разстояние от нея.

Вече бе виждала тези ужасни създания — както титаничните бръмбароподобни, така и ездачите върху тях. Беше се борила срещу тях, беше бягала от тях, застреляла бе няколко и бе видяла как чудовищата разкъсват на парчета нейни другари, но даже споменът за тези страшни сцени не я развълнува. Всичко, което изпитваше, бе само ужас.

Черити се олюляваше като след удар. С последни сили успя да се съмкне от седалката на мотоциклета и залитайки, се отпусна на пясъка до машината. Ръцете ѝ нямаха сили да държат бинокъла. Сега, почти дененощие след като се бе събудила, споменът я връхлетя с все сила. Те бяха тук! Само на няколко мили от нея, съвсем реални, за да може

да ги прогони от мислите си. Внезапно си даде сметка защо всъщност бе тук. Осъзна, че не бе просто изхвърлена на брега на чуждата земя, подобно на някакво женско издание на Робинзон Крузо, а че бе бягала, че се бе избавила от един свят, разпадащ се под натиска на армията човекоядци насекоми-чудовища, която по непонятни причини и с неизвестни средства просто прегази цивилизацията на Земята. Те бяха тук! Тук! Все едно колко далеч в бъдещето бе успяла да избяга. Черити изведнъж разбра, че светът, в който се намираше, не бе нейният свят, че той принадлежеше на извънземните. Това бе една планета на чудовища, където за хората беше височайше благоволение, че те все още ги търпят.

Керванът на чудовищата бавно прекоси равнината от запад на изток, близо до хоризонта. Измина повече от час, преди Черити да събере сили да се качи отново на мотоциклета и да продължи.

Около обяд откри фермата. Тя представляваше опожарена руина и вероятно нямаше да я забележи, ако на всеки двадесет или тридесет минути не спираше, за да се огледа с бинокъла. В сградите бе тихо, но имаше смътното чувство, че ще срещне хора.

Тя продължи, описа кръг на безопасно разстояние около фермата и накрая насочи мотоциклета към някогашната жилищна сграда. И тук беше бушувал огън, но покривът поне все още не бе паднал, докато плевнята и оборите бяха в развалини, напомнящи скелета на някакво овъглено гигантско животно. Там, където вероятно е бил складът за зърно, зееше голям кратер, на дъното на който се бе събрала мръсна вода.

Черити хвърли поглед към мрачния пейзаж, без да изпуска от погледа си къщата. Приближи се бавно към сградата, форсира шумно два-три пъти двигателя на мотоциклета, преди да слезе от него; ако там имаше хора, те не трябваше да си мислят, че иска да се промъкне. Тя идваше с мирни цели.

Черити слезе от машината, отдалечи се на няколко крачки от нея, като наблюдаваше внимателно къщата. Зад почернялата входна врата нямаше никакво движение, но й се струваше, че усеща погледи, насочени към нея.

Предчувствието не я изльга. В къщата все още бе съвсем спокойно, когато зад гърба ѝ внезапно се чу тропот. Черити се обърна и се озова срещу един нисък на ръст мъж с посивели коси, който бе

изскочил от останките на опожарената плевня. В ръката си държеше никакво малко оръжие, което бе насочено заплашително в лицето ѝ.

Черити вдигна бавно ръце, опита се насила да се усмихне и направи крачка към мъжа. Той незабавно махна заплашително с ръка.

— Не се страхувайте от мен — каза му тя много бавно и прекалено подчертавайки думите, надявайки се да я разбере.

Той не отговори, а продължи да я наблюдава с тъмните си, ниско разположени очи. Мъжът бе цяла педя по-нисък от нея, но много набит, косата му бе силно изсветляла от слънцето и в първия момент тя си помисли, че е побеляла. Косата му бе на кичури и преждевременно оредяла, по бузите му беше набола четина. Целите му ръце бяха покрити с малки, светли белези, а облеклото му се състоеше само от дрипи.

— Разбирате ли ме? — попита тя, тъй като мъжът продължаваше да мълчи.

Той кимна, но и сега не изрече нито дума, само се приближи и с жестове ѝ даде да разбере, че трябва да се отдалечи от мотоциклета. Черити се подчини.

Зад гърба ѝ отново се чу тропот и когато тя обърна предпазливо глава, видя, че входната врата бе отворена. Оттам излязоха две фигури — един чернокос мъж, достатъчно млад, за да бъде син на сивокосия, и един строен женски силует. Бе момичето, което тя спаси предната вечер от хищниците.

— Това е тя — каза момичето възбудено. — Сигурна съм. Застреляй я, татко!

Черити се сви конвултивно и се обърна нервно. За щастие бащата изглежда не бе кръвожаден като неблагодарната си дъщеря. Той не стреля, но и не свали оръжието, а заплашително се приближи и направи повелителен жест. Черити разбра какво искаше. Постави предпазливо оръжията си на пясъка пред себе си, без подкова извади и ножа, сложи го до тях и отново вдигна ръце.

— Аз не съм ваш враг — каза тя потисната. — Не знам какво ви е разказала вашата дъщеря, но аз...

— Затвори си устата — прекъсна я сивокосият. С гневен жест той я пропъди назад и застана с разкraчени крака над двете пушки, гледайки ту мотоциклета, ту нея. Черити внезапно осъзна, че може би направи грешка, като открадна мотоциклета. След всичко, което

преживя вечерта, изглеждаше, че хищниците на мотоциклети не бяха от най-обичаните съвременници.

— Може ли да обясня — каза тя. — Аз...

— Какво има за обясняване? — възбудено я прекъсна момичето.

— Погледни я! Ти знаеш коя е тя. И кара машина на хищниците.

— А сега ти щеше да си порядъчно мъртва, ако тя не ти бе помогнала, тъпа краво — намеси се един трети, писклив глас, който се стори смътно познат на Черити. Озадачена, тя се обърна — и изненадана пое въздух през зъби, като видя джуджето с огромната плешива глава, което бе излязло след момичето от къщата.

— Гурк!

— Вие се познавате? — В очите на бащата блесна недоверие и Черити си помисли, че отново е направила грешка.

— Да — каза Гурк. — Ние се видяхме снощи — няколко минути след като тази жена спаси живота на твоята побъркана дъщеря, която сега би била доволна да й пререже гърлото.

— Тя е подземна! — извика момичето възбудено.

— Ах, така ли — каза Гурк. — Откъде знаеш това. Виждала ли си някога подземни?

Аз... не — призна момичето смутено, но само след секунда продължи побесняло: — Но аз знам също, как...

— Нищо не знаеш, Нет — прекъсна я Гурк. — Ако не беше тя, сега ти щеше да си мъртва. А нея самата по чудо не я убиха, след като ти прояви благодарността си. А машината — добави той, като кимна към мотоциклета. — Тя я открадна от хищниците, след като се справи с двамата типа, които те бяха пипнали.

После Гурк се обърна гневно към бащата:

— Свали най-после това оръжие. Тя е на наша страна.

Този път, макар и след дълго колебание, бащата се подчини. Все пак той още й нямаше доверие. Наведе се бързо за оръжията на Черити, окачи ги през рамо и й посочи да върви към къщата.

— Боб — извика той към младежа. — Закарай машината под навеса. А ти, Нет — продължи той с повишен глас, когато момичето поискава да каже още нещо, — престани! Ще поговорим вътре.

Нет замълча. Но погледът, който хвърли към Черити, преливаше от гняв. Черити й подари най-дружелюбната усмивка, на която бе способна в момента, и минавайки покрай нея, влезе в къщата.

Вътре бе сенчесто и хладно и изненадващо чисто. Отвън къщата изглеждаше доста западнала, но единственото голямо помещение вътре бе много уютно. Очевидно бащата и семейството му бяха пособрали полугодни за употреба мебели, но всичко изглеждаше все пак подредено с вкус. Под закованите прозорци на насрещната стена имаше четири ниски легла, а над огнището в камината, което сега беше изгаснало, бе поставено нещо като скара, което показваше, че сега се използва за готвене.

Бащата посочи солидната маса в средата на стаята:

— Седни. Гладна ли си?

Черити кимна, след това поклати глава отрицателно и седна.

— Само съм жадна — призна тя.

— Не е чудно — промърмори бащата. — Почти лудост е посред бял ден да караш мотоциклет в равнината. Не се ли страхуваше, че можеш да срещнеш скакалец?

Черити не отговори. Не, не се страхуваше преди всичко затова, защото нямаше представа, що за скакалци са тези, за които говореше бащата.

Навън се чу воят на мотоциклетния двигател, а секунда по-късно — тъп удар, последван от порой гневни ругатни. Черити се усмихна вътрешно. Очевидно Боб бе опитал да потегли с мотоциклета.

Бащата се обърна към момичето:

— Иди кажи на Мом, че имаме гост. Нека да пригответи ядене.

— Трябваше да я убиеш — каза Нет с ненавист.

— Очарователна е — рече Черити с усмивка. — Дъщеря ви е наистина очарователна.

Нет я стрелна още веднъж ядно с очи и изчезна, без да продума повече. Бащата седна от отсрещната страна на масата. Той подпра на стола до себе си лазерната пушка и автомата на Черити, а необикновеното оръжие, с което я бе заплашил, поставил пред себе си на масата. Черити почака той да започне разговор, да й зададе въпроси или да разкаже нещо за себе си, но той продължаваше да мълчи. Гурк, който влезе след тях в къщата, дотъгра един стол и тромаво се изкатери на него. Той също я наблюдаваше и мълчеше. Черити се чувстваше все по-неловко.

Най-после Нет се върна, но не бе сама. Придружаваха я Боб и една около петдесетгодишна жена с гладко сресани назад черни коси и

лице с остри черти, вероятно нейната майка.

Жената отиде до камината и сложи няколко цепеници върху пепелта, а Нет и брат ѝ седнаха от двете страни на баща си.

Черити изгуби търпение и каза:

— Ако вече сте свършили да ме разглеждате, може би ще поговорим. Имам някои въпроси към вас.

— Ние също към тебе — отговори Боб, а не бащата.

— Окей — каза Черити. — Започвай.

— Коя си ти, щом не си от хищниците? — запита Боб. — И откъде идваш?

Черити въздъхна. Като начало, интелигентен въпрос.

— Аз съм капитан Черити Леърд — отговори тя. — Офицер от Космическите въоръжени сили на Съединените щати.

Погледът на Боб показваше недвусмислено, че тези думи не му говорят нищо, а бащата потвърди нейното предположение, като добави:

— Какво е това Космически въоръжени сили на Съединените щати? И защо имаш три имени?

— Аз... — започна Черити, но поклати глава и спря, след което продължи с по-мек тон: — Можете да ми викате просто Черити. А Космическите сили са... — Тя потърси подходящи думи. — Нещо като армия, в която служа.

— Армия? — В очите на бащата се появи недоверие; Нет и брат ѝ също я погледнаха подозрително. — Ти си войник?

— Може така да се каже — отвърна Черити. — Но не е съвсем точно. Аз... аз идрам от много далеч.

— А какво търсиш тук? — Въпросът дойде светкавично. Черити знаеше, че сега не може да даде неверен отговор, ако не искаше да попадне в още по-големи затруднения.

— Само за информация — каза тя предпазливо. — Аз не съм оттук. Не зная нито къде съм, нито кои сте вие, нито кои са тези хищници... — тя погледна Нет, която трепна, чувствайки се неловко, — ... които срещнах снощи.

— Ти действително трябва да идеш от много далеч — каза бащата. — Поставяш въпроси, като че ли си паднала от небето.

„Не е много далеч от истината“, помисли си Черити мрачно. Въздържа се да изрече тази мисъл на глас.

Бащата посочи джуджето, което следеше с внимание краткия разговор:

— Ел Гурк твърди, че можем да ти вярваме. Но аз не знам дали мога да вярвам на Гурк.

— Да, докато ми плащаш — каза сухо Гурк. — Освен ако не се появи някой, който да плаща повече.

Черните му очи накараха Черити да изтръпне. Сега, на дневна светлина, видът му бе още по-страшен, отколкото миналата нощ. Очите му бяха напълно черни, като че ли не бяха очи на човек.

Черити чу зад гърба си някакъв шум и се обърна. Мом бе коленичила пред камината и се опитваше да запали дървени стърготини с кибрит. Черити поклати глава, стана, без да каже нищо, приближи се и щракна запалката си. Малкият газов пламък близна сухото дърво и го запали веднага.

Като се върна на масата, не само бащата я гледаше с широко отворени очи. На лицето на Боб се появи израз на изумление, почти ужас.

— Още ли ѝ вярвате? — запита Нет тихо. — Аз ви казах, тя е една прокълната...

— Затваряй си устата — прекъсна я бащата тихо, но Нет мълкна веднага. Той продължи да наблюдава проницателно Черити, а тя чувствува как умът му работи. Накрая лицето му просветна.

— Независимо коя си — каза той. — Ти спаси живота на Нет. Ние ти дължим благодарност. Можеш да останеш. А аз ще отговарям на въпросите ти.

Говориха дълго. Яденето на Мом бе отлично и Черити възстанови силите си. Тя разказваше предпазливо за себе си, като умишлено се изразяваше неясно, за да не издаде прекалено много неща. Тя самата научи много за семейството и за света, в който живееха. Четиримата принадлежаха към една група хора, които наричаха себе си пустинници и пътуваха като номади. Те често идваша в тази ферма, която бяха оборудвали през годините, но обикновено прекарваха времето си в голямата равнина. Препитаваха се от това, което им подаряваше съдбата — малко лов, по нещо събрано, по нещо откраднато, при това съществуваше строг кодекс на честта: никога не крадяха помежду си. Кервани често пресичаха равнината и изглежда не бе особено трудно да се промъкват до тях и да крадат вода и храна.

Изглежда извънземните бяха навсякъде и от думите на бащата личеше, че те бяха господарите на планетата. Какво имаше от другата страна на равнината, не знаеше никой от четиримата. Пустинниците по възможност отбягваха извънземните, а извънземните не беспокояха пустинниците — освен ако не ги заловяха при някая кражба. Предната вечер Нет бе потърсила убежище в планините, защото я преследваше отряд ездачи, така наричаха гигантските бръмбари. Черити си спомни с ужас за армията, която бе наблюдавала сутринта с бинокъла. Почти против волята си тя изпита уважение към Нет, като чу обичайния спокоен тон, с който момичето разказваше за бягството си.

За съжаление, тя научи много малко за останалата част от планетата. Всички бяха родени в тази околност, родителите им бяха пустинници, децата също ставаха такива и вероятно никога нямаше да напуснат тази безутешна пустош — това Черити не можеше да проумее.

— Но не сте ли се опитвали да заминете някъде? — попита тя.

— Да заминем? — Бащата отпи от горчивия чай, който Мом бе приготвила след обеда, и поклати глава. — Но защо? — попита той удивен.

— За да... — Черити разпери безпомощно ръце, получи злорад поглед от Гурк и каза: — Например, за да подобрите положението си. Животът тук сигурно е доста труден.

— Така е — потвърди бащата спокойно. — Но ние живеем, знаем, че вероятно и утре ще сме живи, ако внимаваме достатъчно.

— Различно ли е по другите места?

— Откъде да знаем? — каза Нет рязко. — Никога не сме били на друго място. А и защо? Имаме храна, ездачите не ни беспокоят. Понякога си имаме неприятности с хищниците, но обикновено се справяме с тях.

— Снощи нещата не изглеждаха така — каза Черити.

Нет трепна и за момент сведе поглед. Овладя се обаче бързо и каза:

— Окей, аз бях в планината, а планината е тяхна територия. Тук, в равнината, нямаше никога да ме хванат.

Не звучеше особено убедително, но Черити предпочете да не повдига въпроса. Нямаше да спечели нищо, ако поставеше Нет в неловко положение.

— Освен това, ти си от другаде — продължи момичето агресивно. — Ти би трябвало да ни кажеш как е там.

Черити въздъхна.

— Различно е — каза тя, отклонявайки отговора. — Ако трябва да ви кажа честно, не е много по-добре. — Тя въздъхна отново, изгледа последователно Нет, баща й, другите двама и добави: — Честно казано, аз избягах от тях. Те... нападнаха моята страна.

— И я победиха — предположи бащата. — Твоята армия...

— Бе разбита, да — каза Черити. — Ние се отбранявахме, но...

— Армията на Морон е непобедима — каза бащата спокойно. — Всеки го знае. Има ли и други войници?

— Не вярвам — отговори Черити. — Не, определено не. Мисля, че съм единствената, която успя.

Тя си спомни за Стоун и за момент помисли да им разкаже за него, но почти веднага отхвърли тази мисъл. Стоун бе излязъл отдавна и вероятно отдавна бе мъртъв. Ако е бил тук, щяха да знаят за него. Ситуацията й се струваше все по-гротескна. Седеше тук, пиеше чай и говореше с бащата така, като че ли току-що бе слязла от Луната. Въщност тя знаеше много по-добре от него какво действително се бе случило.

Не се опита обаче да го осведоми. Неговият свят бе чужд и странен, но малък и обозрим. Мисълта за сън, продължил няколко години или може би няколко столетия, не би се вместила в неговата представа за света.

— А откога е така? — запита тя предпазливо.

— Така? — Бащата я изгледа учудено. — Какво?

— Нападението — обясни Черити. — Искам да кажа, те кога... кога са дошли?

— Дошли? — бащата замига насреща й.

— Морон — каза Черити. — Ездачите.

— Не разбирам, ти... — Внезапно лицето му просветна. — О, ти мислиш, че те са ни нападнали. — Той поклати глава. — Не, не, това е заблуда. Те винаги са били тук. Поне дотолкова, доколкото си спомням.

Черити се усмихна уморено:

— Коя година сме сега?

— Ние не броим колко години са изминали — сви равнодушно рамене бащата. — И защо? Всяка една е като другите. И баща ми и

дядо ми бяха пустинници. Каква е ползата да броим колко години са минали?

Черити вдигна нервно чашата си и отпи, за да скрие колко я разстрои този отговор.

— При вас различно ли беше? — осведоми се Боб.

— Да. Ние... ние брояхме годините — кимна Черити.

— Но това е напълно безсмислено — каза Нет.

Черити нямаше никакво желание да обяснява, но нещо я подтикна да остави чашата си и да се обърне към момичето.

— Ние броим не само годините, ние броим и дните и часовете — отговори тя.

— Но защо?

Черити въздъхна.

— Понякога това е много удобно. Ако например кажа, че излизам и ще се върна след два часа, не е необходимо ти да си тук през цялото време и да ме чакаш, а ще дойдеш точно в уговореното време на мястото на срещата.

— Но откъде ще знам, кога са минали точно два часа? — попита Нет. — Никой не може да прецени точно.

— Аз мога — отвърна Черити сърдито. Въпросите на Нет започваха да я дразнят. В крайна сметка сама си бе виновна. — Мога да ти кажа дори кога е изминал една минута. Времето може да се измерва. С часовник.

Тя протегна ръка и повдигна ръкава на якето си, за да може момичето да види ръчния й часовник:

— Виждаш ли? Показва точно до момента. При вас съм вече точно четири часа и тридесет и две минути.

Нет се наведе, погледна циферблата на часовника с любопитство и отново се отдръпна.

— Въпреки това е безполезно. — Тя продължи да упорства. — И опасно.

Опасно? Черити я погледна объркано, но реши да не задава въпроси. Трябваше да изясни нещо по-важно.

— Струва ми се, че не мога да остана прекалено дълго при вас — каза тя с умишлено спокоен тон. — В коя посока трябва да пътувам, ако искам да срещна други хора?

— Само няколко мили на север — каза Гурк ухилен — и все при хищниците.

Черити му хвърли жълчен поглед и се обърна към бащата:

— Но сигурно освен вас и хищниците има и други?

— Днес никъде няма да пътуваш — реши бащата, вместо да отговори на въпроса ѝ. — Скоро ще бъде нощ. Равнината е опасна за тебе. Въпреки че имаш оръжие.

— А утре сутринта? — каза Черити, с което мълчаливо прие поканата му да пренощува тук.

Бащата се замисли, после сви рамене:

— Други хора? Разбира се, че има. Но... на север са хищниците, на изток има планини, на юг и на запад е голямата равнина. Не знам какво има зад нея.

Черити изстена. От тези хора нямаше да научи нищо. Внезапно ѝ хрумна нещо, за което искаше да попита през цялото време, но по непонятна за нея причина просто бе забравила.

Тя се обърна с въпросителен поглед към Нет:

— Вчера, как ме нарече ти тогава? Подземна? Какво означава това?

— Има такава легенда — каза Гурк.

— Не е никаква легенда — сопна се Нет. — Те съществуват! Всеки го знае!

Гурк направи гримаса и искаше да възрази нещо, но Черити го възпря с движение на ръката си.

— Някакъв друг народ, също като вашия? — попита тя.

— Те не са като нас — възрази Нет енергично. — Те са... — Тя търсеше подходящи думи. — Те убиват. Те са като тебе. Носят необикновени дрехи и говорят неща, които никой не разбира, и оръжията им са като твоите. Убиват всеки, който се появи в тяхната територия.

— А къде е тази територия? — попита Черити възбудено.

— Те живеят под земята. Някъде в планината — отговори Нет. — Там, където те срещнах. Затова си помислих, че си една от тях. А може би наистина си такава.

— Глупости! — прекъсна я Гурк ядосано. — Ти и твоите подземни. Това са фантазии. Никой не ги е виждал, нали?

Сега Черити се замисли сериозно.

Черити бе много благодарна на семейството за възможността да пренощува у тях, но отклони предложението на Нет да сподели леглото ѝ. Предпочете да спи в плевнята, където Боб бе скрил мотоциклета ѝ. Постройката външно бе развалина, но зад почернялата от огъня врата се криеше голям и добре зареден склад, в който пустинниците съхраняваха всевъзможни предмети, които бяха донесли от своите набези. При най-добро желание Черити не можеше да си представи за какво можеха да използват много от тези неща. Имаше например половин дузина повредени телевизионни приемници, както и сандък с малки, блестящи като сребро компакт-дискове. Може би точно в свят като този всичко бе полезно.

Въпреки че бе още рано, Черити се чувстваше много изморена, а и пустинниците се отдохнаха на почивка. Боб бе приготвил легло от одеяла и дрехи и тя побърза да се изтегне.

Въпреки умората, сънят не идваше. Много неща преминаваха през главата ѝ, много въпроси бяха останали без отговор. Всичко бе толкова... толкова различно в сравнение с това, което си бе представяла. Не че имаше някаква, даже смътна представа какво я очакваше тук, но поне знаеше какво тя самата не бе очаквала: пустинен пейзаж след ядрена война, където малкото оцелели бяха преследвани от моторизирани подражатели на Лудия Макс.

Черити дълго лежа будна, размишляваше, гледайки опушения таван, без да може да въведе някакъв ред в мислите си. Вън притъмня и заедно с нощта заприиждаха странни шумове.

Тя погледна излишния си часовник и установи, че бяха изминали два часа, откакто си легна. Стана, метна автомата си през рамо и излезе от плевнята.

Бе станало студено. Луната висеше като огромен диск над равнината и я заливаше със сребърна светлина, в която сенките се открояваха като мрачни пропasti. Вятърът донасяше странни, обезпокояващи звуци.

Черити се огледа нервно във всички посоки, с облекчение установи, че е сама, и се облегна на вратата на плевнята. Пред нея се простираше равнината, от другата страна се издигаха планините, от които бе избягала едва вчера.

И където ще се върне, помисли си тя. Утре, щом изгрее слънцето. Предстоящото я плашеше, но бе ясно, че нямаше друг избор.

Погледът й попадна върху някакъв малък предмет с матов блясък, който лежеше в праха до вратата. Тя го вдигна и на бледата лунна светлина разпозна едно от тези оръжия, които вече бе видяла у Нет — груб дървен прът с дължина около двадесет сантиметра, който бе много тежък и нямаше видим отвор. Докато го въртеше в ръката си, усети слабо трептене, като че ли нещо се движеше вътре в него.

— Ако бях на твоето място, бих оставил това — каза някакво тънко гласче зад гърба ѝ.

Черити изтръгна от уплаха, обърна се и изненадана замига надолу към Гурк, който се бе появил като че ли от нищото иззад нея. Прегълтна обаче въпроса — как, по дяволите, правеше това?

— И щях да бъда извънредно предпазлив с това нещо — добави Гурк.

— Така ли? — успя само да каже Черити.

Гурк протегна ръка, издърпа пръчката и със съвсем непредпазливо движение я пъхна под колана си.

— Доста примитивно, но ефикасно оръжие — каза той. — Пръчката е куха. Вътре има само няколко скачащи червеи.

— Какво е това?

— Няколко мили животинчета — ухили се той. — Те произхождат от една чужда планета, чието име предпочитам да не произнасям. Нямам желание да си завържа езика. Те изпитват постоянен глад. Ако натиснеш спусъка, един от тях се освобождава и връхлита върху първото топлокръвно същество, което надуши. И са страховито бързи. Отровата им действа мигновено. — Той се намръщи. — Трябва да говоря с бащата на Нет. Все някога ще се случи нещастие, ако продължава така да разхвърля оръжиета си.

Той наклони главата си и каза замислено на Черити:

— Знам за какво си мислиш.

— Така ли?

Гурк кимна. Сухата му старческа ръка посочи планините на изток.

— Момичето говори глупости — каза той с много сериозен, почти загрижен тон, какъвто Черити досега не бе усещала в гласа му. — Това е само легенда.

— Откъде знаеш? — попита Черити. Всъщност тя нямаше желание да разговаря с джуджето, но не искаше да го отпрати съвсем безцеремонно.

— Можеш да ми вярваш — каза Гурк, без да отговори пряко на въпроса ѝ. — Подземните са една легенда.

— Колкото е легенда това, че някога този свят е принадлежал на хората, нали? — каза Черити със сарказъм, но за нейна изненада Гурк само кимна с огромната си глава. Това движение изглеждаше някак си абсурдно, като че ли черепът всеки момент щеше да падне от тънката шия.

— Не — каза той. — Това е истина.

— Ти знаеш...

— Аз не съм някакъв ограничен пустинник — каза Гурк обидено. — Аз знам много. Зная например и това, че ти не идваш от някаква чужда страна, която те са нападнали. Всъщност, откъде идеш? — Той се засмя тихо и посочи с ръка нагоре към небето. — Оттам? Или от миналото?

Този път Черити бе истински изненадана. Тя замълча и Гурк изглежда усети, как неговият въпрос я изпълни отново с недоверие, защото добави:

— Не се страхувай, Черити. Абн Гурк Бен Амар Ибн Лот Фудел Четвърти не е шпионин на Морон. За разлика от останалите аз мога да сметна колко прави две и две. Съществуват само две възможности.

— Така ли? — Черити наостри уши.

Гурк кимна енергично и каза:

— Аз обикалям доста наоколо. Виждал съм същата униформа като твоята. И оръжия като твоите. Само че те бяха ужасно стари. Твоите изглеждат чисто нови.

— А може би са си нови — каза Черити.

— Откъде си? — попита Гурк отново. Черити не отговори и след малко той сви рамене: — Е, всъщност това не ме засяга. Помислих си все пак, че ти би била поне малко благодарна след всичко, което направих за тебе. Но, изглежда, благодарността вече не е на мода. — Той въздъхна. — Няма значение. Но във всеки случай, трябва да си избиеш от главата идеята да се върнеш в планините. Хищниците ще те пипнат. Ако не бъдат те, ще те хванат ездачите. Мисля, че те търсят тебе.

— Още една причина да намеря подземните — отговори Черити.
Гурк въздъхна пресилено.

— Те не съществуват, по дяволите — каза той нервно. — Те са само легенда, нищо повече.

— Разказът на Нет не ми прозвуча като легенда — отговори Черити хладнокръвно. — По-скоро става дума за оцелели, които по някакъв начин са успели да си осигурят безопасност.

Гурк се втренчи в нея и отново поклати глава:

— Мислиш така само защото искаш да мислиш така. Ще намериш гибелта си, ако се върнеш в планините. Трябва да вървиш на юг. Равнината е голяма, но с твоята машина може да успееш, ако имаш малко шанс.

— А после? Какво ще правя на юг?

— Ще оцелееш — отговори Гурк сериозно. — Затова си тук, нали?

— А какво ще намеря там? — отвърна Черити. — Бащата на Нет каза, че...

— Той не знае всичко — прекъсна я Гурк раздразнено. — Равнината е голяма, но не стига до края на света. С твоя мотоциклет ти трябват два дни, най-много два и половина.

— Докъде? — попита Черити, но Гурк мълчеше. — Щом знаеш всичко това, защо не си го казвал по-рано?

Гурк се изсмя грубо.

— А трябва ли? Мислиш ли, че ще им помогна, ако им разкажа, че зад равнината има земя, където могат да живеят по-добре? — Той поклати силно глава. — Казвайки им истината, щях да ги убия. Те щях да потеглят и да загинат някъде. Пътят е опасен, а това, което се намира зад равнината, е още по-опасно. Смъртоносно за един пустинник. Но ти можеш да го направиш. Може би.

— Какво да направя? — попита Черити с нетърпение. — Какво има зад равнината, Гурк?

— Какво ще платиш? — каза Гурк вместо отговор.

Черити го гледа объркано в продължение на няколко секунди, преди да проумее. Тогава объркването ѝ премина в гняв. Побесняла, тя протегна ръка и се опита да сграбчи Гурк, но не успя, тъй като той отскочи встрани с изненадващо ловко движение.

— Дребен, алчен плъх — каза тя заплашително. — Ти...

— Какво искаш? — прекъсна я Гурк. — Трябва да се живее, нали? Аз живея от информация — ти получи вече доста от мен, и то бесплатно. Искаш да знаеш какво има зад равнината? Аз знам. Значи трябва да платиш.

Черити преглътна гневния отговор, който бе на езика ѝ. Донякъде разбираше Гурк, но тона никак не притъпяваше гнева ѝ.

— Какво искаш? — попита тя потиснато.

Без да се колебае, Гурк посочи автомата ѝ, който тя носеше през рамо:

— Оръжието.

Черити се изсмя злобно:

— Ще го получиш! — каза тя заплашително през зъби. — Забрави за това.

Гурк не бе особено разочарован, само вдигна рамене и каза:

— Струваше си да се опита. Е, добре, дай запалката и ще ти разкрия как да преодолееш равнината. И също какво има зад нея.

За момент Черити се изкуши да приеме предложението му. В крайна сметка — това бе една евтина пластмасова запалка за еднократна употреба, само за няколко цента...

Тя осъзна навреме грешката в тези разсъждения и отдръпна ръката си, която вече бе протегната към джоба ѝ.

— Не — каза тя. Обърна се, погледна отново към планините и се опита да си припомни думите на Нет: — Те носят дрехи като моите — промърмори тя. — Имат като моите оръжия. Живеят под земята.

Тези думи не бяха предназначени за Гурк, но въпреки това той отговори:

— Ти си луда. Те просто ще те убият. Мислиш ли, че хората тук напразно се страхуват от тях? Те са хиляди пъти по-лоши от хищниците.

— Така ли? — попита Черити с любопитство. — Откъде знаеш? Мислех, че те изобщо не съществуват.

Гурк направи гримаса и каза упорито:

— Даже и да ги има, ти никога няма да ги намериш. Имат много добро скривалище. Даже хищниците досега не са успели да ги проследят.

Черити се усмихна и попита:

— А ако аз знам, къде точно се намират?

Гурк отвори широко очи и зяпна с уста:

— Ти... ти знаеш...

— Така мисля — отговори Черити спокойно. — Във всеки случай знам къде да ги търся.

— Къде? — попита Гурк възбудено. — Къде са те? Кажи ми!

— С удоволствие — отвърна Черити приятелски, обърна се и влезе в плевнята. Но преди да тръшне вратата под носа на Гурк, тя му извика: — Стига да се договорим за цената, която струва тази информация.

4.

Когато Скудър и Раул пристигнаха в селището, две или три от мизерните колиби още горяха. Пустинният вятър вече разпръскаше кълбата пушек, които бяха ги насочвали по пътя им през последния час. Скудър видя половин дузина машини, спрени на някогашния селски площад, както и още няколко други, които блокираха другия изход от дефилето.

Хората му бяха изгасили пожара в селището. Раул и той видяха почти една дузина трупове. Два от тях бяха с тъмната кожа на хищниците. Пустинниците се бяха съпротивлявали отчаяно, но, разбира се, не бяха имали никакъв шанс. Селото беше направо изтрито от лицето на земята. Скудър не вярваше, че дори само един от жителите му е оцелял.

Гледката го изпълни с безсилен гняв. Той беше убил дузина пустинници, откакто беше поел командането на хищниците, както и почти също толкова от своите хора, но видът на разрушеното село го порази. Цялата тази акция всъщност беше безсмислена и излишна.

С бесен ритник върху спирачката той спя машината в средата на селото, опря я на стойката и скочи от седалката. Неколцина от мъжете — тези, които не бяха заети с това да обират мъртвите — колебливо се приближиха и едва сега Скудър разбра, че групата на Кинк е устроила това клане.

Той безмълвно изблъска един от мъжете от пътя си, тръгна с огромни крачки към Кинк и грубо го сграбчи за рамото. Кинк гневно изсумтя; лицето му се изкриви от гримаса и той сви ръка в юмрук. После позна Скудър и отново отпусна ръка. Скудър почти съжаляваше, че Кинк не поsegна. Така щеше да може да му изнесе лекцията, която отдавна си беше заслужил.

— Какво е станало тук? — попита той с повелителен тон. — Ти ли издаде тази безумна заповед?

Кинк го гледаше стъписано. Явно изобщо не разбираше какво има предвид Скудър.

— По дяволите, искам да знам какво се е случило тук! — изрева Скудър. — Те ли ви нападнаха или какво?

— Да са ни нападнали? — Кинк преглътна нервно. — Аз... аз не разбирам. Нали ти сам каза...

— Казах, че трябва да търсите момичето — прекъсна го Скудър, владеейки се с усилие. — Казах, че трябва малко да притиснете пустинниците, да, но не съм казвал, че трябва да избивате всички!

Раул докосна ръката му.

— Остави го — успокоително каза той. — Станалото — станало. — Той се усмихна, направи знак на Кинк да изчезва и дръпна Скудър малко встрани. — Аз те разбирам — каза той много тихо, за да не го чуе никой от останалите, — но и ти трябва да ги разбереш. Жената, която помогна на момичето да избяга, е от пустинниците. И тя е убила Ден. Момчетата искат да си отмъстят.

— Това тук не е отмъщение — взъмутено каза Скудър. — По дяволите, нямам нищо против малко да се постреснат пустинниците, но това е... обявяване на война.

Раул не отговори. Внезапно Скудър осъзна, че по принцип Раул има право; поне от своята гледна точка. Той ядосано се отスクубна, обърна се и побягна няколко крачки, а после се спря.

Чувстваше се безпомощен. Безпомощен и бесен, и съвсем сам. Вътре в себе си кипеше от яд не само към Кинк, който беше идиот и вероятно не знаеше нищо по-добро, но и към себе си, към тази Леърд и преди всичко към Даниел, който със своето телефонно обаждане преди четири дни го беше забъркал в цялата тази каша. Мина доста време, преди да се овладее дотолкова, че да може да се върне при Раул. Заместникът му го гледаше съсредоточено и с нескрита загриженост.

— Наред ли е всичко? — попита той.

Скудър кимна, макар че сам добре знаеше, че нищо не е наред, но нямаше защо да обяснява това надълго и нашироко на Раул.

Бяха нападнали още предишната вечер, Раул и той начело на внушителна колона от почти сто машини. Беше взел близо половината от хората си — напълно абсурдно, като се има предвид, че търсеха една единствена жена! Но твърде много зависеше от това, дали ще я намерят.

Обаче досега от нея нямаше и следа. Едва стигнали до равнината, те се бяха разделили и самият Скудър, заедно с Раул, беше

подплашил четири или пет пустиннишки семейства. Само че никой не беше виждал непознатата жена, която търсеха, а Скудър беше почти сигурен, че са му казали истината. Раул и той не бяха действали прекалено благовъзпитано при разследването си.

— Поне научихте ли нещо? — попита той все още ядосано, но външно вече успокоен.

Раул поклати глава.

— Не. Никой не е виждал непознатата, нито пък е чувал нещо. Трябва да продължим да търсим.

— По дяволите, не можем да убием всички пустинници в околността — каза Скудър. — Тя трябва да е някъде тук.

— Може и да е избягала обратно в планините — каза Раул.

Скудър помисли за момент, после поклати глава.

— Не — уверено каза той. — Не е толкова глупава. Трябва да знае, че там няма никакви шансове. Тя трябва да е някъде тук.

За момент той погледна замислено Раул, после решително обърна глава на изток към планините.

— Избери няколко момчета, на които може да се разчита — каза той. — Ще се върнем назад. Може би ще открием следа.

— Може вече да е на сто мили оттук — отбеляза Раул. — Машината на Ден беше с почти пълен резервоар.

— Зная — изръмжа Скудър. — Но аз ще я намеря! Все едно къде се крие.

Не му оставаше много време. От седемдесет и двата часа, които Даниел му беше дал, двадесет и четири вече бяха изтекли. А Даниел не беше от хората, с които можеш да се пазариш.

Пустинниците имаха обичай да стават на разсъмване. Черити имаше чувството, че току-що е заспала, когато Нет я събуди и я отведе в къщата, където я очакваше закуска, която ѝ се стори мизерна, но за хората тук вероятно минаваше по-скоро за царска. Гурк не беше на масата, но на въпроса ѝ бащата отвърна само, че той е заминал още много рано сутринта. След закуската Черити се сбогува. Имаше чувството, че бащата и останалите с удоволствие я оставят да си тръгне. Въпреки това тя изпитваше силна необходимост да покаже признателността си към пустинниците. И макар да знаеше, че скоро ще

съжалива, на сбогуване тя извади запалката от джоба си и я подари на Мом.

Пустинничката я гледаше невярващо, докато тя пускаше малката пластмасова вещ в ръцете ѝ.

— Ползвай я пестеливо — каза Черити. — Няма да изкарваечно.
— После се обърна и избяга от къщата.

Боб вече беше изкаран „Харли“-то от навеса и беше закрепил багажа ѝ на задната седалка; включително и лазерната пушка, която беше овързала толкова здраво с въжета за багажника, че щеше да ѝ трябва един час, за да може да я вземе. Тя му се усмихна с благодарност, после се метна на седалката и потегли.

Тя се отдалечи на юг от фермата, но пътува само толкова, колкото да бъде сигурна, че оттам не могат да я видят, после се отби от пътя и отново се отправи към планините.

Напълно осъзнаваше факта, че намерението ѝ беше лудост. В никакъв случай не беше сигурна, че наистина ще може да намери подземните. Може би те действително бяха само легенда. Гурк беше напълно прав: хора в беда, хора, които са били потискани или преследвани, винаги си намираха един спасител, който обещаваше избавление и някак успяваше да им помогне по-леко да понесат страданията си. Но щом те все пак съществуваха, значи описанietо на Нет водеше само до един извод — че се касаеше за хора, които са оцелели, хора като тях, които някак си бяха успели да съхранят част от старата цивилизация. Предположението, че идваха от някакви легендарни пропасти, също съвпадаше. В края на краишата, под планините се намираше някога най-голямата и най-надеждна система от бункери в света, в която чужденците бяха проникнали и която систематично бяха превърнали в развалини малко преди ти да се качиш в танка — прошепна един глас в главата ѝ.

Тя пропъди тази мисъл. По дяволите, сама знаеше колко малък е шансът някъде да намери помощ; не се нуждаеше от ехидното си подсъзнание, за да си спомни за това.

От равнината пред нея израсна скалисто възвишение; идеален наблюдателен пункт. Черити не беше забравила за ужасната среща от предишната сутрин. Тя предпазливо обиколи веднъж скалите и накрая се спря на сенчестата страна. Изкачването на скалата се оказа по-трудно, отколкото тя предполагаше, защото нейната повърхност беше

гладка като огледало и на пипане беше като полирано стъкло. Когато най-сетне успя да се покатери, Черити бе останала без дъх, така че ѝ трябваха две или три минути, за да събере силите си. Макар че нямаше и половин час, откакто беше на път, гърлото ѝ беше пресъхнало; още отсега жегата беше мъчителна. Трябваше да си потърси скривалище за най-горещите часове на деня.

Тя вдигна далекогледа. Монотонното кафяво на изгорената земя се плъзна край нея стократно увеличено, прекъсвано само от време на време от някоя цепнатина или скала, или — тя затаи дъх. По следата, която мотоциклетът ѝ беше оставил в пясъка, се движеше някакво същество. При вида му по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Никога досега не беше виждала такова чудовище. То пълзеше към нея и беше доста голямо. Някак много смътно то напомняше на Черити за чудовището Гила, но не беше гущер, а по-скоро насекомо, защото кожата му беше лъскава и твърда, разчленена на множество нееднакви по големина сегменти. Krakата му — общо шест — крачеха тромаво и някак неравномерно напред. Главата на съществото беше отблъскващо грозна, с ококорени очи, над които насам-натам непрестанно се полюшваха две тънки антенни пипала. Нямаше никакво съмнение — тази твар я преследваше. Но със своя бърз „Харли“ тя вероятно щеше да успее да се отърве от него.

Бавно завъртя далекогледа, за момент разгледа друг причудлив самолет — който, в края на краишата, след по- внимателно взиране се оказа само парче скала — и продължи да разглежда равнината понататък.

Тежки, черни облаци пушек се издигаха на хоризонта; без далекогледа тя едва ли би могла да ги забележи. Стори ѝ се, че някъде в далечината вижда пламъци — точно там, където се намираше фермата на бащата.

Ругаейки, Черити скочи, припряно слезе от скалата и отново се метна на мотоциклета. Без да се поколебае дори за секунда, тя запали „Харли“-то, потегли и веднага след това с рязко движение отново го спря. Пропиля почти цяла минута в опити да развърже възела, с който Боб бе завързал лазерната ѝ пушка, докато най-накрая извади ножа си, за да среже на бърза ръка въжетата. Бързо метна оръжието на гърба си, качи се отново на мотоциклета и се отправи нататък с бясна скорост. Черните облаци пушек, които скоро вече виждаше с просто око, ѝ

показваха пътя. Това, което виждаше, надминаваше и най-лошите й очаквания. Огънят беше обхванал не само основната сграда — цялата ферма гореше като огромна клада.

Потиснатостта на Черити прerasна в смесица от ужас и гняв, когато тя откри четирите тежки мотоциклета, спрени пред горящата къща. Хищници. Бяха се върнали. По някакъв начин бяха успели да открият следите ѝ в този пущинак. Вероятно бяха избили всички. Заради нея!

Без да се съобразява с нищо, тя даде газ и полетя към фермата. Видя две-три фигури в черни кожени облекла, които се издигаха като ужасни демони пред пламтящия огън. Видя също как двама от тях изненадано се обрнаха, когато чуха шума от нейния „Харли“. Единият вдигна ръка в знак, че трябва да намали скоростта. Изглежда, я бяха помислили за хищник.

При удара Черити изхвръкна от седалката, но тя беше очаквала това и ето, че съвсем неочеквано нейните реакции отново се появиха, толкова бързи и прецизни, както обикновено. Тя падна, сви се на кълбо и стовари двата си крака в тялото на втория хищник. Мъжът се строполи неподвижно на земята.

Докато Черити още замаяно се изправяше, към нея се спусна третият хищник.

Тя не му даде никакъв шанс. Светкавично свали лазера от рамото си, прицели се в него и натисна спусъка. Тънък като конец рубинено-червен светлинен лъч, почти незабележим на ярката светлина на пожара, прободе крака на хищника и го събори на земята. Оръжието не беше настроено на смъртоносна мощност, но шокът щеше да зашемети мъжа за часове. Въпреки това, тя изтича две-три крачки към него и грубо го удари с цевта на пушката, преди да се осмели да се обърне и да се огледа за последния хищник.

— Браво — каза един глас зад нея. — Чиста работа.

Черити сепнато се обърна и вдигна оръжието. Но не натисна спусъка. Зад нея, отдалечен на малко повече от двайсет метра, пред горящата плевня, стоеше четвъртият хищник и макар че на фона на пламъците от пожара тя почти не можеше да го огледа, видът му я накара да потрепери.

Беше много висок и мускулест. Лицето му беше скрито под тъмен шлем, но Черити имаше чувството, че усеща погледа му през

затъмнения наличник. Неочаквано тя осъзна, че стои пред главата на хищниците.

— Ще ме застреляш ли с това нещо, ако мръдна? — попита хищникът. Гласът му звучеше почти подигравателно. — Тук е горещо. Бих искал да направя няколко крачки встани.

Черити не отвърна, но направи съответно движение с лазера и хищникът се отдалечи на три-четири крачки от огъня. Сега тя забеляза, че в дясната си ръка той държи брадвичка с къса дръжка. Страшно оръжие, но не такова, което да пръсне главата ѝ.

— Ти трябва да си Леърд — каза хищникът, след като отново се спря.

Черити беше смаяна.

— Знаеш името ми?

— Както виждаш. — Тих, подигравателен смях отекна изпод шлема. — Щеше да си спестиш куп неприятности, ако веднага беше дошла при мен — продължи той.

— Какво... какво искаш от мен? — объркано попита Черити. — Откъде знаеш името ми и кой... — Тя се запъна, огледа се несигурно наоколо и направи повелителен жест с пушката. — Свали шлема — каза тя. Фактът, че не може да вижда лицето на человека отсреща, докато говори с него, я изнервяше.

Хищникът мълчаливо се подчини, но въпреки това използва само едната си ръка. Продължаваше да стиска брадвичката в дясната ръка, докато небрежно хвърляше шлема в пясъка пред себе си.

— Доволна ли си? — насмешливо попита хищникът.

Черити не знаеше дали е доволна от това, което виждаше — във всеки случай беше изненадана. Хищникът беше доста млад, може би в началото на трийсетте. Лицето му в никакъв случай не изглеждаше несимпатично, макар че беше много суворо. Стори ѝ се чуждо и същевременно странно близко. Косата му блестеше в най-наситеното черно, което Черити беше виждала някога.

— Аз съм Скудър — неочаквано каза хищникът по такъв начин, сякаш очакваше това име да говори нещо на Черити. — А ти трябва да си Леърд. Защо очисти хората ми?

Вместо да отговори, Черити посочи към горящата ферма.

— Защо избихте хората тук?

— Да сме ги избили? — Скудър се усмихна безстрастно. — Не сме убили никого — каза той. — Те не бяха... особено говорчиви, така че се наложи малко да ги постоплим. Но са още живи. И ако ти си благоразумна, такива ще си останат.

Мислите на Черити почти се преобърнаха. Тя не вярваше на нито една негова дума, но все пак беше възможно той да казва истината — което означаваше, че тя осъжда на смърт бащата и семейството му, ако допуснеше дори най-малка грешка. Но ако дори половината от това, което Нет и другите й бяха разказвали за хищниците, се изпълнише, те така или иначе щяха да умрат.

— Какво искаш от мен? — попита тя.

— Аз? — Скудър усмихнато поклати глава. — Нищо. Някой иска да говори с теб. Аз имам само задачата да те заведа при него. Жива.

— Някой? Кой?

Скудър мълчеше и се усмихваше и това беше усмивката, която дразнеше Черити. Този Скудър беше или напълно откачен, или се чувстваше абсолютно сигурен. Нито едната, нито другата възможност й се нравеше особено.

— Ами ако нямам желание да дойда с теб? — попита тя. — Не можеш да ме принудиш.

— Доведете момичето — спокойно каза Скудър. Думите му се отнасяха не за Черити, а за някого зад нея и в последния момент тя успя да се пребори с изкушението да се обърне. Дали беше номер, или не, докато лазерът беше насочен в гърдите на Скудър, тя можеше да се чувства относително сигурна.

Не беше номер. Зад нея отекнаха стъпки, после пред нея се появиха двама хищници, които влачеха след себе си един мятащ се вързоп. Макар че ръцете и краката на Нет бяха завързани, изглежда, двамата доста се затрудняваха да я удържат.

— Е? — невъзмутимо каза Скудър. — Още ли вярваш, че не бих могъл да те принудя? Само една моя дума е достатъчна и момчетата ще я убият. Откажи се. Те още отсега се радват.

— Тогава ще те застрелям — решително каза Черити.

— Това не би променило нищо — отвърна хищникът. — Момичето ще бъде мъртво, а момчетата ще свършат с теб. Откажи се. Достатъчно кръв се проля.

Тя не искаше да осъждва Нет и семейството ѝ на смърт, но, по дяволите, какво да прави?

Скудър, изглежда, отгатна мислите ѝ, защото се усмихна съзаклятнически и пристъпи една крачка напред, но спря веднага, щом Черити заплашително размаха оръжието.

— Мисля, че дори те разбирам. Но няма защо да се страхуваш. Трябва де те отведа жива при Даниел.

— Даниел? Кой е този? — Всъщност Черити попита само за да спечели време.

Скудър сви рамене.

— Знам толкова малко, колкото и ти. И така — докога ще стоиш там и ще се целиш в мен? Докато ти изтръпнат ръцете?

Черити се обърна почти отчаяно. Освен Скудър и двамата, които държаха Нет, в полезрението ѝ се бяха появили още двама хищници. Всяка от машините, които стояха вляво от нея, трябва да беше возила по двама души.

— Няма да дойда с вас — каза тя. — А вие ще пуснете момичето, иначе...

— Иначе? — коварно попита Скудър.

Вместо отговор Черити светкавично обърна пушката, изпрати лазерен лъч в крака на единия от хищниците, които държаха Нет и мигом отново насочи оръжието към Скудър. Раненият изрева, претърколи се настради и остана да лежи, стенейки.

— Или ще те застрелям — сериозно каза тя. — Не ми пушка, Скудър. С онези тримата там ще се оправя.

Скудър не отвърна, но в тъмните му очи проблясваше ярост. А после той направи това, което Черити най-малко очакваше. Той бързо вдигна ръка и махна на двамата мъже да се отдръпнат, онези, които бяха посегнали към оръжието си, когато Черити стреля.

— Не — каза той. — Оставете я. Тя има право. Наистина би очистила глупаци като вас.

— Ти... ни оставяш да си тръгнем? — невярващо попита Черити.

Скудър кимна.

— Да. Обаче пак ще се видим. Пуснете момичето.

Думите се отнасяха за хищника, който държеше Нет. Той се поколеба, но после послушно извади ножа си и сряза въжетата, с които

беше завързана пустинничката. С изтощено стенание Нет падна на колене, а после несигурно отново се надигна.

— Виж дали ще можеш да изправиш машината — й каза Черити.
— Бързо!

В същото време тя направи няколко крачки назад, насочи лазера към мотоциклетите, с които бяха дошли хищниците, и натисна спусъка. След като беше настроила оръжието си на максимална мощност. Рубиненочервеният лъч с дебелината на палец улучи резервоара на първия „Харли“.

Мотоциклетът експлодира. Силата на взрива събори трите останали машини като подредени плочки от домино. Огънят бързо ги обхвана.

— Само за да не се видим прекалено наскоро — дружелюбно каза Черити.

Скудър я гледаше втренчено и мълчеше. Само гневът в очите му пламтеше още по-яростно.

— Няма да се справя сама! — извика Нет. Гласът й без съмнение звучеше отчаяно. — Помогни ми!

Черити кимна, размаха още веднъж заплашително оръжието и тръгна заднишком към нея.

Успя да измине само няколко крачки. Кракът й се бълсна в тялото на припадналия хищник, когото беше простреляла, тя направи прибързана крачка — и изкрещя от уплаха, когато една ръка се вкопчи в глезена ѝ и я сграбчи с ужасна сила.

Въпреки това, тя реагира с почти нечовешка бързина. Тя не се опита да се отскубне, а се завъртя и с дулото на пушката бълсна хищника в тила. Мъжът за втори път изгуби съзнание, а Черити отново се завъртя и насочи оръжието към Скудър и останалите.

Но колкото и да беше бърза, Скудър я изпревари. Той не се опита да се спусне към нея като другите трима мъже, а просто се хвърли настани за части от секундата, преди оръжието на Черити да изстреля втори, смъртоносен лазерен лъч, като в същото време дясната му ръка се стрелна напред. Брадвичката се плъзна по дланта му и полетя към Черити с убийствена прецизност.

Тя се опита да избяга от брадвата, но още докато го правеше, разбра, че няма да успее.

Острието улучи лявото й рамо, по тялото й пламна непоносима болка и тя изгуби съзнание.

— По дяволите, всичко висеше на косъм — тихо каза Раул, докато се изправяше. — Наред ли е всичко?

Наред ли? Погледът на Скудър се плъзна по бойното поле, в което Леърд бе превърнала фермата. Един убит, трима ранени, четири напълно унищожени машини, двама мъртви пустинници — не, гневно помисли той, нищо не беше наред. Една-единствена жена срещу Скудър и седем от неговите хора. И те бяха имали истински късмет, че не беше избила всички!

— Ще си поговоря сериозно с Даниел — изръмжа той. — Трябваше да ме предупреди за тази жена!

Той ядосано поклати глава, вдигна томахавката си и с нервно движение я пъхна под колана си; едва след това се наведе над припадналата и бегло я прегледа. Пулсът ѝ беше спокоен и равномерен, лявото й рамо вече започваше да отича, но като че ли нямаше нищо счупено. Скудър въздъхна с облекчение. Не му се искаше да предаде на Даниел почти един труп. Губернаторът на Морон понякога проявяваше липса на чувство за хумор.

— Завържете я — каза той. — И се погрижете да не се събуди прекалено скоро. Но бъдете предпазливи. Не искам тя да бъде наранена.

Той се изправи, видя как Кинк и един от мъжете се забързаха да изпълнят заповедта му и отново се обърна към Раул. Едва сега си спомни, че и заместникът му не беше останал невредим.

— Как си? — попита той. — Наред ли е всичко?

Раул изкриви лице в болезнена усмивка.

— Дай да видя крака ти — настоя Скудър. Раул понечи да откаже, но Скудър просто го сграбчи за ръката, принуди го да седне и разпра крачола му чак до коляното. Раул тихо изстена.

Раната не беше много по-голяма от убождане с игла, но тъканта наоколо беше доста подута, а при пипане кракът беше твърд като желязо. Скудър внимателно завъртя крака на Раул и видя, че тънкият като конец лазерен лъч направо бе пронизал прасеца му. За момент той

погледна към горящите машини отсреща и потрепери. Изведнъж се почувства щастлив, че на косъм се бе измъкнал от изстрела на Леърд.

— Това е малко повече от драскотина — сериозно каза той. — Не изглежда добре.

Раул сви рамене и предпазливо сгъна крака си.

— И не е особено приятно — призна той. — Бих искал да знам що за дяволско нещо беше.

Противно на волята си, Скудър трябаше да се засмее. Поклащащи глава, той се наведе настани, хвана лазера на Черити и го повдигна почти със страхопочитание. Предпазливо го завъртя в ръцете си. На пръв поглед оръжието приличаше на малокалибрена пушка, но беше изненадващо леко и беше направено не от метал и дърво, а от синтетичен материал, какъвто Скудър никога досега не бе виждал. Вместо с дуло, цевта завършваше със стъклена тръба, дълга колкото палец, в която гореше тъмночервена, съвсем леко пулсираща светлина, а там, където трябаше да се намира спусъкът, имаше едно червено копче; съвсем близо до него — нещо като колело, което сигурно служеше за регулиране мощността на оръжието. Скудър беше объркан. Вече беше виждал лъчеви оръжия — но това напълно се отличаваше от онези, които мороните използваха.

Тогава той схвана. Това оръжие беше създадено на Земята. От хора за хора. Смутен, той оставил оръжието до себе си в пясъка и помогна на Раул да се изправи. Със свободната си ръка той посочи към „Харли“-то, с което беше пристигнала Леърд.

— Вземаш машината и се връща обратно в лагера — каза той.
— Кракът ти трябва да бъде прегледан от лекар. Барт може да те закара.

— Но тогава няма да имате никакво превозно средство — напомни Раул.

— Глупости — възрази Скудър. — И без това не може петима души да се возят на един мотоциклет, нали? — Той потупа с ръка малкия радиопредавател, пъхнат в колана му. — Ще чакаме останалите. А ти ще изпратиш Мат с машината, щом пристигнеш в лагера. А сега изчезвай.

Раул понечи отново да възрази, но Скудър с почти господарски жест го накара да мълкне.

— Ще правиш, каквото аз кажа.

Раул кимна.

— Може би имаш право — промърмори той. Внимателно направи малка крачка, шумно пое въздух през зъби и с измъчена усмивка поклати глава. — Не — поправи се той. — Ти имаш право. О, по дяволите, това боли.

Той изстена и внимателно раздвижи крака си. Скудър вървеше пътно до него, за да може да го хване в случай, че падне. Раул отново се спря, когато минаха край припадналата Леърд.

— Бих искал да знам защо го направи — неочеквано промърмори Раул.

— Какво?

Раул посочи към планините на изток.

— Никога нямаше да я настигнем — убедено каза той. — Но тя доброволно се върна. Та това е лудост.

— Може би е видяла огъня — предположи Скудър.

— И се е върнала, за да помогне на пустинниците? — Раул поклати глава. — Това няма никакъв смисъл. Не е възможно тя да е вярала, че сама ще може да се справи с нас.

— За малко не ни довърши — спокойно каза Скудър. — Ако ти не беше отвлякъл вниманието й...

— Знаеш ли какво разказваше малката? — попита Раул, сочейки Нет. Скудър поклати глава и Раул продължи: — Тя твърди, че Леърд била на път обратно към планините, за да търси подземните...

— Глупости — изсумтя Скудър. — Но аз ще я попитам за това, когато се събуди. А сега изчезвай. Тръгвай и се погрижи камионът да дойде. Нямам желание да ношуваме тук.

Без да помръдне, той гледаше как Раул докуцука до машината и с усилие се настани на седалката, след като Барт бе седнал преди него и бе запалил мотора. Едва когато двамата се изгубиха от погледа му, той се обърна и махна на Кинк. Раул беше малко учуден, че Скудър бе настоял да вземат със себе си точно този психопат — но Скудър просто предпочиташе да го държи под око.

— Какво ще правим с пустинничката? — попита Кинк. За момент Скудър замислено погледна към Нет, която — сега отново с вързани ръце и крака — седеше малко встрани и гледаше ту него, ту Кинк с очи, в които се четеше смесица от панически ужас и неприкрито желание да убива.

— Ще я вземем — каза той след кратък размисъл. — Сигурно има още нещо, което би могла да ни разкаже.

Кинк сякаш се канеше да възрази, но после с едва забележимо кимване се отказа и заби поглед в земята.

— Искаш да кажеш нещо? — остро попита Скудър.

— Тя уби Ден — колебливо отвърна Кинк.

— Ах? — коварно възклика Скудър. — Тя ли го казва?

— Не — призна Кинк. — Обаче аз го зная. Ти също. Беше машината на Гарт, нали и...

— Ако е така — остро го прекъсна Скудър, — тогава ще го научим достатъчно рано. Ще я вземем. И ти няма да я докосваш, ясно ли е? Впрочем, какво става с момчето? — допълни той, преди Кинк да успее отново да възрази. — Открихте ли го?

Кинк сведе още по-ниско поглед и поклати глава.

— Беше прекалено бърз — призна той. — Но, ако ти искаш, ще го хвана. Пеша той няма никакъв шанс.

— Идиот — невъзмутимо каза Скудър. Той извади радиопредавателя от колана си и го сложи в ръката на Кинк. — Опитай се да се свържеш с някого от останалите. Не се чувствам особено добре тук навън, защото не съм сигурен дали в следващия миг тук няма да се появи цяла армия жадни за мъст пустинници.

Кинк взе радиопредавателя и тръгна. Опасенията на Скудър в никакъв случай не бяха неоснователни. Един от пустинниците се беше измъкнал и може би действително щеше да успее да доведе помощ отнякъде.

Той се обърна с въздишка, взе пушката на Черити, за да я преметне през рамо и после отново отиде до своята припаднала пленница. Въпреки кървавата драскотина на челото, тя изглеждаше странно спокойна; изглеждаше почти като заспала. А лицето ѝ изглеждаше...

Скудър не можеше да си обясни какви чувства всъщност предизвикваше в него видът ѝ. Беше смутен. Тя беше симпатична жена — не красива, но много симпатична, някак почти по момичешки, макар че трябва да беше по-възрастна от него. И въпреки това на лицето ѝ беше изписана някаква особена строгост. Коя беше тя? И защо беше толкова важна, че Даниел използваше цялата си власт, за да я залови?

Той почти съжали, че беше заповядал на Кинк да я упои. Имаше толкова много неща, за които му се искаше да я пита.

Кинк не откри никого с радиопредавателя, което не изненада особено Скудър; малките уоки-токита, които Даниел им бе предоставил, нито имаха голям обхват, нито пък бяха особено надеждни. Но половин час по-късно една от другите групи сама се появи и Скудър отново се почвства малко по-уверен.

Около един час преди обяд те потеглиха, макар че може би щеше да бъде по-разумно да дочакат Раул и камиона; машините бяха претоварени, а трите неподвижни тела, които трябваше да карат, не облекчаваха нещата. Бяха пътували около час, когато водачът на групата изведнъж намали и най-накрая спря. Колоната също спря тромаво, само Скудър докара машината си до първия хищник и го погледна въпросително.

— Какво става?

Мъжът вдигна ръка и посочи на север. Скудър проследи движението — и потръпна от ужас.

На известно разстояние от тях се движеше причудлива сянка, но Скудър веднага разбра за какво ставаше дума.

— Ездач? — промърмори той смутено и разтревожено в същото време. — По дяволите, какво означава това?

Огромният бръмбар приближаваше дяволски бързо, той се движеше право към мотоциклетния конвой. Скудър даде знак на останалите да загасят моторите. Той самият слезе от машината си и тръгна към ездача.

След по-малко от пет минути черният силует се превърна в лъскаво насекомо с размерите на слон. Скудър трябваше с всички сили да се овладее, за да не отстъпи съвсем инстинктивно назад, когато ездачът пристъпи към него. Макар че беше свикнал с близостта им, видът на гигантските ездитни насекоми го ужасяваше, както и през първия ден.

С неописуема неприязън Скудър погледна нагоре към ездача, който седеше на тила на бръмбара. Зад тънката, четириръка фигура се изправи друга, много по-едра, която обаче също полагаше много усилия да се задържи върху гладката хитинова броня.

Скудър изненадано потръпна, когато позна кой е.

— Раул!?

Ездачът пристъпи още напред, с рязко движение спря и за момент го огледа със своите грамадни тъмночервени фасетъчни очи: поглед, който накара Скудър да потрепери. Две-три безкрайни секунди гигантската глава със смъртоносни челюсти се полюшваше пред лицето му, после огромната твар се премести малко настрани и същевременно подгъна двата чифта предни крака, за да даде възможност на ездача си да слезе по-лесно. Ездачът — морони продължи да седи неподвижно, обаче Раул с облекчение въздъхна и се спусна надолу по гърба на огромния бръмбар и закуцука към него. Нещо в това куцукане събуди недоверието на Скудър. Изглеждаше неестествено, сякаш раната на Раул отдавна е била излекувана. Но това, разбира се, беше невъзможно. Скудър отпъди тази мисъл.

— Какво... какво означава това...? — неразбиращо попита той.

— Срещнахме се по средата на пътя — прекъсна го Раул, с тон, който го разтревожи повече от вида на самия ездач. — Трябва да ти предам нещо.

— Да ми предадеш? — Скудър сmutено погледна първо него, после ездача-морони. — От кого?

— От Даниел.

5.

Когато се събуди, лявата половина на тялото ѝ беше все така безчувствена. Беше нощ и тя лежеше до разпален огън, който осветяваше гол пейзаж, състоящ се от скали и храсти. Не само ударът беше причина толкова задълго да загуби съзнание. В устата и носа си усещаше противен вкус, който издаваше, че освен брадвичка, Скудър носеше със себе си и шише с хлороформ.

Черити се опита да се раздвижи, но не успя. Ръцете и краката ѝ бяха завързани и дори да беше успяла да развърже въжетата, едва ли би стигнала далеч: около нея навсякъде гъмжеше от хищници. Тя видя най-малко двайсет от тези авантюристично облечени фигури, които седяха край огъня или се движеха насам-натам в тъмнината.

Къде беше? Не можеше да види кой знае колко около себе си. Откри няколко мотоциклета — проблясващи черни сенки в мрака, — внушителните очертания на скали и тук-там някой храст. Вече не се намираше в равнината, но това беше всичко, което можеше да каже със сигурност.

И тя не беше единствената пленница. На по-малко от метър и половина от нея седеше друга фигура, завързана полуизправена за дървото; беше по-слаба от нея и с късо подстригани тъмни коси — Нет. Черити напразно се оглеждаше за останалите пустинници. В непосредствена близост до нея се намираше един-единствен хищник, който седеше с кръстосани крака, обърнал гръб и както изглежда, дремеше.

Черити се опита да се обърне. Рамото я болеше и макар че болката беше поносима, трябваше да събере цялата си смелост, за да завърти главата си и да се огледа. Но това, което видя, я успокоя. Очевидно не беше ранена.

— Не си изгубила много — каза един глас над нея.

Скудър.

Черити погледна нагоре, взря се за момент в лицето на Скудър и се запита откъде е дошъл. Не го беше чула; изглежда, че въпреки

исполинския си ръст, умееше да се движи безшумно като котка.

Той издържа на погледа ѝ няколко секунди, после се усмихна, приклекна и протегна ръка към нея, но после отново я отдръпна, без да я е докоснал.

— Много ли боли?

— Не — отвърна Черити. Скудър я смущаваше; и не само той, но като че ли още повече собствената ѝ реакция при вида му. Би трябвало да бъде ядосана, наместо това обаче тя разглеждаше водача на хищниците с любопитство, което изненадваше и нея самата. С движение на главата тя посочи брадвичката, която отново висеше на колана на Скудър. Сега тя за първи път видя, че става дума за истинска индианска томахавка. В света, в който тя се бе родила и израсла, това оръжие сигурно би струвало цяло състояние. — Ти можеш да си служиш с това нещо — каза тя. И почти против волята си се чу да добавя: — Всичко изглежда така, сякаш съм имала късмет. Ако се беше прицелил малко по-добре, сега сигурно щях да съм мъртва.

— Да. — Отговорът ѝ сякаш развесели Скудър. — Но също и ако се бях прицелил по-лошо.

При всеки друг тя би сметнала тези думи за чисто самохвалство; на него повярва.

— Откъде знаеше в каква посока ще скоча?

Скудър направи неопределен жест.

— Опит. Ти беше в паника. Хората, които реагират в паника, почти винаги бягат в една и съща посока: надясно, напред и надолу.

Черити кимна с уважение. Постепенно започваше да разбира защо точно този мъж бе станал водач на хищниците. И реши никога повече да не го подценява.

— Какво искаш? — попита тя.

Скудър не отговори веднага, а я погледна пак по онзи странен начин. Той се усмихна, но така, че тя потрепери.

— Не зная — каза той накрая. — Може би просто да поговоря с теб. Аз... бих искал да зная коя е тази жена, заради която Даниел мобилизира цяла армия.

— Дори не зная кой е този Даниел — промърмори Черити. — Още по-малко какво иска от мен.

— Гладна ли си? — попита Скудър.

Черити кимна, макар че всъщност ѝ се искаше да откаже.

Известно време той я наблюдава настойчиво, но не недружелюбно, после с плавно движение отново се изправи.

— Обещаваш ли, че няма да правиш глупости, ако те отвържа?

Черити отново кимна и Скудър, без да каже нито дума повече, извади ножа си и сряза въжетата. Черити се опита да стане, но силите не й достигнаха. От въжетата лявата ръка и левият крак бяха изтръпнали.

— Ами тя? — Черити посочи към Нет, която беше проследила разговора внимателно и с каменно лице. Скудър решително поклати глава.

— Нищо няма да й се случи, не се тревожи — каза той. — Но тя не е достатъчно разумна, за да мога да й се доверя. Ще поръчам да ѝ донесат нещо за ядене. Кинк!

Последната дума беше насочена към пазача, който през цялото време беше седял неподвижно, обърнал гръб. Но той в никакъв случай не спеше, както бе предположила Черити, защото бързо се обърна и погледна въпросително към Скудър. Черити хвърли бързо поглед на широкото, набраздено от белези лице със сурови очи и брутална уста.

— Погрижи се за Нет — заповяда Скудър. — И се отнасяй добре с нея.

Кинк скочи и се забърза да изпълни заповедта, докато Скудър внимателно хвана Черити за ръката и я поведе към огъня. Тя не се съпротивляваше. Жivotът постепенно се завръщаше в изтръпналото ѝ тяло. Но без помощта на Скудър едва ли би могла да направи и десет крачки.

Те не отидоха до големия лагерен огън, а до едно малко, разположено встрани огнище, където гореше по-малък огън. Съблазнителната миризма на печено мясо стигна до носа ѝ. Когато се приближи, тя видя, че и тук тя и Скудър не са сами — но все пак тук беше само един-единствен хищник, който ги очакваше, а не шумната банда от повече от двайсет души. Изпита облекчение, но реши да остане нащрек. Дружелюбността на Скудър и симпатията, която тя изпитваше към него, нито за секунда не я заблуждаваха в това, какъв беше той всъщност: главатар на една брутална армия варвари, за които човешкият живот нямаше абсолютно никаква стойност.

Скудър ѝ помогна да седне на един плосък камък, клекна от другата страна на огъня и насърчително посочи към дървените

шишове, на които над огъня се печаха парчета месо. Черити не дочека повторна покана. Оскъдната закуска при бащата и неговото семейство беше всичко, което беше яла през целия ден и стомахът ѝ вече се бунтуваше с пълна сила.

Скудър посочи към втория хищник, който седеше край огъня и внимателно наблюдаваше Черити.

— Това е Раул — каза той. — Моят заместник. Можеш да му имаш доверие.

— А на останалите — не? — сухо попита Черити.

— Не — със същия тон отвърна Скудър. — Във всеки случай не на всички. Но Раул и ти в известен смисъл сте вече познати. — Черити го погледна въпросително и Скудър добави със само загатната усмивка. — Тази сутрин ти му проби дупка в десния крак. Но той не е злопаметен.

Черити разгледа подробно хищника. Не го позна, но това не означаваше нищо — бе имала достатъчно друга работа, за да запомня лицата на мъжете. Но видя, че десният му крачол е разпран до коляното. Отдолу се виждаше бяла превръзка.

— Още ли боли? — попита тя.

Раул поклати глава.

— Жалко — каза Черити. — Трябваше да се прицеля един метър по-високо.

Лицето на Раул остана безизразно, но Скудър се засмя тихо.

— Ти си несправедлива, Леърд — каза той. — Раул ти спаси живота.

— Така ли? — сърдито отвърна Черити. — Това ми е убегнало по някакъв начин.

— Ако не ти беше попречил да избягаш, момчетата щяха да те убият — сериозно каза Скудър. — Или равнината щеше да те погуби. Там навън никой не може да оцелее, ако не е пустинник. А ти не си пустинничка.

— Не — отвърна Черити. — Не съм.

— А каква си?

Умишлено небрежният тон на въпроса не я заблуди нито за миг — Скудър не беше срязал въжетата просто защото беше мил човек, а защото искаше от нея нещо съвсем конкретно.

— Във всеки случай, не пустинничка — уклончиво отвърна тя.
— Нали и сам го каза.

Тя се наведе напред, взе от огъня един от шишовете с месо и го опита. Месото имаше особен, но добър вкус, а след първата предпазлива хапка тя започна да дъвче по-бързо, почти лакомо. Едва сега усети колко беше гладна.

Скудър я остави на мира за известно време, но неотклонно я наблюдаваше дори докато ядеше, а погледите на Раул също следяха всяко нейно движение. На драго сърце би оставила месото и би помолила отново да я завържат на дървото. Но независимо от това, че Скудър вероятно би отказал, тя беше прекалено гладна, за да го направи.

— Разбирам, че не ни се доверяваш — каза Скудър след малко.
— Но ние не сме твои врагове.

— Забелязах това — саркастично отвърна Черити. — Нет и семейството ѝ също. Винаги ли опожарявате къщите на хората, които не са ваши врагове?

Скудър стисна ядосано устни, обаче преглътна острия отговор, който беше на езика му.

— Това нямаше да се случи, ако ти не беше избягала — каза той с привидно хладнокръвие. — Само че това вече е минало, нали? Коя си ти?

— Кой е Даниел? — отвърна Черити.

В очите на Скудър отново проблесна гняв и той отново с усилие се овладя.

— Наистина ли не знаеш? — попита той. — Откъде идваш? От Луната?

— Може би. — Черити сви рамене и изгледа пренебрежително Скудър. — Защо не се престориш, че вярваш, че наистина идват оттам и не ми отговориш на няколко въпроса? Може би — добави тя, отново свивайки рамене — тогава и аз ще отговоря на твоите.

Скудър въздъхна. Но за нейна изненада той неочеквано кимна.

— Добре — защо не? Не зная кой е Даниел. — Той направи безпомощен жест, когато Черити го погледна невярващо. — Никога не съм го срещал — продължи той. — Той е нашият човек за връзка. Но аз никога не съм виждал лицето му. Никой не го е виждал.

— Човек за връзка. С кого?

— С господарите от Морони — с готовност отвърна Скудър. — Не зная дали той е човек, или е един от тях. Ездачите са под негово командане.

— Вие също.

— Не. — Отговорът дойде толкова остро, че Черити почувства, че е улучила чувствителна точка. А Скудър също видя, че тя е забелязала това. Той се усмихна смутено. — Не — още веднъж каза той. — Ние не се подчиняваме на никого. Той... върти търговия с нас, ако искаш, така го наречи. Ние малко се грижим в нашата област всичко да върви по обичайния си ред, а той... — Той се замисли за момент. — Това, от което човек има нужда — каза той накрая. — Гориво, резервни части... ние сме много.

Това не беше цялата истина. Черити ясно усещаше, че Скудър премълчава нещо съществено. Но едва ли имаше някакъв смисъл да пита. И без това Скудър като че ли беше казал вече повече, отколкото всъщност трябваше.

— Какви сте вие? — попита тя. — Нещо като частна ударна сила на този Даниел?

Скудър се престори, че не е чул обидната интонация, с която беше зададен този въпрос. Той почти невъзмутимо поклати глава.

— Ние сме свободни — каза той. — Никой не ни казва какво трябва да правим. Откъде идваш, Леърд? От Юга?

Естествено, тя не отговори, но този път Скудър сякаш прие мълчанието й за потвърждение, защото той продължи непосредствено:

— Знам, че онези глупаци там ни презират. Но знаеш ли, Леърд, можем да минем без тях и техните фамозни градове, и тяхната така наречена цивилизация. Цената, която заплащат за тях, е прекалено висока.

— Градове? Черити не успя напълно да прикрие изненадата си. И облекчението. Все пак думите на Скудър доказваха, че не навсякъде на Земята е толкова зле, както в този пущинак.

— За каква цена говориш? — попита тя мимоходом.

Скудър изпръхтя.

— Робството — гневно отвърна той. — О, знам, че не искате да повярвате, но то не е нищо друго. Ние... — Той замълча, за момент я погледна почти невярващо и после разтегна устни в тънка усмивка на възхищение. — Ти не идваш от Юга.

— Не — каза Черити. — И никога не съм го твърдяла.
Скудър поклати глава с въздышка.

— Ти...

Една фигура в черни кожени дрехи пристъпи зад Скудър и се наведе над него. Черити не разбра какво каза хищникът, но, изглежда, не беше нещо, което да зарадва Скудър, защото на лицето му се изписа очевидна тревога. Няколко секунди той мълчаливо слушаше мъжа, после кимна, стана с енергично движение и със съжаление погледна към Черити.

— Ще трябва да продължим разговора си по-късно — каза той.
— Раул ще те върне обратно.

Черити също стана и беше почти изненадана, че се чувствува отпочинала.

— Никакви въпроси?
Скудър се усмихна.

— И без това нямаше да отговориш, нали? А въпросите, които ти зададе, бяха много интересни. — Той се усмихна още по-широко, когато забеляза изумлението й, даде знак на Раул и проследи с поглед как заместникът му се изправи и с мъка закуцука към нея. Черити със сарказъм си помисли, че двамата щяха да представляват чудна гледка, когато преминат с куцукане през лагера, подкрепяйки се взаимно.

6.

Дясната ръка на Нет беше отвързана, когато Черити се върна при нея, а непосредствено до нея стоеше малка очукана метална паница с вода; на ръба ѝ — парче печено месо, а върху него парче хляб. Но Нет изобщо не се канеше да посегне към тях, макар че трябва да беше гладна колкото Черити.

Раул отново я завърза, но далеч не толкова здраво като първия път. Той дори се усмихна извинително, когато се изправи, но после се обърна припряно и с куцукане се отдалечи. Черити го проследи с поглед. Колкото повече го гледаше, толкова повече се убеждаваше, че той действително беше мъжът, когото бе пристреляла — и толкова поневъзможна ѝ се струваше тази мисъл.

Тя въздъхна, обърна глава и погледна към Нет. Пустинничката ѝ отвърна с изпълнен с омраза поглед.

— Как си? — неловко попита Черити. Доста глупав въпрос, но все никак трябваше най-после да започне разговор. Нет не отговори, а само продължи да се взира в нея с очи, изпълнени с презрение и безпомощен гняв.

— Съжалявам за къщата ви — продължи тя. — Нямаше да дойда при вас, ако знаех какво... какво ще се случи.

Нет изкриви лице.

— О, ти съжаляваш за къщата. Това е утешително. Иначе не съжаляваш ли за още нещо? — Гласът ѝ трепереше от ярост.

— Станало ли е още... — Черити се запъна — и накрая разбра.
— Родителите ти?

— Те са мъртви — потвърди Нет. — Боб успя да се измъкне, но мама и татко са мъртви. — Тя рязко кимна към пазача, който клечеше край тях и слушаше разговора им. По навъсеното му лице пробягна грозна усмивка, когато Нет продължи. — Той им преряза гърлата. И щеше да убие и мен, ако не им бях нужна, за да хванат теб.

— Още не е късно — почти доволно каза Кинк.

Нет въобще не реагира на думите му.

— Има ли още нещо, за което да съжаляваш? — продължи тя.

Черити не отговори, но изведнъж не можеше повече да издържи на погледа на Нет. Тя сведе глава. Скудър я беше изтъгал — най-малкото не ѝ беше казал, което беше същото. След известно време тя вдигна поглед и погледна към огъня.

В лагера се беше възцарила някаква тревога. Повечето хищници бяха станали, някои се отправяха към машините си. По скалите, които обграждаха лагера като естествена отбранителна стена, се бяха появили мъже с пушки, които напрегнато се взираха в тъмнината. Черити напразно търсеше Скудър или Раул, двамата бяха изчезнали в гъмжилото от облечени в черно фигури.

— Какво става? — Въпросът беше отправен към Кинк, който също беше обърнал глава, но не се канеше да става.

Хищникът сви рамене.

— Нямам представа — призна той. — Все ми е едно. Работата ми е да внимавам вие двете да не вършите глупости.

Черити му подари сърдит поглед, на който Кинк отвърна с иронична усмивка, и отново се обърна към Нет.

— Ние отново сме в планините, нали? — каза тя. — Приблизително там, където се срещнахме първия път.

Нет кимна с нежелание.

— Да.

Обаче след всичко, което беше слушала, земята на хищниците се намираше само на два или три часа от фермата на Нет — а когато Скудър я бе пленил, беше преди обяд. Черити напразно се питаше защо хищниците бяха предпочели да направят този обход и дори да устроят лагер за нощуване, вместо веднага да я отведат в лагера. Околността тук изглеждаше всичко друго, но не и сигурна, както ясно издаваше поведението на хищниците. Изведнъж се появи Скудър. Той изкрештя няколко заповеди и неговите хищници се разделиха на три еднакво големи групи, една от които се отправи като подкрепление на мъжете горе, докато другите две напуснаха лагера в различни посоки. Само шепа мъже останаха при огъня.

— Нещо тук не е наред — промърмори Черити. Тя погледна към Нет. — Освен вас и хищниците има ли и други племена тук?

Нет кимна и после сви рамене.

— Не и такива, които биха били толкова луди, че да нападат хищниците — промърмори тя. Тя се опитваше да го прикрие, но Черити усети, че в мислите си и тя се притесняваше от внезапното раздвижване на хищниците. — Може би... някакви животни — плахо допълни тя. — Тази област е опасна.

— Затваряй си устата — грубо каза Кинк. И той започващ постепенно да се изнервя. Той стана, пристъпи заплашително към Нет и клекна срещу нея. Нет се опита да го удари през лицето със свободната си ръка, но хищникът театрално отби удара, изви ръката ѝ и със свободната си ръка посегна за въжето, за да я завърже отново.

— По-добре отново да те завържа — каза той. — После пак ще ти хрумне...

Едно тънко, остро като бръснач острие профуча в мрака и преряза гръкляна му. Той се хвани за гърлото и изпъхтя. Очите му се разшириха. Почти беззвучно той политна напред, към Нет и щеше да политне настрани, ако две сухи сиви ръце не се бяха протегнали към него и не го бяха задържали.

— Тихо! — Дръж го здраво, Нет. Ако другите забележат нещо, с всички е свършено.

Черити трескаво погледна към огъня. Четиридесет или петимата хищници, които бяха останали, напрегнато се взираха в мрака. Но никой не гледаше към тях. Но това дяволски бързо можеше да се промени.

Гурк преряза въжетата на Нет и ѝ помогна да подпре мъртвия хищник. Използваха пушката му, за да го закрепят. За някого, който бегло погледне нататък, щеше да изглежда като задряпал.

— Гурк! — изненадано промърмори тя. — Откъде...

— Тихо! — изсъска джуджето. — Ще те освободя, но, за бога, дръж си устата! — Каза го толкова високо, че на Черити ѝ се стори малко чудо, че хищниците не чуха гласа му. Но тя послушно мълкна. С един скок джуджето се оказа до нея, преряза въжетата ѝ и сложи показалец на устните ѝ, когато тя понечи да каже нещо.

— Сега бързо! — прошепна той. — Вниманието им е отклонено, но Скудър и останалите сигурно ще се върнат веднага. Тихо!

Черити кимна, но съсредоточено гледаше към огъня.

— Сега изчезвам — прошепна в ухото ѝ Гурк. — Дай ми един миг преднина. Ще си разчистим сметките, когато се видим отново.

— Да си разчистим сметките? — недоумяващо повтори Черити.
— Как така? Какво искаш да кажеш?

Гурк тихо се засмя.

— Не се тревожи. Имаш неограничен кредит при мен.

— Чакай! — припряно каза Черити. — Ти...

Но Гурк вече изобщо не я слушаше. Още една-две секунди тя чуваше стъпките му, после и те загъхнаха; джуджето беше изчезнало така безшумно, както се бе появило.

А когато тя обърна глава, за да погледне за него, Нет също бе изчезнала.

Черити също решително скочи и се измъкна оттам в мрака на нощта.

Раул свали далекогледа и му го върна, но бързо поклати глава, когато Скудър се приготви да го вдигне пред очите си.

— Вече няма никакъв смисъл — полугласно каза той. — Тя изчезна между скалите. Някъде там горе. — Ръката му направи неопределено движение в тъмнината.

— А Кинк?

— Мъртъв е — сухо каза Раул. След известно време добави: — Но и ти също го искаше, нали?

Скудър не беше сигурен, но му се струваше, че еоловил нещо като упрек в думите на Раул.

— Не — грубо отвърна той, докато се питаше дали Раул не е прав. — Но не бих могъл да кажа, че ще ми се пръсне сърцето.

Раул го погледна и макар че Скудър не гледаше в неговата посока, а се опитваше да проникне в тъмнината, където бе изчезнала Леърд, той усети погледа му като неприятно докосване.

— Някой ден твоето чувство за справедливост ще ти счупи врата — мрачно пророкува той.

Скудър не отговори. Ако изобщо съжаляваше за нещо от това, което се бе случило, това беше обстоятелството, че той самият не бе прерязал гърлото на Кинк. Освен това имаха по-важна работа от това да си блъскат главата за съдбата на един психопат, който през живота си беше убил повече хора от въшките по главата си.

— Какво става с момичето?

— Пустинничката? — Раул сви рамене. — Както изглежда, е избягала в противоположна посока. Двете не бяха най-близки приятелки.

Той се усмихна, бръкна под елека си и извади една плоска черна кутия. На предната ѝ страна светна едно матовозелено око, голямо колкото монета, когато той натисна един бутон. По миниатюрния екран започна да се движи една малка червена точкица. Много бавно и все още не много далеч от центъра.

Известно време Скудър замислено наблюдава търсача, после, когато Раул му подаде уреда, поклати глава. Мразеше техниката на мороните, както и тях самите. Освен това знаеше други средства и пътища за откриването на една следа.

— Още не — каза той. — Дайте ѝ един час преднина. Момчетата трябва да вдигнат малко шум, за да я накарат да мисли, че я търсим.

Раул безмълвно кимна, прибра търсача и понечи да се обърне, но Скудър го задържа.

— Барт и няколко момчета да върнат момичето — заповяда той.
— Но предпазливо. Искам я жива и без наранявания. И ми доведете това проклето джудже.

— Също жив и без наранявания? — попита Раул.

Скудър отговори след известно време.

— Жив — каза той.

7.

Нощта беше като черна стена, в която беше потънала. През първите десет минути тя просто тичаше, слепешком и почти безцелно, през гъсталаци и сухи клони. Черити изобщо не осъзнаваше напълно, че по такъв начин рано или късно най-вероятно щеше да се озове в действителна теснина. За минути я обхвана паника; беше истинско щастие, че през това време не се уби или не се втурна в ръцете на хищниците. Но най-накрая разумното мислене отново пое контрола над действията й. Тя затича по-бавно, опита се да се ориентира — намерение, от което скоро се отказа — и накрая, се спря, за да се ослуша. В първия момент чуваше само ударите на собственото си сърце и собственото си шумно дишане, но след известно време започна да различава и други шумове — воя на вятъра, тук и там приглушено прашене, което издаваше, че не е единственото живо същество в тази пустош и съвсем тихо гласовете на хищниците.

Тя внимателно се огледа, недалеч откри една скала, която се издигаше като самотна наблюдателна кула в равнината и се запъти нататък.

Но едва изминала няколко метра, тя спря. Това, което на бледата лунна светлина й се бе сторило скала, в действителност се оказа покрита с мъх развалина.

Без да забележи, тя през цялото време бе бягала през развалини: черни купчини камъни блестяха на лунната светлина, стари стоманени колони пробождаха нощното небе. Това беше разрушен град — град, който може би бе познавала.

Тази мисъл я стресна и изведнъж тя осъзна къде се намираше, без съмнение... Разрушената кула, пред която стоеше, никога беше част от една малка църква, корабът беше изчезнал, но нямаше никакво съмнение: на предната стена на планината от отломки никога бе стоял надписът ТАУН ХОЛ.

Беше Брейнсвил. Три месеца преди нейното бягство в бункера тя бе идвала тук, а после още веднъж вечерта, в деня на катастрофата, но

тогава градът вече гореше.

Тази мисъл я ужаси. За първи път тя действително виждаше какво се бе случило с нейния свят. Всичко останало — планините, равнината, разрушената ферма, самите хищници — беше част от напълно различен свят, в който я бяха захвърлили, но Брейнсвил беше първото и неоспоримо доказателство, че не бе попаднала на друга планета или в друга вселена.

Черити потрепери. Трудно ѝ беше да се отърси от вцепенението, с което я изпълни тази повторна среща, и да си припомни защо всъщност беше тук.

Някъде в руините се чу шум. Черити се сепна, съвсем инстинктивно поsegна към празния кобур и болезнено осъзна факта, че не е въоръжена.

В последна сметка поне знаеше къде се намира. Беше само на няколко мили от главния вход на бункера — пет-шест мили нагоре по планината.

Всичко друго, но не и разходка; но с малко късмет можеше и да успее, преди да се развидели.

Отново — и не за последен път — я обхванаха съмнения. Може би Гурк беше имал право и това не беше нищо друго, освен легенда; и може би вместо легендарните пропasti — щеше да намери само опожарени развалини, — но ако те съществуваха, тя знаеше къде да ги търси. В развалините на СС Нула-едно.

Действително не беше разходка. Хищниците ѝ бяха отнели часовника, така че тя не знаеше колко време се лута в нощта, във всеки случай бяха часове. Скоро Черити се почувства толкова изтощена, че повече от всичко ѝ се искаше да си намери място за спане, все едно дали хищниците я преследваха, или не. Претърси руините и накрая намери един ръждив железен прът, не особено добро оръжие, но пък по-добре от нищо.

Изкачването беше цяло мъчение. Струваше ѝ се, че върви не нагоре по планината, а назад във времето, повторно ужасно изживяване на тези последни мили, които бе преживяла в един загиващ свят. Дори разрушеният танк, който преди толкова много години ѝ беше посочил пътя, стоеше още там, почти изцяло покрит от бурени и тръни, но сякаш непроменен въпреки всичките тези години, които бяха изминали оттогава. Черити заобиколи ръждивия стоманен

колос. Не беше забравила пламтящите очи на насекомите, които навремето се бяха взирали в нея от сенките.

Най-тежка беше последната миля. Улицата беше изчезнала, а там, където някога се намираше заградената с бодлива тел площадка с портите и амбразурите, сега се издигаше огромна купчина отломки.

Черити не бе очаквала друго. Легендарните пропасти ёдва ли биха останали неоткрити толкова дълго, ако вратата към тях би била отворена за всеки. Имаше други входове — наистина тя не ги знаеше, но щеше да ги намери.

Сега, след толкова време, ѝ се струваше почти смешно и съвсем, между другото, като жестока ирония на съдбата: когато се бе събудила, тя вероятно се бе намирала само на няколко десетки метра от оцелелите обитатели на бункерите. Ако беше успяла да отвори тази проклета бронирана врата, вместо да се доверява на улея, може би щеше да си спести цялото това ужасно бягство.

Тя пропъди тази мисъл, отправи последен, почти плачлив поглед към огромната купчина отломки и продължи нататък.

Това ёдва не се оказа последната крачка в живота ѝ.

Нещото съвсем неочеквано се изправи пред нея, толкова безшумно и бързо, както само насекомите умееха да се движат, и толкова внезапно, сякаш буквално бе изникнало от земята. Приличаше на гигантски скакалец — и изглеждаше дяволски опасно.

Черити направи половин крачка назад и отново замръзна на мястото си, когато скакалецът също се размърда: кръглата му глава потрепери, дебелите колкото палец пипала се насочиха към нея, а една от ужасните му щипки изщрака. Черити видя как мускулестите задни крака съвсем леко помръднаха, сякаш събириха сили за скок.

Черити направи следващата предпазлива крачка и щипките на скакалеца отново направиха това сграбчващо движение. Черити отново замръзна на мястото си. Мислите ѝ се преобърнаха. Тя не смееше да мръдне, да, дори да поеме дълбоко дъх. Чудовището като че ли реагираше само на движение, поне тя се надяваше да е така — но дори и да имаше право, това не можеше да й помогне кой знае колко. Тя знаеше колко чудовищно търпеливи можеха да бъдат насекомите, а тя не беше въоръжена, така че не можеше дори да рискува да атакува скакалеца. С железния прът нямаше да направи абсолютно нищо. Но и

не би могла да продължава да стои неподвижно. Тя... тя трябваше да направи нещо.

Някъде зад нея се чу шум и главата на скакалеца се извъртя с абсурдно движение. Челюстите му нервно потръпнаха.

Отново някъде зад нея се чу този шум и този път тя го определи като топуркане на тежки, меки лапи, което постепенно се приближаваше. Нещо отзад се промъкваше към нея и тогава — и тогава всичко стана дяволски бързо. Отекна пронизителен, яростен вой и изведнъж едно сиво, массивно нещо прелетя покрай главата на Черити и като космата топка се удари в бронираната гръд на гигантското насекомо, което светкавично се бе изправило на задните си крака. На лунната светлина Черити видя да проблясват ослепително бели, големи колкото кутре зъби. Сивото същество проби хитиновата броня ма скакалеца.

Вълци, невярващо помисли Черити. Тогава... това бяха вълци! Почти една дузина от огромните, подобни на кучета, създания се нахвърлиха с вой върху скакалеца. Но гигантското насекомо се бранеше с цялата убийствена сила на титаническото си тяло. Черити видя как шипките му вихрено се размахваха като смъртоносни рогови боздугани; един от вълците изквича от болка, а от мрака изникваха още и още от сивите ловци. Те сякаш не се впечатляваха ни най-малко от огромната сила на противника си. Крачка по крачка отстъпваше назад, докато гигантският скакалец отчаяно се бранеше от сивата глутница.

Тя внимателно се извърна — и в последния момент сподави вика си.

Беше само на две или три крачки от края на гората; но със същия успех можеха да бъдат две или три мили, или пък две светлинни години — защото между нея и спасителните дървета стоеше един външителен, сивочерен вълк, който я гледаше с пламтящи очи. Той не помръдваше, но ъгълчетата на устата му бяха заплашително присвирти назад, като оголваха ужасни зъби, а от гърдите му се надигаше заплашително ръмжене.

— Не мърдай!

Гласът идващ от мрака. С последни сили Черити потисна уплахата си: всяко помръдане би могло да предизвика вълка да нападне.

— Не мърдай — повтори гласът. — Все едно какво ще се случи.

Ушите на вълка помръднаха, но въпреки всичко той не я изпусна от поглед дори за секунда. Той сякаш инстинктивно усети опасността, която се приближаваше отзад. Но той виждаше и плячката, която стоеше пред него.

Храсталакът с шумолене се разтвори и оттам се появи един двуметров гигант. Вълкът пронизително изръмжа и се обрна, но просто закъсня с един миг.

Томахавката на Скудър улучи черепа му със смъртоносна прецизност и го разцепи.

— Сега да изчезваме! — Хищникът грубо я хвана за ръката и просто я повлече със себе си; тъкмо навреме, както тя успя да забележи с поглед през рамо. Скакалецът беше паднал на земята под напора на глутницата вълци, които в този момент тъкмо го разкъсваха на парчета, но няколко от вълците бяха забелязали Скудър и нея и се запътиха към тях.

Те достигнаха края на гората и се спасиха от вълците така, както хората се спасяваха от един миллион години. С огромни крачки Скудър се насочи към едно дърво, без да се церемони, хвана Черити за хълбоците и просто я подхвърли нагоре. Тя инстинктивно се хвани за един клон и трескаво се измъкна нагоре, докато Скудър подскочи с протегнати ръце — и не успя да се хване.

Той изкрещя, падна метър и половина надолу и ругаейки, отново се изправи на крака. Вълците приближаваха; два, три, почти половин дузина сиви сенки. Черити ужасено изкрещя. Но Скудър успя. Той не се опита отново да подскочи към клона, а се изкатери с невероятна бързина нагоре по ствола, докато вълците се опитваха да се нахвърлят върху него.

— Скудър — тук! — Черити се наведе напред, задържа се с едната ръка за клона и протегна другата на Скудър. С нечовешко усилие го изтегли нагоре при себе си. И тогава той беше онзи, който трябваше да я задържи, защото тя почти падна от изтощение.

В продължение на няколко секунди тя просто седеше задъхано, докато осъзнае, че Скудър все още я държи. Ядосано се освободи от прегръдката му и го отблъсна от себе си. Скудър се засмя.

— Ако очакваш сега да ти благодаря, значи си се заблудил — ядосано каза тя.

Скудър се усмихна още по-широко, но не каза нищо. А това още повече вбеси Черити. Тя ядосано погледна надолу. Вълците бяха наобиколили дървото и свой подскачаха нагоре по гладкия ствол. Пристигаха все повече и повече. Очевидно глутницата бързо се беше справила със скакалеца.

— Разминахме се на косъм — тихо каза Черити.

Скудър се засмя.

— Впрочем скакалецът беше напълно безобиден — развеселено каза той. — Те са тревопасни. Стават опасни само ако трябва да се отбраняват.

Черити го изгледа гневно. В същото време изпита непреодолимото желание сама да си удари плесница. Особено след като Скудър продължи със същия тон:

— Беше доста лекомислено от твоя страна да тръгнеш сама и невъоръжена из тази местност, не намираш ли? Нямаше да си първата, изядена от вълци. От доста време бяха по следите ти.

— Както и ти?

Скудър поклати глава.

— Не. Аз проследих вълците. Но още преди един час знаех къде си.

— Защо тогава просто не изчака да ме довършат? — попита Черити. Всъщност беше повече ядосана на себе си, отколкото на Скудър. Той беше прав — беше повече от лекомислено от нейна страна просто да избяга в един свят, за който знаеше малко повече от това, че спокойно може да гледа на повечето от обитателите му като на врагове.

— Трябва да те предам жива — напомни Й Скудър. Той поклати глава. — Къде изобщо искаше да отидеш? На сто мили наоколо няма нищо, заради което да си заслужава да избягаш.

Черити предпочете да не отговаря на този въпрос и отново погледна надолу към вълците. Животните започваха да губят търпение. С въпросителен жест Черити посочи към автоматичния пистолет — нейния автоматичен пистолет, както тя ядосано забеляза, — който беше пъхнат в колана на Скудър.

— Защо не гръмнеш няколко от тях? — попита тя. — Може би тогава другите ще изчезнат. Нямам желание да нощувам на това дърво.

Скудър поклати глава.

— Защо да стрелям по тях? — сериозно попита той. — Няма да ни направят нищо. И скоро ще си тръгнат.

Действително първите вълци, изглежда, започнаха да губят интерес към Черити и Скудър. От време на време още някой от сивите хищници подскачаше нагоре и се опитваше да се вкопчи в дървото, но животните сякаш постепенно започваха да разбираат, че тази плячка им бе убегнала.

— Беше доста глупаво от твоя страна да бягаш — още веднъж каза Скудър. — Не, че аз не бих се опитал — но бих избрали друга посока, знаеш ли? Дори и ездачите не смеят да ходят в планините.

— Само храбрите хищници, така ли? — иронично попита Черити.

Скудър поклати глава.

— Дори и те не смеят — каза той. — Само когато трябва. Имаш късмет, че си още жива.

— Вече ти благодарих — дръзко каза Черити. — Нали?

— Не се опитвай друг път — каза Скудър, без да се засяга. — Не знам дали ще мога всеки път да идвам, за да те спасявам. Тук има пострашни неща от вълците.

Черити не каза нищо повече. Вместо отново да говори с него, тя погледна надолу.

Вълците действително бавно се оттегляха; най-напред поотделно, после на по-малки и по-големи групи, които изчезваха в храсталаците на север, докато под дървото остана само едно единствено животно, което седеше запъхтяно и с изплезен език като куче, преди накрая също да си тръгне.

Въпреки това минаха повече от десет минути, преди Скудър да скочи долу. С енергично движение той се залюля настрани, за миг увисна като гимнастик на клона и накрая се спусна надолу. Почти противно на волята си Черити трябваше да се възхити от силата и гъвкавостта на движенията му. Той падна, светкавично се претърколи през рамо и отново се изправи на крака; в същото време измъкна брадвичката от колана си — не огнестрелното оръжие, както Черити много добре забеляза.

Никой не го нападна. От храстите не се появиаха вълци, нито други чудовища и след малко той се надигна и протегна ръце към нея.

— Скачай! — каза той.

Черити наистина скочи. Но не падна в ръцете му, както той може би очакваше, а се завъртя около оста си, приземи се недалеч от него, претърколи се през рамо — и нападна без предупреждение. Стъпалото й описа съвършен полуокръг и улучи бедрата му със сила, три пъти поголяма от тази на юмручен удар.

Този удар или би убил, или би направил неспособни да се бият повечето мъже, още повече Скудър беше толкова изненадан, че дори не се опита да го избегне. Но той не падна, а само политна две-три крачки назад с разперени ръце и отново се съвзе. Той замаяно поклати глава.

Черити незабавно продължи. Тя се отблъсна с всичка сила, извъртя се във въздуха и го ритна с два крака в гърдите. И този път той падна, тежко и без да издаде звук.

Но още в същия миг отново се изправи на крака. Черити нанесе саблен удар по врата му и в същото време се опита да забие коляно между краката му, но той отби ударите ѝ почти артистично и в отговор ѝ зашлели звучен шамар, от който тя политна назад.

Но тогава той направи грешка, като отново я подцени. Черити не се опита да се измъкне или да го задържи. Тъкмо напротив — тя хвана протегнатите му ръце, стисна ги с всичка сила и същевременно се отпусна назад. С вик от изненада Скудър се блъсна в неочеквано вдигнатото ѝ коляно, изведнъж сякаш изпадна в безтегловност и прелетя два-три метра във въздуха, размахвайки диво ръце.

С два светковични скока Черити се озова до него, извади автоматичния пистолет от колана му и отново отстъпи назад. Трескаво свали предпазителя и се прицели в него.

Скудър с пъшкане се изправи и хvana главата си. Когато вдигна ръка, по пръстите му имаше кръв.

— Само да мръднеш и си мъртъв — заплашително каза Черити.

В продължение на няколко секунди Скудър гледаше окървавените си пръсти, после погледна към нея. Погледът му бе изпълнен по-скоро с укор, отколкото с гняв.

— Пак те подцених — каза той. — Това започва да се превръща в лош навик. Къде си се научила да се биеш така?

— Там, където съм се научила как трябва да се действа с типове като теб — ядосано каза Черити. Когато той се опита да се размърда, тя заплашително добави: — Стой там. За мен си малко по-бърз, отколкото трябва.

Скудър действително остана на мястото си, но не изглеждаше особено изплашен. Тъкмо напротив — той се усмихна, когато видя дулото на автоматичния пистолет, което Черити бе насочила в лицето му.

— Няма да направиш това — каза той.

— Сигурен ли си?

Скудър кимна.

— Доста. Ти никога няма да стреляш по невъоръжен човек, както и аз. Сега ще стана.

Палецът на Черити натисна едно почти незабележимо копче на автоматичния пистолет и на черната кожа, която обгръщаще дясното коляно на Скудър, се появи кървавочервена точка с големината на монета. Лазерният търсач едва чуто, но остро писукаше.

— Искаш ли да ти пратя един куршум там? — попита Черити. — Нищо не ми струва.

Скудър се поколеба. За първи път, откакто тя го познаваше, той изглеждаше неуверен.

— Нищо няма да ми струва след това собственоръчно да те кача отново на дървото, за да не те изядат вълците, Скудър — сериозно каза Черити. — Но ще натисна спусъка дори само да се закашляш.

Почти цяла минута Скудър наблюдава червената точка на коляното си, преди да я погледне.

— Нямаш никакви шансове — тихо каза той. — Появярай ми, ти няма да оцелееш и един ден тук навън.

— Ще направя, каквото е по силите ми — спокойно отвърна Черити. — А сега легни. По корем и с разтворени ръце и крака.

Скудър се поколеба, но после започна — много бавно — да изпълнява заповедта на Черити. Но той не довърши движението си. Внезапно той замръзна на мястото си. Очите му се разшириха, когато погледът му се спря на нещо зад нея.

Черити въздъхна.

— Не се надявай, че ще се хвана на този номер, Скудър — каза тя. — Беше стар още когато се родих. А това беше преди много време.

— Не е номер. — Устните на Скудър се свиха до тясна, почти безкръвна ивица. — По дяволите, ще ми се да беше — прошепна той.

Черити се поколеба. Или Скудър беше най добрият актьор, когото някога беше срещала или изразът на панически ужас, изписан

на лицето му, беше истински. Но в никакъв случай тя не искаше да се обръща.

Естествено, въпреки това го направи.

Не — не беше номер. Вече не бяха сами, повече от дузина мъже и жени в прилепнали светлосини униформи образуваха широк полукръг около нея и Скудър. Униформите им поразително приличаха на нейната. А оръжията, които държаха в ръцете си, без съмнение бяха лазерни пушки. Кожата на тези дузина мъже и жени беше много бледа. Нямаше съмнение — бяха открили подземните. И те бяха много повече от легенда. С въздишка на облекчение Черити отпусна оръжието и пристъпи към uniformenите.

И не ѝ остана време да съжали за движението си.

Един от дванайсетте лазера изпусна тънка яркочервена мълния, от която тя изгуби съзнание.

8.

Червената точка в горната третина на екрана на търсача не бе помръдвала през последния половин час. После, преди няколко минути, потрепвайки, се бе преместила, но само едва забележимо, за да замръзне отново на едно място. Оттогава бе точно така, сякаш се отдалечаваше от обхватата на търсача, яростта й постепенно отслабваше, при това без да се отклони нито на десети от милиметъра от мястото си.

Всеки друг на мястото на Раул би се смутил, ако не и уплашил от този феномен. Не и Раул. Той хладно регистрира странното поведение на точката, опита се да направи заключение и да прецени различните възможни обяснения.

Чу стъпки, бързо скри търсача под ризата си и стана. Барт приближаваше към него. И той като всички останали изглеждаше много нервен. В лявата си ръка държеше пушката, а дясната, омотана в мръсна превръзка,висеше в примка на гърдите му — малък спомен от глутницата вълци, на които се бяха натъкнали преди час. Бяха загубили трима души, а почти цяла дузина бяха по-леко или по-тежко ранени, преди да успеят да прогонят зверовете.

— Идват — каза Барт. Той посочи с дулото на пушката към скалите, където един от мъжете стоеше на пост. Още преди доста време Раул беше чул мотоциклетите, които трудно напредваха по полуразрушения път.

— Да предупредя ли момчетата? — попита Барт. — Можем да потеглим веднага. — Той прибави със сmuteна усмивка. — Може би е по-добре да не оставаме тук прекалено дълго.

Раул се замисли за момент. После поклати глава.

— Не — каза той. — Ще изчакаме, докато се развидели.

— Скудър доста се забави — отбеляза Барт. — Би трябало да го потърсим. Аз... аз започвам да се притеснявам за него.

— Няма защо да се тревожиш — студено каза Раул. — Ще изчакаме.

Барт изглеждаше смяян. Но, естествено, не се осмели да възрази отново.

Този път не се събуди сама — някой се опитваше да я свести с плесници, не особено силни, но от доста дълго време. Черити изстена. „Защо тези идиоти не действаха по старомодния начин? — ядосано си помисли тя. — Една кофа вода щеше да свърши същата работа!“

Гневът мобилизира нови сили в нея. Тя отвори очи, инстинктивно се опита да вдигне ръка пред лицето си и установи, че е завързана.

Ръката плесна за последен път лицето й, после притежателят ѝ, изглежда, най-после забеляза, че е будна и отстъпи крачка назад.

Черити не беше сигурна — но поне вярваше, че познава това лице: беше от хората, с които Скудър и тя се бяха срещнали отвън, на склона. Вече се намираха не на открито, а в едно малко, боядисано в бяло помещение, осветено от студената светлина на няколко неонови лампи. Лицето над нея беше бледо, а на ярката светлина изглеждаше още по-бледо, отколкото и без друго беше. Ако очите се очертаеха с черно и отдолу му се нарисуваше една сълза, това лице щеше да заприлича на маска на Пиеро.

— Можете да престанете с плесниците — каза тя накрая.

— Дръж си устата — отвърна мъжът. — Ще говориш само когато те питат.

— По заповед — каза Черити, което незабавно предизвика нова плесница. Страните ѝ пламтяха, но тя потисна болката и само впери поглед в мъжа с бледото лице.

Той не беше единственият обитател на дълбините, който се намираше в помещението. Черити лежеше върху нещо като походно легло, за което беше завързана, като можеше да движи само главата си. От другата страна, на по-малко от три метра разстояние, имаше второ такова легло, върху което беше завързан човек, облечен в дрехи от черна кожа. Двама души в светлосини униформи на НАСА стояха небрежно облегнати на стената до него, а други двама бяха застанали до леглото на Черити. Значи петима, ако броеше и мъжа, който я беше събудил. Доста хора, като се има предвид, че бяха завързани.

— Коя си ти? — попита мъжът с бледото лице. Гласът му звучеше остро, сякаш не беше свикнал да задава два пъти един и същ въпрос.

— Името ми е Леърд — каза тя. — Капитан Черити Леърд от Космическите сили на Съединените щати. — Тя посочи с глава униформата му и с усмивка добави. — Ние сме от един и същи кюоп, приятелю.

Той направи учудена гримаса. Но, изглежда, нейният отговор го задоволяваше поне дотолкова, че да откаже да я зашлеви.

— Откъде идваш? — продължи той. — И откъде имаш тези дрехи?

— Защо не ме отвържеш и да поговорим на спокойствие за всичко! — попита тя. — Аз съм на ваша страна.

— Никой не е на наша страна — освен нас — отвърна мъжът. Според Черити, го каза със странна интонация. Много бързо и никак гузно, като нещо, което си бе повтарял достатъчно често, за да престане най-накрая да мисли за него. Той веднага смени темата и продължи, сочейки Скудър: — Какво общо имаш с този хищник?

— Нищо — отвърна Черити.

— Защо тогава бяхте заедно?

Този разпит постепенно започваше да я вбесява.

— Ако е убегнало от скъпоценното ви внимание — сърдито каза тя, — тъкмо се канех да се сбогувам с него, когато вие се появихте.

— Вие сте дошли тук заедно — упорстваше мъжът. — Защо?

— Не е вярно — намеси се Скудър. — Тя казва истината. Аз я последвах.

— Той се залепи за мен — потвърди Черити, докато смяяно гледаше към Скудър. Хищникът изглеждаше много сериозен. Не уплашен, а угрожен.

— Те лъжат, Марк — каза един от останалите. — Това е номер. Трябваше да ги застреляме и да ги оставим да нахранят вълците.

Марк кимна.

— Може би пак ще го направим — сериозно каза той, после отново се обърна към Черити. — Да се надяваме, че ще ни дадеш няколко много хубави отговора, Леърд. И така — откъде идваш и откъде имаш тази униформа?

Черити беззвучно въздъхна. Но може би най-доброто, което можеше да направи, беше да каже истината на Марк.

— Идвам от Ню Йорк — отвърна тя. — А тези дрехи са моята униформа. Служебното облекло на пилот от Космическите сили на Съединените щати.

Не беше подгответа за удара на Марк. От болка пред очите ѝ се появиха пъстри звездички. Долната ѝ устна се разкървави.

— Лъжеш.

— Не — потиснато каза Черити. — Но на драго сърце ще измисля няколко лъжи, щом истината не ти се нрави.

Очите на Марк блеснаха, но той се отказал да я удря повече и се обърна към Скудър.

— Добре, тогава да минем към тебе, хищник. Значи ти си Скудър. — Той се засмя съвсем тихо. — Радвам се лично да се запозная с теб. Много съм слушал за теб.

Скудър кимна.

— Наистина е тежък кръст да си известен — небрежно каза той.
— Но аз мога...

Марк го удари с юмрук в лицето и Скудър замълча. Тънка, сърдита усмивка се появи на устните му и изведнъж Марк, а не хищникът беше този, който трябваше да отстъпи крачка назад.

— Глупавите ти приказки няма да минат — предрече Марк. — Няма да излезеш жив оттук. Отдавна те чакам.

Скудър отправи към него поглед, изпълнен с омраза, но гласът му беше съвсем спокоен, когато каза:

— Това ми е ясно, Марк. Не можете да ме оставите жив, след като знам къде да ви търся. Но пуснете Черити. Тя казва истината. Тя е по-скоро от вашите, отколкото от нашите.

— Да, и затова ти се застъпваш за нея, така ли? — иронично каза Марк. — Не вярвам на нито една твоя дума. Вероятно някъде сте намерили тази униформа и сега ви се струва много хитро да ни разигравате този малък театър. Тя е една от вас.

Скудър помълча известно време. Черити виждаше, че той напрегнато мисли.

— Дори и да беше така — каза той накрая, — би било още по-глупаво да ни убивате. Или наистина вярваш, че сами щяхме да дойдем?

— Не — невъзмутимо отвърна Марк. — Дори знам, че не е така. Но ако се надяваш твоите лешояди да ти се притекат на помощ, значи си се заблудил. Знаем къде се намира всеки един от тях. Ако дойдат тук, ще ги избием.

— Ax! — подигравателно възклика Скудър. — Не се пресилвайте.

— Той е прав, Скудър — сериозно каза Черити. — Твоите хора нямат никакви шансове. Този бункер е крепост.

Скудър я погледна изненадано, а Марк отново се обърна към нея.

— Откъде знаеш?

— СС Нула-едно — натъртено отговори Черити. — Най-голямото и най-надеждното бункерно съоръжение в западния свят. Двайсет и шест нива, някои от които, разбира се, трябва да са били разрушени. Снабдено с най-модерните оръжейни системи, с автономна енергийна система и стартови площадки за три космически совалки, две от които все още са долу в хангара. Още нещо?

Марк мълча известно време и като че ли за пръв път го обхванаха съмнения. Но после направи рязък пренебрежителен жест.

— Това не доказва нищо — отбеляза той. — Това навсякъде може да се научи.

— Може би не навсякъде, но ти, разбира се, имаш право — отвърна Черити. — Но бих могла подробно да ти опиша командното ниво. Мога да ти кажа колко помещения има там долу и как изглеждат те. Имам и още нещо, което може да би ще те убеди.

— И какво?

Черити докосна с брада гърдите си.

— Провери под якето ми.

Марк се поколеба, после обаче почти припряно се наведе и разтвори ципа на униформеното ѝ яке. Четири малко съжаляваше, че не беше включила телесния си щит. Би зарадвала този самонадеян гадняр с един лек токов удар.

Очите на Марк се разшириха, когато видя малката сребриста опознавателна табелка, която висеше на верижка на врата ѝ.

— Паспорт... клас А? — невярващо попита той.

— Така изглежда — ядосано отвърна Черити. — Сега ще ме развържеш ли?

Марк понечи да отвърне нещо, когато внезапно отекна тънък, пронизителен писклив звук и на малкия команден пулт до вратата светна една червена лампичка. Марк почти уплашено се обърна.

— Да — каза той.

— Доведете ги при мен — нареди един глас от невидим високоворител. — Веднага.

— И двамата ли? — попита Марк. — Те са...

— И двамата — прекъсна го гласът от високоворителя. — И хищника и капитан Леърд. И се отнасяйте добре с тях.

Остро изщракване показва, че високоворителят е изключен, без да дочака отговор. Марк известно време гледа безпомощно в празнотата, после се стегна и даде знак на придружаващите го да отвържат Черити и Скудър.

Пътят водеше надолу и за първи път, откакто беше влязла в СС Нула-едно, Черити наистина разбра колко огромно беше бункерното съоръжение — все пак това беше първият път, когато трябаше да измине целия път до двайстото ниво пеша. Някъде между триста и четиристотин тя престана да брои стъпалата, по които Скудър и тя бяха слезли; преди всичко защото ѝ се налагаше да мобилизира цялото си внимание, за да не загуби равновесие по полуразрушени бетонни стъпала. Стълбището беше съвсем слабо осветено и поправено само там, където е било най-наложително, така че на места беше направо опасно за живота им да вървят в крачка с Марк и останалите. Напълно излишно Марк им беше сложил белезници.

Черити не можа да види много от бункерното съоръжение. Вратите, край които минаваха, без изключение бяха затворени, а когато най-накрая достигнаха до целта си — избледнялата цифра на вратата твърдеше, че става дума за двайсет и второ ниво — видяха малко повече от един гол, осветен само от няколко неонови лампи коридор. Но за разлика от стълбището той не беше занемарен. Нямаше нито разрушения, нито никакви повреди, нито дори прах. Макар и безлюдна, тази част от бункера изглеждаше обитаема. Това действително беше така, както тя бе предполагала — беше се събудила само на няколко десетки крачки оттук! Ако онази проклета врата се беше отворила, тогава...

— Стой!

Гласът на Марк я върна в реалността. Тя се подчини, но се опита да надзърне през рамото му, когато той отвори вратата и с бързи крачки изчезна зад нея. Черити хвърли кратък поглед в едно светло, много чисто помещение. Мъже и жени в светлосини и бели униформи седяха пред включени компютри.

— Фантастично — изсумтя на себе си Скудър. Тя погледна нагоре и забеляза, че лицето му е изкривено в гримаса. — И вие наричате това живот?

Черити не отговори веднага. Забележката на Скудър я ядоса. Този бункер, компютърната зала зад вратата, да, дори Марк в неговата светлосиня униформа на Космическите сили, всичко това за известно време ѝ бе създало усещането, че се е върнala вкъщи. Думите на Скудър разрушиха тази илюзия.

— Не — отвърна тя. — Но не ми се вярва, че те са си го избрали.

Скудър не успя да ѝ отговори, защото в този момент Марк се върна и направи повелителен жест.

— Елате с мен.

— Къде ни водите? — попита Скудър.

— При нашия водач — студено отговори Марк.

Скудър потрепери почти незабележимо, но Черити не беше особено изненадана. Капитан Леърд, беше казал гласът от високоговорителя, а думата капитан беше произнесена някак прекалено гладко. Тя имаше особеното усещане, че знае кой ги очаква от другата страна на вратата.

Те прекосиха залата, в която Черити бе надникнала и която, изглежда, наистина беше нещо като компютърна зала. Мъжете и жените на пултовете без изключение бяха бледи и слаби като Марк, а с еднотипното си облекло приличаха на автомати. Тя се почувства сякаш пренесена в един от онези стари научнофантастични филми, в които хората бяха оцелели след атомна катастрофа в подземни бункери, хора къртици, които вече не знаеха, че някога е имало небе, което не е от камък или бетон.

Само че това не беше измислена история, а действителност. И тя беше стотици пъти по-ужасна от това, което някога бе измислила човешката фантазия.

Най-после прекосиха залата и Марк отвори друга врата. Черити регистрира, че вляво и вдясно от вратата стояха въоръжени постове, които наблюдаваха нея и Скудър с нескрито недоверие.

Когато преминаха през вратата, бяха заслепени от ярки прожектори. Зад истинско писалище седеше някой, когото едва успяха да забележат на ослепителната светлина.

Тя ядосано вдигна пред лицето си ръцете си, заключени в белезници и примижка.

— Какви са тези глупости, Стоун? — попита тя. Видя как Скудър смаяно потръпна и я погледна с широко отворени очи, а и на лицето на Марк се изписа въпросително изражение. — Достатъчно време разигравахме този театър, не намирате ли? — продължи тя. — Изключете тези глупави прожектори!

В първия момент не се случи нищо. После сянката зад светлинната завеса се раздвижи и отекна тих, много тънък смях. Нещо щракна и светлината угасна.

Изминаха няколко секунди, докато очите на Черити свикнаха с промененото осветление — а после още известно време, докато тя разбра, че се е заблуждавала.

Не беше Стоун. Но въпреки всичко тя познаваше лицето от другата страна на писалището, макар че то се бе изменило по невъобразим начин.

— Найлс! — неразбиращо прошепна тя.

9.

Раул пълзеше сантиметър по сантиметър по склона. Трябваха му двайсет минути, за да измине десетте крачки от края на гората до сипея, пълзейки по корем, и то толкова бавно, че понякога имаше чувството, че въобще не мърда от мястото си. През цялото време не бе изпускал от поглед малкото мигащо стъклено око, което се взираше от върха на сипея надолу към края на гората.

Никой от останалите не би го забелязал, а и Раул го бе видял само защото доста точно знаеше какво трябва да търси и защото то се движеше — много бавно, но непрестанно.

Половин оборот надясно, пауза.

Половин оборот наляво, пауза...

Понякога, когато падащо листо, вихрушка пепел или някое малко животно попадаше в полезрението му, то спираше, но никога за дълго.

Раул познаваше този вид наблюдателни прибори и точно поради тази причина се движеше на четири крака със скоростта на охлюв. Всеки път, когато матовото стъклено око поглеждаше в неговата посока, той оставаше напълно неподвижен. Дори не се осмеляваше да диша.

Беше видеокамера, но малкото червено око под нея, проблясващо на неравномерни интервали, показваше, че не е постоянно включена, а е свързана с примитивен предавател, който реагира на движения от всякакъв род. Той предполагаше, че има десетки, ако не и стотици такива очи, които претърсваха местността около планината. Вероятно бяха свързани с компютър, който оценяваше всяко регистрирано движение.

Раул достигна сипея. Камерата беше толкова близо до него, че трябваше само да протегне ръка, за да я докосне.

Погледът му обиколи купчините скални отломки и парчета мазилка и се спря върху една триъгълна цепнатина. Вход. Само тук можеше да се намира входът.

Бавно, безкрайно бавно той се изправи и протегна ръка към камерата. Между пръстите му блесна кръгло стъкло, шлифовано като призма, но прекалено дебело за това и в същото време някак странно непрозрачно.

Повече от десет минути бяха нужни на ръката му, за да измине двайсетината сантиметра, а силите му заплашително намаляваха. Той изчака. Камерата се завъртя, спря, отново се завъртя и за момент се насочи право към ръката му. Пръстите на Раул трепнаха с невероятна бързина.

Призматичното стъкло звънна в обектива го закри. За частица от секундата стъклото с покри със сиви жилки. Раул знаеше, че сега някъде във вътрешността на планината звъни алармена камбана и вероятно един монитор събужда за живот.

После стъклото щеше да се проясни, а в същия момент долу на монитора нямаше да се вижда нищо друго освен познатата картина на края на гората, цветна и триизмерна, и дори с илюзия за движение — но без хищниците, които по негов знак бяха излезли от прикритието си и приближаваха към склона. Призмата просто ги филтрираше, така както би филтрирала всичко, което Раул би пожелал. Това безобидно на вид стъкло беше едно малко чудо. Не беше създадено на Земята.

Раул се изправи със стон и през следващите минути бе зает да разтрива ставите на ръцете и краката си, докато животът постепенно се възвърна в тялото му. После се обърна към Барт и над стоте хищника, които стояха зад него, извади оръжието си и посочи към триъгълната цепнатина в скалата.

— Напред! — заповяда той.

Това е напълно невъзможно, помисли си Черити, абсолютно изключено. Но мъжът от другата страна на писалището беше Найлс. Найлс, с когото бе летяла до Луната, до Марс и после до звездния кораб. Беше го харесвала, беше обичала да работи с него. Найлс беше по-млад от нея с малко повече от година, пример за мъж, много интелигентен, който понякога обичаше да се прави на глупавия негър.

Сега обаче той беше...

Черити се взираше в лицето от другата страна на писалището, мъчеше се да намери думи и напразно се опитваше да потисне ужаса, с

който я изпълваше видът му.

Найлс беше стар. Лицето му сякаш се състоеше само от гънки и бръчки. Нямаше нито един косъм на главата си. Страните му бяха хълтнали, а очите, които винаги бяха изглеждали така жизнерадостни и будни, бяха помътнели от възрастта.

— Велики боже — прошепна тя накрая.

Не можа да каже нищо повече. Не можеше да намери думи, с които да даде израз на чувствата, които видът на Найлс събуждаше в нея. А после помисли, че нейната реакция сигурно дълбоко го е наранила. Тя смутено наведе поглед.

— Не трябва да се извинявате, Леърд — каза той. Гласът му беше тънък, но въпреки това енергичен. — За мен беше също толкова силен шок да ви видя. Но не бях напълно неподготвен. Той посочи един от малките монитори, които бяха подредени един до друг върху една лавица зад писалището му. — Имах на разположение половин час, за да свикна с тази мисъл. — Той се засмя. — Бях си подготвил няколко умни думи, с които да ви поздравя — но всъщност всичко това е глупаво. Кой е Стоун?

Черити отново вдигна поглед. Все още ѝ беше трудно да издържи погледа на неговите остарели с две поколения, очи.

— Никой.

— Никой?

— Един човек, когото очаквах да срещна тук. Няма значение. — Изведнъж си спомни за първата мисъл, която ѝ дойде на ум, когато го позна. — Как така сте още жив?

Съжали за думите си в мига, в който ги изрече. Дори и в собствените ѝ уши прозвучаха като упрек. Но Найлс сякаш не се обиди от забележката ѝ.

— Черен гологан не се губи, както сама знаете. — Той отново се засмя, но този път смехът му звучеше неестествено. Черити имаше чувството, че му е страшно трудно да говори. — Аз оцелях, както и вие — макар и да не съм се запазил чак толкова добре.

— Но Ню...

— Аз се измъкнах — прекъсна я Найлс. — Не ме питайте как. Вече не зная. Успях по никакъв начин. Други също. Унищожението не беше... totally. Те изтриха Манхатън и част от крайбрежието от лицето на Земята, но ние... имахме късмет.

— А жена ви?

— Тя е мъртва — отвърна Найлс. — Дъщеря ми също. Тя имаше по-малко късмет от мен. — Той се усмихна благо. — Не ми е трудно да говоря за това — каза той и думите му прозвучаха искрено. — Беше доста отдавна, знаете ли?

— Кой е този? — намеси се Скудър. — Вие се познавате?

— Дръж си устата! — извика Марк и заплашително вдигна ръка, сякаш се канеше да удари Скудър.

Найлс махна с ръка.

— Понякога наистина сте доста припрян, Марк — каза той с упрек. Въздъхна, обърна се с усилие на стола си и отправи продължителен, замислен поглед към Скудър. — Значи вие сте легендарният Скудър — каза той накрая и отново въздъхна. — Ще ми дадете ли честната си дума, че няма да ме нападнете, нито ще се опитате да избягате, ако накарам Марк да ви свали белезниците?

Марк рязко и шумно пое въздух през зъби, а и Скудър за миг изглеждаше много объркан. Найлс отново въздъхна.

— Мразя да говоря с човек с белезници, господин Скудър — каза той. — Имам ли честната ви дума?

Скудър кимна и Найлс отправи повелителен жест към Марк.

— Свалете им белезниците, Марк. И на двамата.

— Но...

— Моля ви! — още веднъж каза Найлс. Гласът му звучеше по-скоро нетърпеливо, отколкото ядосано. — Знам какво искате да mi кажете, Марк. И аз съм слушал доста за господин Скудър — но не съм чувал, че не държи на думата си.

— Както искате — ядосано отвърна Марк и се захвани за работа. Той отключи белезниците на Черити и Скудър и отново застана на пост.

— Добре, Марк. Ще ви повикам, ако имам нужда от вас. Моля, оставете ни сами.

Марк видимо пребледня, но не възрази. С пресилено отривист поздрав той се обърна и напусна помещението, последван от тримата си спътници. Найлс го изпрати с поглед, поклащащи глава. После се обърна към Скудър с почти извинителен тон:

— Добър човек, но понякога се пали. На вас обаче ви е ясно, че не мога да гарантирам за живота ви, нали?

Скудър кимна.

— Напълно. Но как така оставяте живота си в моите ръце? Вие сте стар човек — а аз бих могъл да ви счупя врата, преди да повикате за помощ.

— Едва ли — убедено отвърна Найлс. — Не съм чак толкова беззащитен, колкото може би си мислите, господин Скудър. — Той се усмихна, отново завъртя стола си към Черити и я погледна и тя изведнъж разбра, че неговият кратък разговор със Скудър бе имал за цел единствено да ѝ остави няколко секунди, за да превъзмогне изненадата си.

— Ако желаете, ще заповядам да изведат господин Скудър — каза той. — Но аз предпочитам той да... — Той хвърли бърз, кос поглед към Скудър. — Да присъства — каза той след кратка пауза. — За разлика от Марк и останалите аз не споделям мнението, че той е един кръвожаден варварин. Тъкмо напротив. Той е добър човек. Само че е застанал на погрешни позиции.

Скудър понечи да каже нещо, но с леко поклащане на глава Найлс го накара да замълчи.

— Просто слушайте, господин Скудър. Сигурен съм, че след това ще погледнете на някои неща с други очи.

Скудър направи гримаса, но не отвърна.

— Какво се случи? — продължи Найлс, обръщайки се отново към Черити. — Струва ми се, че се бяхте замразили.

— Вие знаете?

Найлс кимна.

— Не са много нещата на това място, за които не знаем нищо — с лек упрек отвърна той. — Имахме достатъчно време да го разучим. Знаете ли, че възстановихме голяма част от него? За съжаление никога не успяхме да проникнем в залата с хиберационните резервоари. Беше залостена отвътре. Беше ми ясно, че някой беше използвал резервоарите. Само че никога не се осмелих да се надявам, че това сте точно вие. И че отново ще се видим.

— Не беше съвсем доброволно — промълви Черити. — Какво се случи, Найлс? Колко време е минало и кой...

Найлс я прекъсна с успокоителен жест.

— Много — отвърна той. — Вие и сама виждате. Трябва да са... — Той се замисли за момент, после отново се усмихна. — Почти точно

петдесет и седем години. Сега съм на осемдесет и шест. — Той отвори едно чекмедже на писалището си и надникна вътре. — В случай, че ви интересува, днес е 16 юни 2057 г.

— И...

Найлс отново я прекъсна с жест.

— Разбирам, че имате хиляди въпроси, капитане — каза той. — Но би било по-добре последователно да разкажем историите си. Моята е по-дълга — значи, може би вие ще започнете първа?

Това беше не въпрос, а заповед, но Черити чувстваше, че Найлс не се опитваше да се прави на командир. Просто той от толкова дълго време бе свикнал да издава заповеди, че вече дори не осъзнаваше какво прави.

— Толкова е объркано — каза Черити. — Вие имате право, Найлс — аз бях в един от тези резервоари. Аз... аз се събудих на може би сто метра оттук.

— Кой беше при вас? — попита Найлс. — Освен този Стоун?

— Никой — отвърна Черити. — А когато се събудих, него също вече го нямаше там. Трябва да е напуснал бункера преди мен. Когато вчера за пръв път чух за вас... за вашите хора — бързо се оправи тя, — се надявах да го намеря тук. Но това няма значение. Аз се събудих преди три дни и...

Тя разказа на Найлс цялата история, започвайки от събуждането, до момента, в който Скудър я бе спасил от вълците и двамата бяха заловени от хората на Найлс. Тя не пропусна нищо, макар че все повече се изнервяше от любопитството и нетърпението най-после да може да зададе въпросите си. Въпреки това измина повече от час, преди тя да свърши разказа си. През цялото време Найлс я слушаше с неподвижно лице; само веднъж, когато тя разказваше за срещата си със скакалеца и за смъртния страх, който бе изпитала при вида на гигантското насекомо, по набръчканото му лице бе преминала бегла усмивка.

— Имате голям късмет, че сте още жива, знаете ли, Черити? — попита той, когато тя най-после свърши.

Черити кимна.

— Надявах се тук да открия някои отговори — каза тя след това. Найлс я погледна сериозно.

— Ще ги откриете. Но се боя, че те няма да ви харесат.

— Толкова ли е ужасно?

Найлс се поколеба. По лицето му пробягна сянка и за един кратък миг погледът му сякаш премина през Черити.

— Не зная — каза той. — Светът отвън е ад, но как точно изглежда в действителност — за това аз зная толкова малко, колкото и вие.

— Но вие...

— Аз — прекъсна я Найлс, леко повишавайки тон — не съм напускал този бункер от петдесет и три години, капитан Леърд. Както и никой от моите хора.

— Жена ми и аз напуснахме Ню Йорк три дни след вас — започна Найлс. Говореше с много тих, почти беззвучен глас, сякаш още отсега знаеше, че ще говори дълго и това много ще го изтощи, така че се опитваше да разпредели силите си. — Спомням си добре онзи ден. Забравил съм много от това, което се случи после, но видът на машината ви ще остане завинаги пред очите ми. — Той се засмя съвсем тихо и горчиво. — Ако се бяхте върнали още веднъж, Леърд, щяхме да дойдем с вас. Държах се като глупак, когато отхвърлих предложението ви. Но си мислех, че е по-лесно да умра. Но не беше така.

— Нямаше да се получи — тихо каза Черити. — Хеликоптерът беше твърде малък.

— Зная — каза Найлс. — Въпреки това — аз съм ви много благодарен, че не се върнахте. Аз... не зная какво бих направил. Може би наистина щях да се превърна в страхливец и щях да изоставя семейството си. Но така нямах възможност. А половин час по-късно това вече нямаше никакво значение.

Макар да беше твърдял противното, Черити чувстваше колко трудно му беше да говори за онзи ден. Но тя не го прекъсна. По-тежък от болката беше споменът, защото оттогава бяха изминали десетилетия, през които той не бе могъл да разговаря с никого за това.

— Внезапно всички бяха мъртви — продължи той с празен поглед и тих, треперещ глас. — Беше... някакво лъчение. Спомняте ли си онази къща, пълна с мъртвци, която бяхме открили в Бронкс?

Черити кимна.

— Беше същото — продължи Найлс. — Един вид... сиво светене, не бих могъл да го опиша по друг начин. Най-напред го сметнах за газ, но не беше, беше... беше навсякъде и убиваше само хората. Не растенията, нито животните, само хората. Те просто падаха и миг след това бяха мъртви. Но не всички. Дъщеря ми умря, нашите съседи също, но жена ми и аз не усетихме нищо.

— Имало е оцелели в Ню Йорк? — невярващо попита Черити.

Найлс кимна и почти едновременно с това поклати глава.

— Не и в Ситито. Манхатън беше изтрит от земята, но ние... ние живеехме в покрайнините. Може би обльчването там не е било толкова мощно. — Той сви рамене. — Мнозина оцеляха. Мнозина избягаха, но и много останаха, поне през първите дни. Докато...

— Докато не дойдоха ездачите — каза Скудър.

Найлс кимна.

— Вие знаете?

Скудър студено се усмихна.

— Ако говорим за един и същ Ню Йорк, да. Ню Йорк е нещо като ваша главна квартира на този континент. Даниел идва оттам.

Съдейки по погледа му, името Даниел говореше на Найлс още по-малко, отколкото на Черити. Но той кимна...

— Докато не дойдоха те, да — потвърди той. — Те... те започнаха да строят нещо, а войските им започнаха да ни преследват. Очевидно се касаеше само за това да ни прогонят от града. Във всеки случай жена ми и аз бяхме сред онези, които успяха да се измъкнат.

Той отново се запъна и Черити видя как споменът заплашва да го завладее. Този път измина много дълго време, преди да се съвземе.

— Не искам да ви отегчавам с подробности, Черити — каза той с променен глас. — Жена ми умря няколко седмици по-късно, а аз почти цяла година се лутах из страната, преди да успея да се промъкна дотук. Когато вие и Майк се сбогувахте с мен в Ню Йорк, аз бях готов да умра, а по-късно, когато те погубиха първо дъщеря ми, а после и жена ми, известно време аз дори го желаех. Но после... после исках само да оцелея. Някак, някъде, за да мога един ден да им отмъстя.

Той погледна към Скудър.

— Но за разлика от повечето хора, аз имах цел — продължи той.

— Знаех за този бункер и ми беше ясно, че само тук бих имал някакъв шанс. За съжаление дойдох прекалено късно.

— Може би е било за добро, че сте дошли прекалено късно, Найлс — сериозно каза Черити. — Когато аз... се качих в резервоара, вече атакуваха бункера. Не зная дали някой е оцелял.

— Не — отвърна Найлс. — Няма оцелели. Когато дойдохме, СС Нула-едно беше развалина.

— Ние?

Найлс кимна към вратата.

— Не бях сам. Някои от тези, които ме придружаваха тогава, са тук и днес, но повечето са мъртви. Марк и другите са техни потомци.

Черити го гледаше настойчиво. Едно невероятно подозрение се надигаше в нея, но тя прогони мисълта, преди да я е формулирала докрай.

— Какво се случи през тази година? — попита тя.

Найлс сурово се засмя.

— Нашият свят загина, капитан Леърд — каза той. — Отначало даже си мислех, че имаме някакъв шанс. Струваше ми се, че те ни бяха подценили. Навсякъде имаше съпротива, а след няколко седмици дори успяхме тук-там да контраатакуваме. Падаха бомби. Смятам, че някои хора от нашия подводен флот са оцелели. Всичко това продължи почти половин година. Но накрая бяхме победени. Не можем да се преборим с противник, който разполага с неограничени подкрепления.

— Наистина ли? — попита Черити.

Найлс кимна.

— Открих много неща за тях — каза той. — Мороните, изглежда, нямат никакви тайни. Чувстват се толкова сигурни, че сякаш вече не намират за нужно да пазят тайни. И може би с право. Те господстват не само на няколко планети, Черити, половината от Млечния път е тяхна, а другата половина вероятно завладяват в момента. Напълно безсмислено е да се воюва срещу тях. Ние се опитахме, но те просто ни прегазиха.

— Но това е абсурдно! — запротестира Черити. — Те са... изроди. Един народ примитивни чудовища, които...

— Морон? — Найлс усмихнато поклати глава. — О не, Черити. Това, което сте видели, това, което аз съм видял, това, което съсиша тази планета, това бяха чудовища. Но това не са морони. Никой никога не ги е виждал. Тези, които сме виждали, са робите. Един вид... живи роботи войници, ако щете. Нищо повече.

— Вярно е — каза Скудър. — Ездачите и останалите са само войници. Господарите морони никога не напускат крепостта си.

Черити го гледаше неразбирашо. Всичко в нея се противеше да повярва дори на една дума от това, което беше чула. Но в същото време знаеше, че е истина.

— Какво се случи след това? — попита тя, едва владеейки гласа си. — След войната?

— Всичко се срути — каза Найлс. — Това, което насекомите войници или Сивата смърт не бяха успели, направиха нашите собствени бомби. Повечето големи градове бяха унищожени, тук, в Европа, в Азия — навсякъде. Армиите на Морон бавно се оттеглиха — повечето умряха няколко седмици по-късно. Предполагам, че не можаха да се приспособят към чуждата околна среда. Но някои останаха. Някои видове оцеляха, приспособиха се. Имаше... мутации. Кръстоски между местни форми на живот и другите. — Той въздъхна дълбоко. — Те не са били тук достатъчно дълго време, за да го знаят, но тази планета вече не е Земята. Те започват да я променят. По невероятен начин и невероятно бързо.

— Знам — каза Черити.

Кой знае защо, но тези думи, изглежда, разгневиха Найлс. Той леко се надигна и отново се отпусна на стола си.

— Не, вие не го знаете — енергично каза той. — Вие не знаете, че повечето земни животински видове са изчезнали, както и повечето растения. Мороните не просто се настаняват в нашия свят. Те го променят. Те... те са на път да направят друга планета от нашата Земя.

Скудър се канеше да каже нещо, но Черити му хвърли бърз предупредителен поглед. Усещаше, че сега е по-добре просто да оставят Найлс да говори.

— Имах много време да разсъждавам върху това — продължи той съвсем тихо и сякаш на себе си. — Знаете ли, че единственият вид, който е спечелил от нашествието, са насекомите?

Черити кимна. Много добре си спомняше срещата със скакалеца.

— Предполагам, че мороните са насекоми — продължи Найлс.
— Нямам доказателства, но въпреки това съм почти сигурен.

— Защо? — попита Скудър.

Найлс му отвърна с почти отчаяна усмивка. Тонът му беше назидателен, когато отвърна:

— Насекомите са били първата висша форма на живот, която се е развила на тази планета — каза той. — А предполагам, че и не само тук. Те са съвършени: жилави, скоропреходни, с невероятна репродуктивност, невъобразима физическа сила и способност за приспособяване, за която по-висшите форми на живот не биха се осмелили и да мечтаят. По наше време, млади човече, имаше прогнози какво би се случило, ако някога някой идиот натисне копчето и вдигне всичко във въздуха. Знаете ли какво се оказа? С доста голяма достоверност се твърдеше, че насекомите ще преживеят голямата експлозия.

— Искате да кажете, че тези чудовища са потомци на един свят, който...

— Нищо не искам да кажа — прекъсна го Найлс. — Това беше само пример. Възможно е насекомите просто да са продължили да се развиват в своя свят. Да са развили интелигентност. Ако това се беше случило тук, човешката раса никога не би се появила. Също така никакви бозайници.

— Интересно — изсумтя Скудър. — И какво общо има това с Морон?

— Нищо — отвърна Найлс. — Простете на стария човек, че се разбъбра. Аз... само се опитвах да си представя как ще изглежда този свят за нашите внучи.

— Вие пресилвате нещата — ужасено каза Черити.

Вместо да отговори, Найлс стана. С малки, бавни крачки той се доближи до един компютър до вратата, натисна няколко клавиша и се върна на стола си. Зад писалището светна монитор, голям почти колкото стената. Черити разпозна спътникова снимка на Земята, явно правена от изключително голяма височина и то с камера, която очевидно бе имала и по-добри времена. Изображението беше всичко друго, но не и ясно; покрито със снежинки, а и цветовете не съвпадаха.

Скудър учудено ококори очи.

— Какво е това?

— Земята — отговори Найлс. — Нашата планета, приятелю. Снимана от голяма височина. — За момент той се развесели от изумената физиономия на Скудър, но после отново се обърна към Черити.

— Все още имаме връзка с някои от старите спътници — каза той.

Черити любопитно пристъпи напред. Нещо... нещо не беше наред в тази снимка. Но още не знаеше какво.

— Мислех, че всички са били разрушени от бомбите.

— Някои не са — отвърна Найлс, поклащайки глава. — Този и още два или три бяха достатъчно високо, за да устоят на експлозията.

— Поне отчасти — поправи го Черити, но Найлс веднага пак поклати глава.

— Вие се заблуждавате. Спътникът е в пълна изправност.

— Но цветовете...

— Не са наред, зная — продължи Найлс. — Но те са такива.

— Това е невъзможно! — възклика Черити. Тя заобиколи писалището и пристъпи съвсем близо до огромната видеостена.

Тогава разбра, че Найлс има право. Цветовете наистина не бяха наред, но причината не беше в камерата. Планетата се беше променила. Тя откри големи петна, някои с размери може би хиляди мили, които имаха неестествен пурпурочервен цвят.

— Какво е това? — попита тя без дъх.

— Не зная — отговори Найлс. — Никой от тези, които се опитаха да изследват тези области, не се завърна. Това е, което те правят от нашия свят. — Гласът му трепереше. — Те не просто колонизират Земята. Те... я променят. Разбирате ли какво имам предвид? Това тук е напълно чужд живот, друг животински и растителен свят... Може би дори чужда атмосфера.

— Моля? — с ужас попита Черити.

Найлс кимна.

— Опитахме се да открием подробности, но това е невъзможно. Не и оттук. През последните петдесет години съставът на земната атмосфера също се е изменил. Все още не толкова силно, че да се почувства веднага, но процесът продължава — и се ускорява. Аз съм го изчислил. Вероятно ще изминат по-малко от сто години, докато цялата Земя... се промени.

Черити потресено мълчеше.

— Това... това е... Земята? — промълви Скудър.

Черити бавно се обърна към него. В последните минути напълно бе забравила за съществуването му. Погледът на Скудър неотклонно бе

насочен в монитора.

— Не — твърдо каза Найлс. — Това не е тя. Ето, това е тя.

Той задвижи някакъв ключ на писалището си и картината затрептя. Когато чертите и жилките във всякачи цветове изчезнаха, на монитора, се появи снимка на Земята, такава, каквато беше някога — синьо-зелена планета, обградена от бели облаци и обширни морета.

Тесните ръце на Найлс заиграха по клавиатурата на бюрото му и картината отново се смени: камерата се приближи към Земята, сякаш се намираше на борда на високо прелитащ самолет, който се подготвяше за кацане. Синьо-зеленото кълбо внезапно се уголеми и зае целия еcran. Появиха се облаци, които за миг замъглиха картината и отново изчезнаха, когато въображаемата камера слезе надолу.

Черити знаеше, че всичко това беше само компютърна симулация, но това нямаше никакво значение. Това, което камерата показваше, беше картина на Земята, каквато Скудър никога не бе познавал, една Земя, която бе отдалечена на петдесет години, и залезът на един свят: зелени долини и поляни се редуваха с реки и планини, морета и градове профучаваха под камерата, хора и животни.

Мина много време, сигурно половин час, но през цялото време Скудър нито за миг не свали поглед от екрана. Лицето му беше като скала. Накрая камерата се насочи към очертанията на огромен град. Черити разпозна Манхатън. Един неразрушен, безупречен Манхатън, изпълнен с щастливи хора и играещи деца, пъстри автомобили и самолети, които кръстосваха небето. Картината беше лъжлива — градът никога не е бил толкова чист и никога не бе изглеждал толкова щастлив. И въпреки това очите на Черити се наляха със сълзи.

Картината угасна, филмът бе свършил, а на монитора отново се появи снимката на опозорената Земя. Пурпурочервените области изглеждаха като рак.

Никой не се осмеляваше да наруши мълчанието. Най-накрая Скудър се окашля.

— Нали не го направихте само заради мен, нали? — попита той.
— Искам да кажа... нали това не е номер?

Найлс тъжно поклати глава.

— Не. Това беше нашата родина, господин Скудър. Често гледам този филм. Такава беше нашата планета някога — преди Морон да я превърне в свят на чудовища и мутанти.

— Но защо? — потресено попита Черити. — Та в това няма никакъв смисъл!

— Те са тук, за да завладяват — отвърна Найлс. — Империята им е голяма. Трябват им сировини, енергия — и хора.

— Хора?

— Те отвлякоха милиони — потвърди Найлс. — И продължават. Никой не знае за какво, защото досега никой не се е върнал. Може би им трябват роби. Може би и вие ги ядете. — Той погледна към Скудър. — Знам, това звучи жестоко, но няма защо да се укорявате, млади човече. Това, което правите, не е грешно. Вие се опитвате да оцелеете, както и ние.

Скудър мълчеше, очевидно напълно смяян от това, което чува.

— Трябва ли това да означава, че вие от петдесет години се криете тук, без да предприемате каквото и да е, Найлс? — невярващо попита Черити.

— Петдесет и три — поправи я Найлс. — Плюс времето, което ни трябваше, за да дойдем тук. Разбира се, направихме нещо — възстановихме бункера. — Той леко се наведе напред и настойчиво, почти заклинателно погледна Черити. — Зная какво си мислите сега, капитане — каза той. — Преди петдесет години и аз разсъждавах по същия начин. Но е безсмислено, повярвайте ми. Тук долу сме почти петстотин души, но срещу Морон и неговата власт ние сме нищо. И може би ние сме последните свободни хора на тази планета.

— Свободни? — Скудър кипна. — Не виждам добре разликата, знаете ли? Онези там горе ги затварят, а вие се затваряте доброволно. Всички вие сте се побъркали.

Найлс се усмихна благо.

— Може би. Но нищо не можем да направим. Как да победим един противник, поставил на колене една цяла планета?

— Но вие не можете...

— Какво? — меко я прекъсна Найлс. — Просто да живеем? Защо не? Какво да правим? Да излезем навън и да се оставим да ни убият само заради жеста? — Той поклати глава. — Разбирам ви много добре, капитан Леърд — но, повярвайте ми: имах петдесет и седем години време да разсъждавам и за нас съществува само този избор. Никой не може да победи Морон.

— Това означава ли, че вие за всички времена ще останете тук и ще се преструвате, че нищо не се е случило? — с ужас попита Черити.

— Къде да отидем? — отвърна Найлс. — Морон ни е забравил. Дори за хората тук в околността ние не сме нищо повече от една легенда. Имаме мир, Черити. Тук вече расте третото поколение, което живее в мир, а това може би е най-висшето благо на този свят, откакто дойдоха войниците на Морон. Бихме могли да тръгнем. Имаме екипировка, оръжия, хранителни запаси — но какво ще намерим? С много голям късмет някое ново скривалище.

— Искате просто да им подарите Земята?

— Не можеш да подариш нещо, което вече не притежаваш — каза Найлс. — Сега този свят принадлежи на тях, капитане. Повечето хора вече не знаят, че някога е било другояче.

— Но това е невъзможно — възрази Черити. — Та това са само...

— Две поколения — продължи Найлс. — Не подценявайте Морон, Черити. Те имат опит в поробването на цели светове. Много хора живеят относително свободно, но те строго следят за някои неща. Вие сте говорили с пустинниците? Тогава знаете как изглежда светът. Морон господства и Морон знае всичко. Те контролират училищата. Те са забрали книгите и разказването на стари истории. Не е позволено да се води календар. Или да имаш часовник.

— Но защо? — учуди се Скудър.

Найлс се усмихна.

— Народ без история е по-малко опасен — отвърна той. — Няма нищо, за което биха се борили, ако вярват, че винаги е било така. И няма нищо, за което биха умрели, ако нямат история.

— Но съществуват бунтовниците.

Найлс въздъхна.

— Те винаги са съществували. Недоволни и вечно мърморещи. Но те са безобидни. Морон ги оставя на мира, защото не са опасни. Тъкмо напротив — те малко приличат и на вашите хищници, господин Скудър. Те си въобразяват, че са свободни, и дори не знаят, че в действителност служат на Морон.

— Това не е вярно! — енергично възрази Скудър.

— Зная — въздъхна Найлс. — Хищниците са свободни и не се подчиняват на никого, нали? Затова сега и вие сте тук, Скудър.

— Вие... говорите за Морон, сякаш е самия дявол — промърмори Черити.

— Може би е — сериозно отвърна Найлс. — Вярвам, че той е олицетворение на Злото.

— Глупости.

— Тогава да го формулирам по друг начин — каза Найлс. — Ще се съгласите с мен, че във вселената съществуват две групи сили — съзидателни и разрушителни, нали? Ако е така, то тогава господарите от Морон със сигурност символизират отрицателните сили.

— Тъмната страна на властта, така ли? — каза Черити. Думите ѝ трябваше да прозвучат иронично, но показваха само безпомощност.

Найлс само кимна отново.

Черити не каза нищо повече. Изведнъж трябваше с всички сили да се преобри със сълзите, с които се наляха очите ѝ.

10.

Раул издърпа Долч от врата на мъжа, постави внимателно безжизненото тяло на земята и почисти ножа си в униформата му.

Пазачът дори не беше усетил как бе умрял, както и тримата други, които Раул бе срецнал по пътя надолу. А този беше последният.

Сега те бяха много близо до целта си. Червената светеща точка се намираше отново точно в центъра на търсача и блестеше така ярко, сякаш би могла да се намира на не повече от няколкостотин метра от източника си.

Въпреки това Раул не извърши грешката да бъде лекомислен в последната секунда. Пазачите бяха непредпазливи, защото твърде много бяха разчитали на техническите си играчки — половин дузина различни алармени и защитни инсталации, които Раул бе изключил последователно по различни начини, докато бе разчиствал пътя за Барт и останалите. Но това не означаваше, че и по-нататък всичко щеше да бъде толкова просто и Раул го знаеше. Тук долу ги чакаше една малка армия, която нямаше какво да губи.

Раул се промъкна безшумно нататък, открехна вратата, пред която бе дремал пазачът и надникна през нея.

Зад дебелата врата от бронирана стомана се простираше дълга около петдесет метра зала, осветена от студена бяла светлина, с множество врати. Някои от тях бяха отворени и Раул можа да хвърли поглед в намиращите се зад тях помещения. Вътре се движеха хора и точно когато той понечи да затвори вратата, през залата премина с бръмчене малък електрокар и спря пред една врата. От него слезе млада жена, почука на вратата и след кратко колебание влезе.

Раул бе видял достатъчно. Той затвори безшумно бронираната врата, отстъпи крачка настрани и извади оръжието си. С другата ръка освободи радиостанцията от колана, вдигна я до устните си и натисна бутона за разговор. Бе сигурен, че тя щеше да бъде засечена и най-много след няколко секунди щяха да завият алармените сирени. Но сега вече това нямаше значение.

— Започва се — каза той и без да изчака отговора, пъхна отново автомата си, ритна с крак вратата и се втурна през нея.

Раул започна да стреля, преди да прозвучат първите викове на ужас.

Найлс бе говорил още известно време, но Черити вече не го слушаше. Тя бе обезкуражена и почти не изпитваше гняв.

Най-сетне Скудър наруши мълчанието.

— Какво очакваше? — попита той. — Ездач на бял кон, който ще те вдигне на седлото и в геройска битка ще прогони нападателите?

Подигравката му не я нарани, тъй като той бе прав до известна степен. Бе твърде наивно от нейна страна да дойде тук и да смята, че всичко ще бъде наред. Ако за момент бе обмислила спокойно какво означава фактът, че от векове тук се крият подземните, може би сама щеше да се досети.

— Вие сте разочарована, капитане — каза Найлс и хвърли изпълнен с благодарност поглед към Скудър. — Разбирам това. И на мен ми бяха необходими години, за да свикна с мисълта, че всичко вече е минало.

— Вие се отказахте — отвърна Черити. — Вие... Вие бихте могли да излезете и се предадете на Скудър и хората му.

— Но сме живи — отвърна Найлс, сякаш този отговор бе достатъчен.

— Ако искате, и вие можете да останете тук, капитане.

— Тук? — поклати тъжно глава Черити.

— Помислете си — каза Найлс. — Не са много местата, където бихте били в по-голяма безопасност, отколкото тук, а и ние се нуждаем от човек като вас.

Внезапно той се усмихна.

— Аз съм стар, капитан Лърд. Дори и да можем още известно време да водим за носа „акулите“ и техните господари, аз няма да живея дълго. Вие можете да станете моя наследница. А кой знае, вероятно бихте могли дори да убедите Марк и останалите.

В първия момент Черити бе изненадана от тези думи. Но тя бързо проумя всичко. Ако приемеше предложението му, и тя би станала като Найлс. СС Нула-едно бе наистина сигурно убежище, но

рано или късно тя щеше да стане жертва на една съблазън, която се наричаше комфорт. Ако приемеше предложението на Найлс да премине на негова страна и да управлява подземния град, някой ден би се запитала дали той не е имал право. Тя само поклати глава.

— Не съм и очаквал друго — каза тъжно Найлс. — Но все пак ще бъдете наша гостенка за няколко дни, докато си починете и си изясните какво искате да правите.

— Добре — каза Черити. — Имаме да си говорим за толкова много неща. — Тя се усмихна, макар и по принуда, но веднага стана отново сериозна и посочи с глава към Скудър. — А какво ще стане с него?

Найлс погледна замислено „акулата“.

— Знаете, че не мога да ви пусна, мистър... Скудър. Но ви давам честната си дума, че няма да ви се случи нищо, докато решим какво да правим с вас.

— Знаете още отсега, старче — изфуча сърдито Скудър. — Ще ме убияте. След всичко, което знам, не можете да ме пуснете.

— Смъртта не е единственият начин да се заличи някой спомен — възрази ядосано Найлс. — Ние не сме животни, мистър Скудър.

Той искаше да каже още нещо, но в този момент вратата се отвори с тръсък и връхлетя Марк. В ръката си държеше лазерна пушка.

— „Хищниците“! — изкрештя той. — Нападат!

— Какво? — подскочи ужасен от стола си Найлс.

— Те идват! — изпъшка Марк. — Успели са да преодолеят блокировките. В бункера са!

Внезапно той се обръна уплашено. Лицето му бе изкривено от злоба.

— Ти си бил този! — изрева той, обръщайки се към Скудър. — Ти си ги довел тук!

И удари толкова бързо, че инстинктивното отбранително движение на Скудър дойде твърде късно. Прикладът на пушката му улучи лицето на „хищника“, изхвърли го от стола и го сгромоляса в безсъзнание.

— Престанете! — заповяда остро Найлс.

В първия момент изглеждаше, че Марк ще пренебрегне думите му.

Той отстъпи с пронизителен яростен вик, обърна пушката си и я допря до „хищника“, който стенейки, се опитваше да се изправи на ръце и колене.

— Престанете, казах! — заповяда още веднъж Найлс. Този път Марк го послуша. Той смъкна пушката против волята си и отстъпи до стената, като наблюдаваше как Скудър с мъка се изправя.

— Е, какво се е случило? — попита строго Найлс. — Къде са те и колко са?

— Не знам — отвърна нервно Марк. — Но са много. Стрелят по всичко, което се движи. Трябваше просто да застреляме оня негодник там вън. Може би все още мога да го сторя.

— Идиот — каза Скудър стенейки. — Ако ме застреляте, тук долу няма да остане нито един жив.

— Не съм убеден, мистър Скудър — каза хладно Найлс. — Знаете, че не сме толкова беззащитни, нали?

— Нямате никакъв шанс и ти също го знаеш, старче — отвърна Скудър. — Предайте се и ще ви подаря живота.

Марк го смушка с цевта на пушката между ребрата толкова грубо, че той отново се сгърчи от болка.

— Рискувах твърде много за човек, който е на противниковата страна, „хищнико“ — каза Марк.

— Престанете най-сетне, Марк — смъмри го Найлс. — Колко време още ни остава?

— Не много — призна без колебание Марк. — Може би ще можем да ги спрем. Те са били в станцията още преди да ги забележим.

Найлс се обърна към Скудър.

— Как успяхте да сторите това?

Скудър се усмихна злобно, а после вдигна ръка и я протегна към Черити. Марк размаха пушката си заплашително, но Черити махна с ръка и каза:

— Оставете го!

Скудър поблагодари с подигравателно кимване с глава, смъкна ципа на джоба й и извади малък диск от мека, сива пластмаса... Очите на Черити се разшириха от учудване.

— Подслушвателно устройство! — каза тя. — Ти... ти си ми окачил подслушвателно устройство? Но тогава... всичко е било...

— Планирано, естествено — продължи спокойно Скудър. — Наистина ли смяташ, че би могла да избягаш ако аз не бях го поискал? Той поклати глава.

— Твоята приятелка Нет бе така любезна да ни издава какво възнамеряваш да правиш, и тъй като аз отдавна търсех случай да се запозная лично с мистър Найлс...

Черити го погледна втренчено. Внезапно почувства горчив вкус в устата си и трябваше да мобилизира цялото си самообладание, за да не връхлети върху него и го удари с юмруци в лицето. Господи, каква глупачка е била!

— Не го приемай трагично — каза иронично Скудър. — Рано или късно и сами щяхме да те намерим.

— Проклет негодник! — изрева Марк. — Ще те унищожа заради това!

— Марк! — изкрешя Найлс.

Но този път Марк не реагира. С яростно движение той измъкна лазерната си пушка и се прицели в Скудър.

Черити изби оръжието от ръката му, с удар в хълбока го повали на колене и със светкавична бързина вдигна пушката. После насочи заплашително дулото към Скудър, като държеше под око и Марк.

— А сега? — попита спокойно Скудър.

Мислите на Черити препускаха. Тя просто бе действала, без дори да помисли. Не съжаляваше, че бе спасила живота на Скудър, но той бе прав — тя не знаеше какво да прави!

— Застреляйте го! — изстена Марк.

Найлс мълчеше.

— Имат ли хората тук някакъв шанс? — попита несигурно Черити.

— Срещу моите хора? Не! — поклати убедително глава Скудър.

— Лъже! — каза Марк задъхано.

Той се изправи залитайки, протегна ръка и включи дуплексната разговорна уредба. Изведнъж малкото помещение се изпълни с изстрел и викове. Борбата още бушуваше.

— Искам честната ти дума! — каза Черити. — Ще ми гарантираш, че хората на Найлс ще останат живи, ако се предадат.

Скудър помисли за момент, а после кимна.

— Окей, обещавам!

— Не му вярвайте! — изсъска Марк. — Всички „акули“ са лъжци!

Черити не му обърна внимание. Тя погледна Найлс. След известно колебание старецът кимна.

Той се наведе бавно напред и натисна един бутон на бюрото си. От високоговорителя прозвуча приглушено прашене, а после и гласът му, който сега звучеше равномерно навсякъде из станцията: — Говори командир Найлс. Прекратете огъня! Предаваме се!

Черити подаде мълчаливо оръжието си на Скудър.

11.

Когато стигнаха местността на „хищниците“, слънцето беше изгряло отново. Скудър бе удържал думата си. След като защитниците се бяха отказали от съпротивата, и те бяха прекратили стрелбата. И макар че битката не бе продължила повече от десет минути, и двете страни бяха дали дузина жертви. Черити смяташе, че бяха убити поне двадесет, а може би и тридесет „хищници“, докато мъртвите обитатели на бункера бяха около сто. Дори и Марк се бе успокоил, след като бе чул равносметката за краткия двубой.

Естествено, той никога нямаше да признае, че Черити бе действала правилно.

„Няма значение“, мислеше си тя мрачно, докато наблюдаваше как малката колона наближава покрайнините на пустинята и първите коли забавят ход, за да изпълзят по стръмния склон. Имаше около триста человека, които „хищниците“ на Скудър бяха натъпкали в няколко стари товарни коли и които очакваха една незавидна съдба. Черити не се съмняваше, че Скудър бе имал намерение да ѝ пощади живота. Но тя не беше сигурна дали той може да удържи обещанието си.

Тя пропъди мислите си и се опита да огледа околността през надрасканото предно стъкло. Наподобяващото на пламтящо огнено кълбо слънце се бе издигнало на половин педя над хоризонта и я заслепяваше, така че тя не можеше да разпознае почти нищо освен остри, черни сенки, но поне видя, че опожарената пустинна местност се бе превърнала в бедна степ. Пред тях, може би на разстояние две или три мили, се издигаше нещо, което изглеждаше като силует на град, но се струваше на Черити някак чуждо. Много от петдесетте мотоциклета, които ескортираха колоната от товарни коли, бяха заминали напред, докато останалите бойци на Скудър бяха останали в бункера, на лов за оцелелите, които искаха да се скрият в лабиринтните проходи и галерии на СС Нула-едно. Черити се надяваше, че поне някои от тях ще могат да избегнат опасността.

Слънцето се издигаше бързо и когато се приближиха, Черити видя, че това, което бе смятала за град, в действителност бе останки от град. За момент гледката обърка Черити, преди тя да разбере какво означава това. Тя помисли за синкаво-белия огън, който бе паднал от небето, малко преди тя да стигне бункера. Бяха ли достатъчни шестдесет години, за да намалее лъчението до поносима степен? Не бе сигурна.

— Скоро ще пристигнем — каза Раул, комуто не бе убегнало нейното беспокойство. — Тесни ли са ти оковите?

Той се опита да се усмихне, но бе твърде уморен за това.

Черити погледна окованите си китки и глезени и поклати глава, но не отговори, Не за първи път заместникът на Скудър се опитваше да поведе разговор с нея, но досега тя изобщо не бе реагирала. Тя не харесваше Раул и това неприемане далеч надхвърляше инстинктивната антипатия, която изпитваше към всички „хищници“. Страхуваше се от Раул, макар че той се отнасяше добре с нея и съжалението, с което я бе оковал във веригите, изглеждаше истинско.

„Хищникът“ се опита отново да каже нещо, но само вдигна рамене, когато Черити обърна демонстративно глава и продължи да гледа през прозореца. Тя не искаше да говори с Раул. Нито с него, нито с който и да било друг.

Градът се приближаваше бързо. Бе улучен от бомба. Руини и купища развалини оформяха гледката, която бе повече от ужасяваща. По никаква случайност само един самотен ръждясал стоманен стълб пробождаше нощното небе като предупредителен паметник.

Колоната намали ход и накрая се движеше почти със скоростта на пешеходец, след което достигна част от опожарения град, който донякъде създаваше впечатление за човешки живот. И тук повечето къщи представляваха изгорени развалини, но останките от коли и планините от отломки бяха разчистени и тук-таме зад някой затъмен прозорец гореше огън. Пред някои къщи бяха спрени мотоциклети.

Най-сетне Раул спря и отвори вратата, но не изключи двигателя.

Черити видя, че другите камиони продължиха нататък.

С няколко бързи крачки Раул заобиколи колата, отвори вратата откъм нейната страна и й направи знак да слизга. Едновременно с това той отстъпи крачка назад и сложи ръка върху пистолета, пъхнат в колана му.

Ако не бе толкова уморена, Черити щеше да се засмее. Тя почти нямаше сили да слезе от колата, но въпреки това не посмя да се хване за него. Изглежда, че Раул изпитваше значителен респект към нея.

— Къде ме водиш? — попита тя.

Не бе се надявала на отговор, но все пак го получи:

— При Скудър. Той вече чака.

Раул посочи с глава къщата, пред която бяха спрели. Бе триетажна постройка, която трябва да е била училище или административна сграда. Вратите и прозорците й бяха непокътнати.

„Палатът на Скудър“, помисли си тя подигравателно, но и с известен страх. Питаше се какво би могла да очаква.

Двама други „хищници“ застанаха до нея, когато влизаха в къщата, а трети зае мястото на Раул зад волана и подкара камиона. Черити се питаше потиснато дали отново ще види някога тези мъже и жени. Макар и да знаеше, че не е така, тя все още се упражняше за онова, което се бе случило.

— Нататък — посочи с глава Раул една врата съвсем в края на коридора и направи подканващ жест. Черити закрачи малко по-бързо, изчака, докато вратата се отвори, и влезе наведена през ниския вход.

Тя не знаеше какво бе очаквала — някаква варварска тронна зала или може би килер, пълен с вехтории и плячка, ярки пъстри плакати и оръжие по стените, или може би дори група хора с татуирани гърди... нещо, което би подхождало на външния вид на „хищниците“. Но стаята, в която я въведе Раул, бе изненадващо безцветна и светла — една единствена гола маса, няколко евтини пластмасови стола в различни цветове, библиотека до стената и тясно легло, почти като нар. Тронната зала на Скудър приличаше повече на малко по-голяма манастирска килия.

Скудър я очакваше, но не беше сам. На три от пъстрите пластмасови столове седяха Найлс, Абн Ел Гурк и Нет. Погледите на Найлс и Гурк се рееха в празното пространство покрай Скудър, докато момичето ги гледаше, изпълнено със злоба. Черити прегълътна забележката, която почти се бе изплъзнала от езика ѝ. Все едно какво щеше да каже на Нет — това само би влошило още повече нещата.

Скудър посочи безмълвно един от столовете, изчака я да седне и я попита:

— Искаш ли нещо за пие?

Черити не отговори, макар че умираше от жажда. След секунда Скудър вдигна рамене и също седна. Създаваше почти потискащо впечатление за нерешителност. Сякаш сега, когато всички те бяха в ръцете му, той не знаеше какво да прави с тях.

— Имаш ли някой, при когото можеш да отидеш? — обърна се той към Нет.

Тя погледна нагоре. Бе малко объркана, но и недоверчива. След няколко секунди поклати глава.

— Не — каза твърдо тя. — Вие убихте всичките.

— Ще ми повярва ли, ако ти кажа, че съжалявам? — попита Скудър.

Нет мълчеше, но и Скудър не беше се надявал да получи отговор.

— Ще останеш тук, докато разберем как ще бъде всичко — каза той. — След това можеш да си отиваш. Но можеш да останеш и при нас.

— Колко великодушно! — каза сърдито Нет. — Винаги съм го желала.

Скудър сбърчи чело. За момент изглеждаше, че ще избухне. Но той само поклати глава и метна с ръка на двамата „хищника“, които бяха дошли с Черити и Раул.

— Изчезвайте! — Мъжете го послушаха. Скудър изчака вратата да се затвори зад тях, а после се обърна към Раул. — Опитай се да намериш Даниел — каза той. — Извикай ме, ако се обади. Искам лично да разговарям с него.

Раул кимна, мина покрай Черити и напусна стаята през втора врата, която тя не бе забелязала досега. Тяолови бегло тясно стълбище с необлицовани бетонни стени. Незабелязано си бе поела дъх, когато Раул напусна стаята. Особеното чувство, което усещаше в негово присъствие, не бе изчезнало през цялото време.

— Даниел? — каза тя. — Не е ли той тук?

Изглежда, че Скудър бе изненадан. А след това се усмихна, сякаш тя бе казала нещо глупаво.

— Не — отвърна той. — Но ще се запознаеш с него. Той изгаря от нетърпение да те види. И вас също, командире — добави той, обръщайки се към Найлс.

Найлс погледна нагоре и за първи път, от както Черити бе влязла, в очите му можеше да сеолови нещо като живот.

— Не знаете какво правите, глупак такъв! — каза той. — Разрушихте всичко.

Скудър вдигна безразлично рамене.

— Поне върша нещо, старче — каза той. — Не се завираме под земята и не се държим така, сякаш нищо не се е случило. — Той направи заповедническо движение с ръка, когато Найлс искаше да възрази. — Не съм ви довел тук, за да споря с вас, старче — продължи той.

— Така ли? — отвърна Найлс. — А защо тогава...

— За да...

Скудър сви яростно юмрук, но в последния момент отново се овладя и седна обратно на стола си. Но само за секунда. После скочи отново, така буйно, че столът му се преобърна с трясък, и със жест заповяда на Черити да го следва. Отвори гневно вратата, през която току-що бе изчезнал Раул, издърпа Черити нетърпеливо през нея и отново я затръшна след себе си.

— Този упорит стар глупак — каза той, докато се изкачваха един до друг по стръмната бетонна стълба. — Опитвам се да му помогна, но той просто не иска да го разбере.

Черити го погледна объркано. Забележката на Скудър дойде толкова ненадейно, че в първия момент тя не знаеше какво да мисли. „Хищникът“ бе странно променен. Бе станал несигурен и нервен, сякаш нещо много сериозно го занимаваше.

Достигнаха малка, осветена само от една гола крушка стая, която съответстваше на представите на Черити за бърлога на „хищниците“. Вероятно Скудър бе домъкнал тук всичко, което бе намерил в развалините на града. До тавана бяха натрупани сандъци и кашони, а на срещуположната стена висеше наистина впечатляваща колекция от оръжия. Пред една малка масичка стоеше Раул, а върху нея без особена изненада Черити откри радиостанция с монитор. Той бе включен и показваше едно преплетено, кървавочервено „М“.

Изглежда, че господа мороните имаха склонност към драматичното, но им липсваше оригиналност.

Скудър направи гневен жест с ръка към Раул.

— Изчезвай! И внимавай онези там горе да не направят някоя глупост!

Раул искаше вероятно да възрази, но Скудър му хвърли толкова студен поглед, че той сведе глава като пребито куче и побърза да изпълни заповедта му. Черити потрепери, когато той мина край нея.

— Не го харесващ, нали? — попита внезапно Скудър.

Черити се обърна към него и едва сега разбра, че вероятно чувствата ѝ са изписани твърде ясно върху лицето.

— Не — призна тя. — Той ми е неприятен.

— На мен също — кимна Скудър. — Но е добър човек. Един от малкото тук, на които имам доверие. А може би единственият.

Той сви рамене, обърна се към радиоприемника и почти враждебно се втренчи в мигащото „М“ върху екрана. Черити понечи да каже нещо, но внезапно със сигурност изпита чувството, че Скудър няма да отговори. Отново и още по-силно тя усети, че нещо става в него.

За да каже все пак нещо, тя посочи индианския накит от пера, обграждащ като корона оръжейната колекция на Скудър.

— Истински ли е? — попита тя.

Скудър дори не погледна нататък, но все пак кимна:

— Беше на баща ми. А преди това на неговия баща.

Измина известно време, докато Черити разбере. А сетне погледна изненадано Скудър.

— Ти си индианец?

— Хопи — поправи я Скудър. — Вие ни наричахте индианци. За много от нас това е обидна дума.

От радиостанцията прозвуча пронизителен писукащ тон и Скудър явно се стегна. В движенията му се прокрадна израз на напрежение. Червеното „М“ върху екрана примигна за секунда и отново застине неподвижно. А после от уреда прокънтя глас:

— Скудър! Хванахте ли ги?

Черити изтръпна. Предаването беше лошо и гласът бе изопачен, но това бе глас, който вече беше чувала! Над рамото на Скудър тя погледна невярващо екрана.

— Какво става? — продължи нетърпеливо гласът, след като Скудър не отговори. — Хванахте ли ги?

И този път Скудър не отговори. Вместо това той хвана грубо Черити за рамото, издърпа я към вратата и я постави така, че лицето ѝ да попадне в обсега на камерата.

В продължение на няколко секунди не се случи нищо. Червеното видеооко под екрана я гледаше втренчено и Черити усещаше все повнарастващо вътрешно напрежение, когато си мислеше за гласа, прозвучал от приемника.

Червеното „М“ на екрана започна да трепти и угасна. За първи път, откакто Скудър беше чул гласа на Даниел, сега видя и лицето му.

А също и Черити.

— Стоун! Вие? Вие сте... Вие сте Даниел? — гласът на Черити изразяваше смесеното с ужас недоверие сто пъти по-ясно, отколкото думите ѝ биха могли да го изразят. Гледката я парализира.

Лицето от екрана кимна.

— Радвам се, че отново ме познавате, капитан Леърд, след всичкото това време — каза Стоун. — Всъщност аз съм онзи, когото нашият приятел Скудър нарича Даниел. Истинското ми име никога не ми е харесвало.

— Но... как така? — промълви Черити. — Защо вие? Как... как така вие сте...?

Стоун я прекъсна с нетърпелив жест.

— Мога да си представя объркването ви, капитан Леърд — каза той. — Но обяснението е съвсем просто. Аз се събудих преди вас. Надявам се, че малката ми защитна мярка в хангара ви е предпазила от тежки наранявания.

— Преди мен? — промърмори тя автоматично и без в действителност да знае какво казва. — Но...

— Точно три години — прекъсна я Стоун. — Електрозахранването на вашата камера издържа малко по-дълго от моето.

Той се усмихна и продължи:

— Това е толкова просто! Опитах се да ви събудя, но... не разбирам много от компютри. Не исках да ви убия по погрешка. Затова предпочетох да ви оставя да спите и да потегля на своя глава. Но, естествено, оставил едно малко... приспособление, което да ме уведоми, щом напуснете бункера.

— Но как така... — Черити мълкна внезапно, погледна за секунда Стоун със широко отворени очи и внезапно почувства как в нея се надига вълна от неимоверен гняв.

— Вие... Вие работите за...

— За мороните, да — каза Стоун. — И вие скоро ще го вършите, любов моя.

— Аз? Вие сте луд!

— По никакъв начин — отвърна сухо Стоун. — О, и аз не мислех по-различно от Вас, когато се събудих, повярвайте ми.

Той се засмя горчиво и продължи:

— Стоун срещу целия останал свят... И вие ще разберете, че е безсмислено да се бориш срещу тях.

— Вие... Вие, жалък предател — измърмори Черити.

Стоун отново се засмя. Изглежда, че обидата не го смущи особено.

— Спомнете си какво ви казах, когато се видяхме за последен път. Искам само да оцелея.

— Като продавате народа си на орда подземни чудовища?

— Сега не е момент да спорим за това — каза меко Стоун. — Но имаме много време за разговори.

Черити не отговори. В главата ѝ цареше пълен безпорядък. Беше разбрала само, че Даниел е Стоун, мъжът, който я бе принудил да се качи в камерата, докато светът около тях се разпадаше на парчета, и че очевидно той работи за нашествениците.

— Но защо? — прошепна тя. — Стоун... вие не можете да... да работите за тези чудовища! Със собствените си очи видяхте какво сториха те!

— По-късно — каза още веднъж Стоун. Внезапно лицето му доби отегчен вид и на Черити ѝ се стори, че в ъгълчетата на устата му забеляза твърд, циничен израз.

— Моля ви, Стоун — започна пак тя, но той отново я прекъсна.

— По-късно. Не се беспокойте, ще се разпоредя да ви доведат тук колкото е възможно по-бързо. Дотогава никой няма да ви стори нищо. Скудър?

Скудър мина край нея и погледна в обектива на камерата.

Изглеждаше объркан.

— Да?

— Ще подгответиши всичко. Ще изпратя един планер да посрещне капитан Леърд. Дотогава ще се държиш с нея като с гост, ясно ли е? Отговаряш лично за сигурността ѝ.

Стоун говореше много бързо, сякаш притиснат от недостиг на време.

— Аз ще дойда лично с планера и ще я посрещна. До утре.

Черити видя как той протегна ръка, сякаш искаше да изключи радиостанцията.

— Почакай! — каза нервно Скудър.

Стоун погледна нетърпеливо.

— Какво още има?

Скудър се колебаеше.

— Ние... намерихме подземните — отвърна той.

— Знам — каза неохотно Стоун. — И?

— Пленниците — отговори Скудър. — Какво да правим с тях?

Много са, за да ги задържим тук.

— Пленници? — Стоун сбръчка гневно чело. — Взели сте пленници? Това... не беше предвидено.

— Те се предадоха — обясни Скудър. — Почти без борба. Нямаха никакъв шанс и го знаеха.

Стоун помисли за момент, а после сви рамене.

— Убийте ги — каза той.

Черити едва потисна гневния си вик. Скудър също бе явно смутен.

— Не... не говориш сериозно, нали Даниел? — запъна се той. — Ти са над четири...

— Разбра ли заповедта ми? — прекъсна го хладно Стоун.

Скудър се вцепени и нещо в очите му угасна. А после кимна. Движението беше отсечено като на кукла, водена на конци.

— Да — каза той. — Разбрах.

Стоун кимна. Екранът угасна.

12.

Черити беше сама със Скудър в голямата, почти празна стая, която му служеше като спалня и всекидневна. Нет, джуджето и Найлс бяха отведени незнайно накъде, а след известно време бе заминал и Раул, след като напразно се бе опитал три пъти да заговори Скудър и бе очаквал напразно отговор. Никой освен Черити не знаеше още за заповедта за убийството, дадена от Стоун, но Раул би трябало да е твърде глупав, за да не усети, че се бе случило нещо, което бе потресло Скудър до дълбините на душата му. Бяха яли почти без да си говорят, а погледът на Скудър все още се рееше в празното пространство. Черити прочете в очите му такъв ужас, сякаш бе погледнал направо в ада.

— Какво ще правиш? — попита тихо тя.

Когато я погледна, Скудър бе побледнял.

Черити усети колко е мъчително за него да реагира на въпроса ѝ.

— Не може да го е казал сериозно — измърмори той. — Той... той не може да иска от мен да направя това.

— Напротив — прошепна Черити. — Може. Стоун е побъркан.

Скудър преглътна мъчително. Ръцете му трепереха.

— Ти го познаваш?

— Да — отговори Черити и веднага се поправи, — тоест не. Познавах го, но то... бе много отдавна. Онзи Стоун, когото познавах, беше друг.

— И той идва от същия свят, откъдето си и ти, нали? — попита Скудър.

— Бяхме заедно, когато бункерът бе нападнат — отвърна тя. — Негова бе идеята да бъдем приспани в хладилната камера. Аз изобщо не го исках. Той ме принуди.

— Значи тогава всичко, което старецът разказа, е истина?

— Найлс ли? — кимна Черити. — Естествено. Светът не е бил винаги такъв, какъвто го познаваш.

Тя се усмихна тъжно, облегна се назад в неудобния пластмасов стол и го погледна замислено. През прозореца нахлуваше жълта

слънчева светлина, на фона на която профилът му изпъкваше остро и ясно.

Внезапно тя се запита как така не бе забелязала веднага какъв е той.

— Ти не трябва да работиш за тях, Скудър — каза тя. — Точно ти не трябва.

— Така ли? — погледна я той.

— Ти си инди... хопи — коригира се тя. — Тази страна тук някога ви е принадлежала. Било е отдавна, но все пак навремето един народ е властвал тук.

— Докато са дошли белите и са ни изгонили, да — каза грубо Скудър. — Зная тези истории. Баща ми ги е разказвал много често.

Той направи гримаса и продължи:

— А после са дошли мороните и са прогонили вас. Каква е разликата?

— Може би няма разлика — призна Черити, — но ние поне бяхме хора. И ние сме... станахме приятели. Било е необходимо много време, но накрая нашите два народа се превърнаха в един.

— Така ли? — попита горчиво Скудър. — Така ли е? Баща ми беше на друго мнение.

— А може би е бил прав — каза Черити. Самата тя бе малко изненадана от лекотата, с която изрече тези думи. Но това не ѝ попречи да добави: — Може би трябваше да изминат още двеста години, докато започнем да се възприемаме и уважаваме взаимно, но бяхме на верен път.

— А с мороните това никога няма да ни се удаде, нали? — кимна яростно Скудър. — Това ли искаш да кажеш, или? Какво да правя? Да си нарисувам лицето и да изровя бойната томахавка? Да насьсквам „хищниците“ срещу ездачите?

Той разтърси гневно глава.

— Те няма да го сторят, Черити. Не ги познаваш. Мислиш, че са варвари, но не са. По своеобразен начин и те са така горди и свободни като тебе.

— Но ти си тихен водач.

— Само докато ги ръководя добре — отвърна Скудър. — Слушат ме, защото ми вярват, Черити. А не защото се страхуват от мен.

— А ти слушаш Стоун — добави Черити. — Защото му вярвали?

Скудър мълкна засегнат. Но тя усети, че той няма да отстъпи — а и как би могъл да отстъпи?

— И какво ще правиш? — попита най-сетне тя. — Какво ще правиш, когато Стоун дойде и види, че си пренебрегнал заповедта му?

— Кой ти казва, че ще го направя? — попита Скудър колебливо.

— Аз — отвърна уверено Черити. — Не можеш да ме залъгваш, Скудър. Не знам как си дошъл тук и какво търсиш при тези... тези „хищници“, но знам, че не си убиец. Не можеш да убиеш четиристотин души.

Скудър мълчеше. Ноктите му драЩеха нервно по плата на масата. Очевидно той не забелязваше това. Черити си помисли, че бе имала право — нещо ставаше със Скудър. Даниел го бе изправил пред едно решение, което той не можеше да вземе.

— Защо си тук? — прошепна внезапно той. Черити понечи да отговори, но тогава разбра, че това не бе въпрос.

— По дяволите, защо не си останала там, където си била? Всичко бе добре, преди да се появиш ти.

— Не е било — възрази Черити. — Просто ти не си го забелязвал.

В продължение на десет, двадесет безкрайни секунди Скудър я гледаше втренчено и тя усещаше, че нещо в него се е задействало като последната миниатюрна снежинка, която срутва лавината. Той стана внезапно, обърна се и плесна силно с ръце. Вратата зад гърба на Черити се отвори и влезе Раул.

— Доведи Найлс — каза Скудър — и този Марк. А също и джуджето, и онази пустинничка. Бързо!

— Какво си намислил? — попита Черити, след като Раул си бе отишъл.

Скудър я погледна почти с омраза.

— Нещо, което много ще те зарадва — каза гневно той. — Ще се самоубия.

След половин час доведоха Найлс, Марк, Гурк и Нет. Скудър отпрати мъжете, които ги бяха придружавали, но махна с ръка, когато

Раул понечи да се присъедини към тях и му направи жест да седне.

Скудър също седна. Известно време в стаята цареше тягостно мълчание. Асетне той се обърна към Гурк.

— Трябаше наистина да те убия, джудже — каза той. — Ти уби един от хората ми.

Гурк направи гримаса.

— Никой не може да убие Абн Ел Гурк — каза уверено той. — Имате нужда от мен.

— Светът няма да пропадне без теб — отговори Скудър и вдигна неохотно ръка, когато Гурк понечи да възрази. — Но ти имаш право — може би наистина все още се нуждая от теб. Поне в момента. Можеш ли да преведеш четиристотин человека през равнината...?

— Няма никакъв проблем — каза Гурк и Скудър продължи равнодушно:

— ... без ездачите да забележат това?

Гурк отвори широко очи и се втренчи в него. Марк и Найлс също си размениха изненадани погледи. Само в очите на Нет проблесна нещо като презрение.

— Защо? — попита недоверчиво Марк.

— Защото трябва да изчезнете — отговори Скудър, без да го погледне. — Вие и хората ви.

— Може би само така си говори — каза Нет. — Не му вярвайте. Това е трик. Вероятно ще ви закара в пустинята и ще ви довърши там на спокойствие.

— Какво може да значи това — да изчезнем? — попита Найлс.

— Пускате ни... да си вървим?

Скудър се усмихна разочаровано.

— Какво си мислехте, старче? — попита той. — Вие сте повече от нас. Смятате ли, че бихме имали време и желание да се грижим за четиристотин пленници? Трябва да се махате, и то възможно най-бързо. И толкова надалеч, колкото е възможно.

— Не вярвам на нито една негова дума — каза Марк. — Това е смешно — първо неговите... неговите създания ни нападат, а после отново ни пускат да си вървим, сякаш нищо не се е случило. Как така?

Скудър мълчеше, но вместо него отговори Черити.

— Защото Даниел издаде заповед да ви убият — каза тя. — Всичките.

Марк побледня, а Найлс и Нет я погледнаха недоверчиво. Само по лицето на Гурк не личеше дори и следа от изненада. Също и Раул не показа признания на учудване. Черити се отмести инстинктивно върху стола си малко по-далеч от „хищника“. Неприятното усещане, което винаги изпитваше при неговата близост, сега бе още по-силно.

— Това... истина ли е? — попита колебливо Найлс.

Скудър кимна:

— Да. Но няма да ви сторя нищо.

— Даниел няма да се зарадва особено на това — каза Раул.

Скудър го стрелна гневно с поглед.

— Даниел — отвърна ядосано той — няма да узнае изобщо за това. Ти ще вземеш два или три камиона и ще се върнеш в бункера. Ще докарате всички мъртвци, които намерите. Дори и нашите собствени момчета. Напъхайте ги в униформи!

Раул направи гримаса:

— Това е лудост! Даниел ще...

— Момчетата ще запалят огън вън пред града — продължи нервно Скудър. — Ще изгорим няколко автомобилни гуми и малко отпадъци. А върху тях ще положим мъртвците.

— За да помисли Даниел, че сме убили всичките? — усмихна се Раул насила. — Няма да ти мине номера!

— Може и да мине — възрази Скудър. — Даниел няма причина да не ни вярва. А и вие ще потвърдите историята — погледна той Найлс.

Найлс кимна, но веднага след това разтърси глава и се усмихна тъжно.

— Приятелят ви има право, Скудър — каза той. — Даниел никога няма да повярва на това.

— Имате ли по-добра идея? — кипна Скудър. — Какво, по дяволите, да направя? Да убия всички ви? Или да не правя нищо и да гледам как Даниел убива всички нас?

— Би могло да се направи нещо — намеси се Гурк. — Ако Нет ми помогне, може би ще намерим някакво скривалище. Но ще можем да вървим само нощем. Е? — погледна той пустинничката.

Нет кимна неохотно.

— Наистина нямам друг избор, нали? Но това е глупост!

— Не му вярвам — продължи да упорства Марк. — Това е клопка!

— Затворете си най-после устата, идиот такъв! — изсъска Черити. — Можете да останете и тук!

— Стига! — каза остро Скудър. — Ще направим следното: ще се върнете при хората си и ще подгответе всичко за отпътуването. Ел Гурк и Нет ще ви поведат на път веднага щом се стъмни. Ще ви дадем толкова вода и храна, колкото можем — но ще бъде трудно.

Марк го погледна:

— А сега очаквате да ви бъда благодарен, така ли? — попита той.

— Не — отвърна сърдито Скудър. — Очаквам, че ще си държите езика зад зъбите и ще правите това, което изисквам от вас.

Той завъртя ядосано глава и стрелна с поглед Раул.

— А ти? Какво още чакаш?

Раул стоеше покорно. Но не си тръгна.

— Няма да успееш — каза строго той. — Даниел ще унищожи всички ни.

Скудър се засмя неодобрително.

— Едва ли. Той все още има нужда от нас и го знае съвсем точно. Какво става с теб, Раул? Страхуваш ли се?

Раул не отговори. Обърна се с рязко движение и затръшна вратата след себе си.

Времето течеше бавно. Марк бе върнат при хората си, които бяха затворени в един подземен гараж някъде в западната част на града, за да подгответи всичко за заминаването, докато Скудър, Нет, Найлс и Гурк обсъждаха още хиляди подробности, от които Черити не разбра почти нищо. Докато ги слушаше, я обземаше едно особено чувство за нереалност и ѝ бе все по-трудно да вярва, че предложението на Скудър е сериозно. Внезапно тя разбра недоверието на Марк. Едновременно с това ѝ се струваше много подло да не му вярва. Чувстваше се така, сякаш той чете ясно мислите ѝ върху лицето ѝ всеки път, когато поглеждаше към нея, тя бързо отместваше погледа си. Разбираще съвсем точно, че Скудър не бе и наполовина толкова откровен и благороден, както тя бе допуснала в първия момент: просто Даниел го бе изправил пред решение, което той не можеше да вземе. Спокойствието му бе само привидно. В душата му бушуваща страхотна борба. Черити бе почти сигурна, че хубавият му план ще се

провали. Стоун-Даниел трябва да е пълен глупак, за да се хване на лъжата на Скудър. Но нямаха друг избор. Въпреки това би могло да не стане.

И то не стана.

Раул се върна два часа, след като бе напуснал града. Но не беше сам.

13.

Бяха шестима — петима от големите като танк, кафяви, подобни на бръмбар създания, които Нет и „хищниците“ наричаха ездачи, и едно почти двойно по-голямо, но много по-слабо Нещо, което напомняше на Черити на дебело водно конче и което се движеше толкова несръчно на късите си крачка, че бе ясно, че въздухът бе единственият му елемент. На врата на всяко от тези чудовища седеше по едно от онези четириръки, подобни на насекоми същества, с които Черити вече няколко пъти се бе сблъсквала лице в лице.

Само огромното водно конче носеше двама ездачи — един от онези с четирите ръце и Раул.

— Това вече не е случайно — измърмори Скудър.

Изглеждаше повече объркан, отколкото изплашен. Бяха излезли от къщата, както и дузина други „хищници“, примамени от изненадващото появяване на мороните. И още продължаваха да прииждат. В момента, в който шестте огромни създания се промъркваха нагоре по улицата, мястото пред и зад тях се запълваше със странно облечени фигури.

Досега Черити бе смятала съвсем автоматично, че гледката на извънземните чудовища трябва да е ежедневие за Скудър и „хищниците“ му, но изведенъж тя разбра, че това изобщо не е вярно. Този град тук принадлежеше на „хищниците“ и огромните създания нямаше какво да търсят в него, също като няя или Найлс и хората му. Вече се долавяше напрежението, което внезапно бе увиснало във въздуха.

„Хищниците“ бяха учудващо спокойни, почти дисциплинирани, но Черити усещаше, че те не гледат на ездачите като на приятели. За тях те бяха по-скоро пришълци.

— Твойят приятел изглежда иска да ни натопи — каза Гурк. — Още отначало нямах доверие на този плъх.

Скудър направи ядно движение с ръка.

— Бъди спокоен — изсъска той. — Искам да чуя какво искат.
Вероятно това не означава нищо.

Но Черити усещаше, че и той самият не вярва на това. Въпреки това и тя хвърли предупредителен поглед на Гурк, огледа се неловко и последва Скудър, който бе тръгнал срещу процесията на чудовищата.

Гигантите спряха. Скудър погледна изпитателно най-предния ездач, обърна се и невъзмутимо се приближи към титаничното водно конче.

Няколко „хищника“ — „трябва да са повече от сто“, помисли си Черити — понечиха да се присъединят към него, но Скудър ги отпрати раздразнено с ръка. На две крачки от огромното водно конче той спря и сви глава в раменете си. Изглеждаше като джудже пред огромното насекомо.

— Здравей, Раул — каза спокойно той. — Идваш твърде рано. И както виждам, си довел скъпи посетители.

Раул бе твърде надалеч, за да може Черити да забележи някаква реакция върху лицето му, но когато той отговори, гласът му прозвучава нервно:

— Съжалявам, Скудър — каза той. — Те... те ме срещнаха на половината път.

Той посочи с глава черния, брониран, подобен на насекомо воин пред себе си:

— Това е Рен. Даниел го изпраща.

— Даниел, така ли? — поклати Скудър глава, сякаш този отговор го забавлява. — Няма ли да слезеш, Раул? — попита той безобидно. — Много е трудно да се говори, след като трябва да гледам нагоре към тебе.

Раул се колебаеше. Дори и Черити не забеляза, че той размени много дълъг, почти съучастнически поглед с Рен, преди да изпълни най-сетне заповедта на Скудър. С движение, което бе толкова свободно, сякаш го бе правил безброй пъти, Раул скочи от врата на водното конче и стъпи, пружинирайки, на земята пред Скудър.

Последният го изгледа студено, а после се обърна и махна с ръка на Черити.

Тя се помръдна против волята си. Всяка отделна крачка ѝ костваше големи усилия и колкото повече се приближаваше до наподобявящите насекоми чудовища, толкова по-трудно ѝ ставаше.

Беше както никога, в космическия кораб, когато за първи път бе застанала срещу чуждата техника на подземните, и по-късно в Ню Йорк, при борбата срещу чудовищата. В нея се надигна неописуемо усещане за нещо чуждо и лошо, което бе олицетворение на душата на тези титанични създания. Внезапно тя почувства със сигурност, че Найлс е бил прав, като твърдеше, че мороните символизират тъмната страна на космическите сили.

Скудър направи сложно движение с ръка, което се отнасяше както за нея, така и за Рен.

— Смятам, че Даниел го е изпратил, за да посрещне капитан Леърд — каза той. — Твърде рано е. Кажи му го.

Раул преглътна нервно. Страхуваше се, това бе очевидно. Обърна се несигурно, сви глава в раменете си и извика няколко думи към Рен на някакъв писклив, напълно неразбираем език, който сякаш се състоеше само от свирещи и писукащи звуци.

— Приятелят ти е много талантлив — каза тя.

Скудър кимна, без да отговори, но Раул чу ясно думите. Той погледна нервно Черити и едва след известно време отново се обърна към Рен. Ездачът, наподобяващ водно конче, отговори на същия език, който явно владееше несравнено по-добре от Раул.

— А сега? — попита Скудър коварно.

Раул се поколеба за момент.

— Той... той казва, че не знае нищо за капитан Леърд — каза най-сетне той. — Казва, че Даниел... го е изпратил, за да... за да контролира екзекуцията.

— Така ли каза? — гласът на Скудър не прозвуча особено изненадано.

Раул сведе поглед и замълча.

— Знаеш ли какво, Раул? — продължи след секунда Скудър, все още със същия почти безразличен тон. — Не вярвам на нито една твоя дума.

— Какво искаш да кажеш? — попита Раул.

— В последно време стават твърде много случайни неща — отвърна Скудър. — Срещнал си ги съвсем случайно, нали? Също така случайно както завчера, когато те изпратих обратно. Знаеш ли, през цялото време се питах откъде Даниел знае, че тя търси подземните.

— Откъде да знам? — каза Раул пресилено. Оглеждаше се нервно наоколо. Улицата около колоната ездачи сега бе почерняла от „хищници“.

— Вече си мисля, че знаеш — каза спокойно Скудър. — Нашият приятел Даниел е винаги твърде добре информиран, не смяташ ли? Така добре, сякаш тук има някой, който го държи в течение на нещата.

— От редиците на хищниците долетя заплашителен ропот. Няколко мъже се приближиха, но спряха отново, тъй като едно от наподобяващите бръмбар същества вдигна застрашително глава.

— Твърдиш, че съм шпионин ли? — попита дръзко Раул.

— Да — кимна Скудър.

Измина известно време, докато Раул успее да реагира. А когато го направи, явно бе разбрал, че няма смисъл да продължава да лъже. В очите му проблясваше упорство.

— Добре, имаш право — каза сърдито той. — Работя за Даниел.

Някъде зад него прокънтя яростен вик. Черити видя как няколко „хищника“ се приближиха. Бяха извадени няколко ножа. Някой сне предпазител на пушка.

Скудър вдигна припряно ръка.

— Не — заповяда той. — Нека говори!

— Работя за Даниел — повтори упорито Раул. — И? Всички ние го правим, нали?

— Ти си един жалък, малък предател — каза хладно Скудър.

— Ах, такъв ли съм? — вдигна предизвикателно брадичката си Раул. — А може би съм само малко по-разумен от теб.

— Като ни шпионираш?

— Като се грижа за това, да не бъдем всички убити — изкрещя Раул. — По дяволите, наистина ли си мислеше, че тази идиотска идея ще мине? Нямаше да можеш да измамиш Даниел дори и за пет минути — разтърси той гневно глава. — Твърде мекушав си, Скудър — каза той. — Рискуваш живота на всички тук, за да... за да спасиш тази паплач.

Скудър го погледна крадешком.

— Какво ще бъде това, Раул? — попита той. — Малък дворцов преврат? Към поста ми ли се стремиш?

— Не — изръмжа Раул. — Стремя се към това да оцелея.

— И затова ли ни продаде на Даниел? — попита спокойно Скудър.

— Продал! — изфуча Раул. — Събуди се най-сетне, Скудър! Сънуващ, ако вярваш, че би могъл да направиш нещо без съгласието на Даниел. По дяволите, да, аз работя за него, но го направих заради нас. Наистина ли смяташ, че дори и един-единствен от нас би бил все още жив, ако той не го желаеше?

— И какво предлагаш? — попита Скудър все още с този спокоен, почти равнодушен тон. — Да застреляме четиристотин человека само защото Даниел иска така?

За секунда настъпи тишина; абсолютна тишина, но Черити успя да прочете ужаса, изписан по лицата на „хищниците“. Никой освен нея и Раул не знаеше досега за заповедта на Даниел. Тя започна да се пита дали въпреки всичко не бе преценила грешно „хищниците“.

— Нямаш друг избор — каза упорито Раул. — Те или ние.

— И ти вярваш, че ще приема това? Откога си при нас, Раул? Десет години? И през цялото това време не си разбрали, че не позволяват някой да ни дава предписания. Дори и Даниел!

— Идиот — каза студено Раул. — Нищо не си разбрали, Скудър. Още от началото останахме да живеем тук, защото мороните го искаха.

— Той посочи сърдито ездачите зад себе си. — Те са истинските господари тук!

— О, да, и вие се чувствате толкова добре под тяхното робство — намеси се Найлс. — Дават ви няколко пушки и гориво и само наблюдават как вършите мръсната им работа, а за благодарност също ви убиват, без да забележите.

Скудър го погледна объркано.

— Какво означава това?

Найлс сви гневно устни:

— Не исках да ви го казвам — отговори той. — Исках да видя как всички вие загивате, Скудър. Но сега... — Той направи широко движение с ръка. — Кой ви разреши да живеете в този град? Даниел ли?

Скудър кимна объркано, а върху лицето на Раул се появи израз на неописуем ужас.

— Да. Защо?

— Защото той ви убива, вашият фамозен град — отвърна твърдо Найлс.

— Какво искаш да кажеш?

Найлс се усмихна иронично.

— Никога ли не си си задавал въпроса какво се е случило, че този град е бил разрушен? — попита той. — Не? Аз искам да ти кажа: от атомна бомба. Тук всичко е облъчено. Било е отдавна, но лъчението все още е достатъчно, за да ви убие някога.

— Това не е истина! — запротестира Скудър.

— Не е ли? — засмя се ядосано Найлс. — Не умират ли хората ти понякога просто така? Не страдате ли от болест, при която първо получавате обрив, а после ставате все по-слаби?

— Той лъже! — извика Раул, но не прозвуча особено убедително.

— Не — каза Черити. — Той казва истината.

— Ти изобщо не знаеш нищо! — изрева Раул. Той скочи яростно, сграбчи Черити за ръката и й нанесе удар.

И в същия момент, в който я докосна, тя го узна.

Внезапно тя разбра защо винаги се бе чувствала толкова зле в близост до него и защо попаденията на лазерното оръжие не го засягаха. Също така внезапно тя разбра, че не са само ездачите и четириръките воини-насекоми тези, чиято близост я смразяваше вътрешино като лед.

— Найлс каза истината — каза спокойно тя. — И Раул го знае съвсем точно.

Тя погледна Скудър.

— Той именно е от тях.

Изведнъж всичко се разви невероятно бързо. Скудър се обърна и погледна заместника си с разширени, невярващи очи, докато Раул отскочи назад срещу водното конче и светкавично бързо бръкна под якето си. В ръката му се появи малко, със сребърен блясък оръжие.

Скудър се хвърли настани, блъсна Черити, която залитна в обратната посока, и едновременно с това сграбчи секирата, която висеше на колана му. Пушката на Раул изстреля дебела колкото пръст, ослепителнобяла светкавица, но енергийният лъч не улучи Скудър, а попадна върху един от стоящите зад него „хищници“. Мъжът пламна като факла и за части от секундата се превърна в пепел, но Раул не стреля повторно.

Секирата на Скудър улuchi черепа му и го разцепи.

Никога през живота си Черити нямаше да забрави този миг. Раул отскочи назад и изпусна оръжието. От гърдите му се изтрягна пронизителен, свирещ тон, а главата му се отдели от тялото по протежение на една права, сякаш изтеглена с остро бръснарско ножче линия, не като рана, а така, сякаш тялото му се състоеше от две пластмасови половини, които сега се отделят една от друга.

А между тях се показа истинският Раул.

Съществото бе голямо колкото половин човешки ръст и имаше чер като нощта цвят. Тялото му бе почти безформено, едно трепкащо, пулсиращо Нещо, което се бе разпаднало на дузина различно големи сегменти и разполагаше с дузина сухи паяшки крайници. Големи колкото юмрук, безкрайно сърдити очи, гледаха втренчено Скудър и Черити.

И съществото в никакъв случай не бе мъртво или ранено. Бавно, с резки паякообразни движения, то изпълзя от маската на Раул, изправи се треперещо и поsegна с две от безбройните си ръце към оръжието си.

Но никога не го достигна.

Внезапно зад Черити прокънтя пронизителен вик, а после една голяма, тъмнокожа фигура профуча край нея и Скудър и се хвърли върху чудовището с широко разперени ръце.

Съществото, което бе изпълзяло от Раул, започна да се върти главозамайващо. Но то вече нямаше никакъв шанс. Найлс просто сложи край на всичко. Въртящото се Нещо се опита да хване пушката си и да я вдигне, но въпреки възрастта си, Найлс все пак беше човек почти двойно по-голям от чудовището и четири пъти по-тежък от него. Той сграбчи ръката на насекомото и я пречупи; едновременно с това другият му юмрук удряше непрекъснато в плоското лице на чудовището.

Внезапно прокънтя пронизителен, невероятно висок вик. Черити видя как двама от ездачите се обърнаха уплашено, а четириръкият на врата на водното конче поsegна към оръжието с трите си ръце.

Но той не довърши движението. Изведнъж в гърдите му се появи вибрираща дръжка на някакъв нож. Изтрещя изстрел, после втори и черният, брониран с хитин Рен се разпукна на хиляди късчета.

Тогава на тясната улица се разрази ад в истинския смисъл на думата. Навсякъде кънтяха викове и изстрели, тичащи фигури се бълскаха една в друга, а две-три други четириръки чудовища се преобърнаха от гърбовете на своите гигантски ездитни животни.

Скудър изкрештя бясно, втурна се в атака и повали още един от воините на насекомите от гърба на ездача му. Те паднаха на земята, вкопчени един в друг и изчезнаха под множеството напиращи „хищници“. Последният оцелял боец на Рен обърна животното си, измъкна оръжието си и започна да стреля безцелно в тълпата.

Бръмбарът направи гигантски скок напред, повали на куп почти дузина „хищници“ и ги сграбчи с ужасните си щипки. Черити чу пронизителен смъртен вик, който за момент заглуши дори и шума от борбата, а после изтрещяха отново изстрели и четириръкото чудовище се свлече безжизнено от гърба на животното си.

Но битката още не бе приключила. Гигантските бръмбари изпаднаха в паника — а те бяха също толкова ужасни противници, колкото своите ездачи. Черити видя как едно от животните, заслепено от страх, се втурна към фасадата на една къща и я разруши. Сградата се срути върху него, като погреба под себе си и повече от една дузина хищници.

Внезапно Черити разбра, че и самата тя не е вън от опасност.

Нямаше никакво оръжие, а огромното водно конче пред нея започна да вилнее. То се изправи с пронизително, чудовищно високо свирене, опита се да разпери криле и да излети нависоко.

Страховитата му опашка плющеше; дългото й колкото човек жило умъртви с едно единствено мощно движение четири-пет „хищника“, а изглеждащите толкова крехки крила просто насметоха половин дузина други мъже. Черити също видя една огромна сянка да се втурва към нея. Хвърли се инстинктивно на пода и чу вик. Крилата на водното конче улучиха един от мъжете зад нея и го повалиха като посечен от стъклен меч.

Изтрещяха залпове. Едно от огромните, подобни на дъждовна дъга очи на водното конче изгасна и в блестящата му броня се появиха малки, кръгли дупки. Но болката още повече подтикна чудовището към лудост. То се опита отчаяно да се засили, обърна се и в сляпа ярост започна да се хвърля върху всичко, което се движеше близо до него.

Страшните му челюсти посегнаха като гигантско двупръстово копито към Черити.

„Леърд! Настрана!“

Черити реагира инстинктивно, сякаш бе чула този вик. Обърна се със светкавична бързина, наведе се и закри лицето си с ръце.

На половин метър от нея прелетя дебел колкото пръст лъч от кървавочервена светлина, улучи хитиновата броня на водното конче точно зад главата и изгори в нея отвор с големина на монета.

Чудовището закрещя, изправи се на двата си задни крака и експлодира с такава сила, сякаш цялата енергия на лазерния лъч се бе освободила в тялото му.

Последното, което тя запомни в полуусъзнание, бе Абн Ел Гурк, който стоеше под вратата на къщата на Скудър, държеше лазерната пушка на Черити в малките си ръчички и с невъзмутимо спокойствие се прицелваше в друго огромно насекомо.

Трябва да е била в безсъзнание не повече от няколко секунди, защото когато се свести, битката бе отминала, но все още въздухът бе изпълнен със стонове и ридания. Черити се изправи. Виеше ю се свят и пулсиращата болка в темето ю бе станала твърде силна, но тя се преори с това, надигна се бавно и се изправи напълно.

Премигна няколко пъти, поглади с ръка лицето си, за да прогони световъртежа и едва тогава се огледа наоколо.

Гледката бе ужасяваща. Гигантските бръмбари и огромното водно конче бяха мъртви, както и ездачите им, но „хищниците“ бяха платили много висока цена за своята победа. Улицата бе задръстена от мъртвци — трябва да бяха много повече от дузина — а и от останалите „хищници“ почти никой не се бе отървал без рана. Много от ранените бяха получили толкова тежки наранявания, че не бе необходимо човек да е лекар, за да разбере, че няма да преживеят следващите часове.

На известно разстояние тя откри Скудър, който с отвращение гледаше остатъците от съществото, което някога бе Раул. Той изви бавно глава. Погледът му блуждаеше, а в очите му се отразяваше безграничничен ужас.

— Какво... какво, за бога, бе това? — прошепна той.

Черити мълчеше — а и какво би могла да каже? И тя самата не знаеше повече от него. Погледът ѝ се плъзна към трупа на Найлс, разсечен от някое от чудовищата и положен няколко крачки по-нататък на земята. Връхлетя я суров, безцелен гняв. Найлс бе неин приятел, но това сякаш бе преди повече от вечност.

Тя погледна обратно към съществото Раул и едва сега забеляза, че Скудър все още я гледаше и очакваше отговор.

— Не знам — сви тя безпомощно рамене.

— Може би бих могъл да ви помогна — каза някакъв глас зад тях. Марк се бе приближил незабелязано. — То е само предположение.

Той облиза с език устните си и напразно се опита да прикрие отвращението, което гледката на мъртвото чудовище бе предизвикала в него.

— Какво знаете? — попита Скудър.

— Това... това са само предположения — усмихна се Марк нервно. — Те... съществата, които познаваме досега, произхождат повече или по-малко от насекоми. Обикновено са ни известни само по-малките и маловажни видове от подземния животински свят.

— Стига сте гоувъртали, а говорете най-сетне по същество — прекъсна го грубо Скудър. — Какво се случи с Раул?

— Вероятно и той е бил някакъв вид паразит — каза Черити.

— Вие знаете? — погледна я изненадано Марк.

— Мороните нямат монопол върху чудовищата — възрази Черити.

Тя погледна напуканата обвивка, която по-рано беше човешко тяло.

Дори и от толкова близо не можеше да се установи дали това беше изкуствен продукт, или наистина човек, чиято клетъчна маса се бе преобразувала поради някаква необяснима метаморфоза. Тя с мъка откъсна очи от гледката и погледна Марк.

— И вие мислите същото, което и аз.

Погледът на Скудър блуждаеше нервно между нейното лице и това на Марк.

— Ще ми разрешите ли да участвам във вашия малък и досаден професионален разговор? — попита язвително той.

— Това не е тайна — каза Марк, Очевидно все още му беше трудно да говори напълно открито с мъжа, когото само преди половин

час бе смятал за свой смъртен враг. Изведнъж той се разсмя. — Но аз винаги съм смятал, че като истински индианец вие би трябвало да знаете всичко това много по-добре от нас.

Скудър смръщи поглед и Черити побърза да добави:

— Това, което смята Марк, е, че Раул — истинският Раул — е бил нападнат от някакъв вид паразит.

Скудър побледня.

— Вие смятате...

— Нещо го е разяждало отвътре навън, да — каза твърдо Марк.

— Вероятно от години той не е бил вече истинският Раул.

— Това е... чудовищно! — прошепна Скудър.

— Съвсем нормално е — каза тихо Черити. Скудър я погледна и тя продължи: — Помисли само за ихневмоните. Те снасят яйцата си в тялото на други животни. По някое време ларвите се излюпват и изяждат домакина си, докато тялото му все още живее.

— Но това са животни! — запротестира Скудър.

— Вероятно и ние сме такива за мороните — каза горчиво Марк.

— Смятате, че ларвите на мороните се разпространяват в тялото на техния „стопанин“ и в даден момент го обсебват напълно — завърши мисълта си Скудър. — Те нарастват и... и го променят отвътре, докато...

Той мълкна и погледна надолу към онова, в което се бе превърнал Раул.

— Но въпреки това са само животни — заговори най-сетне отново Скудър. — Не могат да имитират човешкото поведение толкова перфектно, че никой да не забележи разликата.

— А за да разберем това, трябваше да хванем жив един от тези зверове — каза Черити. — Вероятно оставят незасегнат мозъка на жертвата си, а вземат под свой контрол само волята ѝ. Или абсорбират части от нейната ДНК (дезоксирибонуклеинова киселина), спомените, знанията ѝ, характерни качества и други подобни, за да могат външно да изпълняват ролята ѝ. Във всеки случай трябва да са по-интелигентни, отколкото смятахте досега.

— А... ако той не е бил единственият? — измърмори Скудър. — Може би са много повече? Всеки тук би могъл да бъде морон.

— Не — поклати Черити глава. — Не вярвам.

— Откъде знаеш? Как изобщо го позна? Познавах Раул от години и нито веднъж не съм забелязал нещо.

Черити погледна сериозно Скудър.

— Не! — възрази тя тихо, но с много твърд глас. — Забелязал си. Не така ясно като мен, но все пак си забелязал. И на мен ми бе необходимо много време, за да направя вярното заключение. Копието беше перфектно и не се различаваше по нищо от истински човек, нищо, по което би могло да бъде разпознато. Аз просто го усетих.

— Не разбирам за какво говориш — каза объркано Скудър.

— Още отначало не го харесвах — обясни Черити. — Нещо в него ме отблъскваше, без да знам кое е то. А и ти преди си казвал, че и на теб ти е неприятен. Ти си потискал в себе си това чувство, защото си искал непременно да му вярваш и там е била грешката ти. Още при първата си среща с извънземни, дори и само да се намирах близо до техни машини, се чувствах твърде неприятно. А после, когато стоях директно срещу мороните и Раул ме докосваше, внезапно забелязах, че изпитвам същото неприятно чувство.

— Чувства — Скудър се опита да придае пренебрежителна нотка на гласа си, но не му се удава. Това, което се случи, го бе разтърсило твърде много, за да успее да прикрие несигурността си. Той се засмя насила. — Това е твърде незначително, за да се осланяме на него. Може да е било чиста случайност. Може би това... нещо просто е изгубило контрол над себе си. Би било твърде просто, ако можехме да разпознаваме всички от този род. Твърде просто, за да рискувам живота си за това.

Черити го гледа изпитателно още няколко секунди, а след това се обърна мълчаливо. Скудър знаеше толкова добре, колкото и тя, че нямат друг избор, ако не искаха непрекъснато да се съмняват във всеки. Всяка разумна съвместна работа би била невъзможна, защото съмнението в идентичността на другия би парализирало действията им и би ги смутило повече, отколкото мороните биха съумели да сторят това. Тя искаше да отиде при ранените „хищници“, за да види дали не би могла да им помогне, но на пътя ѝ се изпречи Гурк.

— Какво става с Марк и хората му? — попита той, като поглеждаше ту нея, ту Скудър. — Не бива да губим повече време, иначе всичко било напразно.

Скудър направи гневна гримаса.

— Няма какво повече да говорим! Знаеш моето решение. Ще ги преведеш през равнината и ще изгорим мъртвите и ездачите.

— Нямаме вече време за това — възрази Гурк. — Не след дълго Даниел ще бъде тук. Ако се изтеглим през равнината, той ще ни забележи от въздуха и...

Със светкавична бързина Скудър направи крачка напред, сграбчи джуджето за яката и го повдигна без усилие.

— Откъде знаеш това? — изсъска той. — Никой, освен капитан Леърд, не беше при мен, когато говорих с Даниел, и никой от нас не е казал, че той ще дойде тук. И така, откъде знаеш за това?

Гурк се опитваше напразно да се освободи от хватката му.

— Пусни ме, грубиян такъв! — пищеше той. Но после видя, че усилията му бяха безсмислени и изфуча презрително. — Може да съм малък, но съвсем не съм тъп. Даниел положи големи усилия, за да има Черити в ръцете си. Значи той ще иска да говори с нея, колкото е възможно по-бързо. А най-бързо това може да стане, ако той лично дойде тук, за да я посрещне. Освен това той ще иска да види със собствените си очи, че си изпълнил заповедта му. Както виждаш, трябваше само да помисля малко по-логично. А сега най-после ме пусни.

Този път Скудър изпълни желанието му. От един метър височина той тръшна на земята Гурк, който се повдигна с една ругатня и се потърка по задника.

Скудър се усмихна, но недоверието не бе напълно изчезнало от лицето му.

— Мислиш повече, отколкото ми е по вкуса, джудже — каза той.

— Понякога това може да е нездравословно. И винаги знаеш повече, отколкото е добре за теб.

— Остави сега това — намеси се рязко Черити. — Моментът не е подходящ за спорове. Гурк има право. Ние трябваше да се сетим, че трябва да се махаме оттук.

— Никога не е ставало дума за „ние“.

Думите на Скудър дойдоха толкова бързо и инцидентно, че едва след няколко секунди ѝ стана ясно, че с това „ние“ той нямаше предвид само себе си и хората си.

— Смяташ, че е естествено да те освободя — добави той. — А какво ще кажа на Даниел? Че сме те убили по грешка и сме те

изгорили? Или че отново си ни избягала?

— Не е нужно да му казваш нищо — отвърна Черити. — Защото няма никакъв смисъл да разиграваме повече театър. При всички случаи Даниел ще разбере бълфа ти, независимо дали ще ме предадеш, или не. А може би той отдавна вече знае какво се е случило тук. Ако не е узнал, ще стане недоверчив, когато разбере за смъртта на Раул, и ще си отмъсти на теб и хората ти. И вие не можете да останете тук.

Един от „хищниците“ се приближи и размени няколко думи със Скудър.

Индианецът се поколеба и помисли за момент, после разтърси глава и отпрати мъжа с гневен жест с ръка, а сепаке отново се обърна към Черити:

— Трябваше да те застрелям още като те видях за първи път. Това би ми спестило много неприятности. За съжаление вече е твърде късно — измърмори той. — Е, добре, какво, според теб, трябва да правим сега?

Черити посочи Марк.

— Той и хората му ще умрат, ако ги пратиш пеша в равнината. Все едно да ги убиеш веднага тук. Единственото до известна степен сигурно убежище е бункерът. Нареди да ги върнат с камиона в СС Нула-едно и само така ще им дадеш шанс.

— Но Даниел знае за бункера.

— Винаги го е знаел — отвърна Черити. — По дяволите, и той беше вътре, както и аз! Но Раул беше единственият, който знаеше входа. Знам, че е опасно, но все пак е някакъв шанс. И не само за тях. За вас също. Трябва да се присъедините към тях.

И също да станем подземни? — засмя се горчиво Скудър. — Да пълзим под земята и да чакаме да ни намери Даниел или да се случи някакво чудо? Знаеш, че не бихме могли да живеем така, ще откачим.

— Ще бъде само за няколко дни, докато облаците се пораздигнат. Даниел има да върши по-важни неща, отколкото да ви търси седмици наред. Това е единственият ви шанс.

Скудър мълча дълго време. Ровеше с крака в пясъка и макар че лицето му остана неподвижно, тя се досещаше какво става сега в душата му. От решението му зависеше животът на почти седемстотин человека. Хрумнаха й още много аргументи в подкрепа на

предложението ѝ, които досега не бе споменавала, но тя също знаеше, че всички те бяха добре известни и на самия Скудър.

Черити мълчеше, защото всяка следваща дума би била излишна.

— Не — каза най-сетне той с тон, който показваше, че решението му е окончателно. — Ще наредя да докарат Марк и останалите в бункера, но ние ще останем тук. Ще изгубим всякакво достойнство, ако започнем да пълзим като животни под земята. А и хората ми не биха ме слушали повече, ако издам такава заповед.

Гурк поклати примирително глава. Марк погледна още веднъж неразбиращо Скудър, а после вдигна рамене, извърна се рязко и се отдалечи с мърморене:

— Както искате!

— Какво ви става? — попита Скудър. — От мен да мине, можете да се присъедините към тях, но можете и да останете тук, ако искате.

— Това, което искам — каза провлечено Черити, — е Стоун. Но не тук и не сега. Не е толкова непобедим, колкото смятате, Скудър. Ако мога да определя времето и мястото, имам шанс да го победя.

Скудър се усмихна:

— Като те слуша човек, може да помисли, че наистина ще го направиш. Но при това ще ти е необходима помощ.

Измина известно време, докато Черити разбере какво има предвид Скудър.

— Ти искаш...

— Да те придружа, да — прекъсна я „хищникът“.

— И аз също — присъедини се към него Гурк. — Всички вие сте побъркани, но поне с вас човек никога не скучae.

Върху огромната седалка на мощния „Харли Дейвидсън“ фигурата на Гурк изглеждаше смешна, загубена като дете, което се е настанило удобно в скута на някой великан и сега не знае какво въобще да прави там. Той се усмихваше, но този смях не беше искрен и по всичко личеше колко неловко се чувства той в кожата си.

Черити му се усмихна окуражително, обрна се към собствения си мотоциклет и зачака Нет да седне, преди тя да се качи при нея.

Протегна автоматично ръка към бутона за запалване, но не извърши движението докрай. Повече от минута не успя да направи

нищо.

Вдигна много уморено поглед, огледа се наоколо и накрая забеляза насреща си една облечена цялата в черно фигура със широки рамене, която пресичаше площада и се приближаваше към нея.

Гледката беше зловеща. Една от къщите все още гореше и пламъците сякаш обливаха с кръв черната кожена униформа на Скудър. Сега той повече от всякога напомняше на Черити за индианец — и не само заради архаичния лък, който носеше на гърба си редом с лазерната пушка. Тя рядко бе срещала мъж, който така... да, да се държи така гордо като него, въпреки всичко, което му се бе случило в последните часове.

— Готови ли сте? — попита Скудър, след като се приближи.

Черити кимна, но не отговори веднага. Погледът й отново се пълзна по улицата и отново я побиха тръпки, когато погледна бойното поле. Хората на Скудър бяха откарали мъртвите и ранените, но тя знаеше, че бяха ужасно много.

— Съжалявам — каза ненадейно тя.

— Не трябва — усмихна се нежно Скудър. — И да не беше дошла, пак щяхме да действаме по същия начин.

Черити му вярваше. Но това не променяше чувството й за вина.

— Даниел направи грешка — продължи Скудър. — Повярва, че сме негови роби, както тези подобни на насекоми създания. Но ние не сме такива. „Хищниците“ не слушат никого, освен самите себе си. Раул би трябвало да знае това. Достатъчно живя между нас.

— И какво ще правите сега? — попита Черити.

Измина известно време, докато Скудър отговори.

— Не знам — призна той. — Смятам първо да изчезнем. Някои ще се присъединят към Марк и подземните му, а други... — Той вдигна рамене. — Барт и няколко от момчетата питаха дали няма да искате да ни придружат. Аз нямам нищо против. А ти?

Черити разтърси глава. Скудър я беше объркал. Не създаваше впечатление за човек, който е изгубил всичко. „Естествено, че не“ — помисли си тя нервно.

— Скудър...?

— Да?

— Ти... не трябва да идваш с нас — каза тя. Внезапно й стана трудно да говори. — Ние с Нет ще се справим сами.

— Глупости — възрази Скудър. — Няма да можете. Ти дори не знаеш къде искаш да отидеш.

— Тези бунтовници, за които говореше Найлс...

— Без мен няма да можеш да намериш нищо — прекъсна я Скудър. Той се качи на мотоциклета си, наклони го и включи двигателя. — А освен това има нещо, което бих желал да направим заедно с теб.

— Така ли? — погледна го Черити изпитателно.

Скудър се усмихна.

— Не е това, което си мислиш. Във всеки случай не само това.

Той бръкна в джоба си, после извади ръка и пусна нещо в протегнатата ръка на Черити. С изненада тя установи, че това беше нейният часовник.

— Старецът имаше право като разказваше, че мороните са забранили да се измерва времето — каза с усмивка Скудър. — Но аз намирам това нещо за съвсем практично. Какво ще кажеш, да опитаме отново да въведем календар на тази планета?

— Само ние двамата? — попита с недоверие Черити.

Скудър се засмя, но не отговори, а включи на скорост и потегли толкова бързо, че зад него Гурк нададе вик на ужас.

А след няколко секунди го последва и Черити.

Издание:
Волфганг Холбайн. Тъмно е бъдещето
Немска. Първо издание
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1994
Редактор: Елена Николова
Коректор: Юлия Бързакова
ISBN: 954-17-0062-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.